

Zaruri bir açıklama !

Bu kitap yayına hazırlandığı tarihte “sadeleştirme” işini yapanların öne sürdüğü;-“Yeni nesillerin daha kolay anlaması için...” diye “iyi niyetli” görünen gerekçelerine “hüsn-ü zan” ile baktık. Dolayısıyla kitapta; “Fetullah Gülen Hoca Efendi”, “Muhterem” gibi saygı ifadelerini kullanmakta bir beis görmedik. Sonra ortaya çıkan bilgi, belge ve gelişmeler şunu gösterdi ki; bu “Risale-i Nurları sadeleştirme” işi tamamen suikast maksadı ile yani Nurları art niyetle bozmak, tahrif etmek, yeni nesilleri o nur ve hidayet ve membaından uzaklaştırmak amacı ile yapılmış.

Onun için F.Gülen için sarf ettiğimiz “muhterem, efendi” gibi saygı ve hürmet ifadesini “dine zarar veren ehl-i bid-a” için kullanmak şer’an yasak olduğundan: Okuyuculardan özür dileyerek geri alıyorum. O ifadeleri “yok” saymalarını istirham ediyorum.

Abdullah Başak

Risale-i Nur'larda

Sadeleştirme TAHRİFATI

Hazırlayan

Abdullah BAŞAK

İÇİNDEKİLER

Takdim.....	7
Birinci Bölüm.....	13
<i>Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin talebe ve varislerinin sadeleştirme teşebbüslerine karşı kaleme alıp neşrettikleri ikâz layihaları</i>	
Evet Hakkın Hatırı İçin.....	15
Üstadın Talebelerinden Risale-i Nurlarda Yapılan Değişikliklerle Alakalı Bir İkazve İhtar!	37
İkinci Bölüm	41
<i>Risale-i Nur'lardan Sadeleştirme konusuna cevap olacak bölümler</i>	
Risale-i NurlarSadeleştirilemez, Değiştirilemez	43
Bediüzzaman'ın Eski Eserlerinden Mevzu ile İlgili Bazı Bölümler.....	59
Üçüncü Bölüm.....	61
<i>Muhakkiklerin konu ile alakalı tahkikleri</i>	
Yine Tahrif Edilmiş Sahte Lem'alar Kitabı Mevzu'u	63
Risaleleri Sadeleştirme Konusunda Kim Haklı	83
Nur Risaleleri Sadeleştirilemez Sadeleştirilmemeli	93
Risale-i Nur'u Sadeleştirmek Üzerine.	101
Risale-i Nurlar Maksud-u Bizzat Mı? Yoksa Basit Bir Vesile Midir?	105
M. Fethullah Gülen Hocaefendinin Konu İle Alakalı Bazı Görüşleri	109

Dördüncü Bölüm	113
<i>Sadeleştirilen Risalelerden Nümuneler</i>	
İşte Sadeleştirmenin Bir Semeresi!.....	115
Sadeleştirilmiş “Lem’alar”dan “Tahrif” Örnekleri.	129
Necip Fazıl’ın Sadeleştirme Teşebbüsü ve Akıbeti.	155
Beşinci Bölüm	177
<i>“Sadeleştirmenin” İmkansızlığına dair deliller.</i>	
<i>Ve sadeleştirme düşüncesi üzerine mülahazalar</i>	
Risali-i Nur Sadeleştirilebilir Mi?	179
Okumakla Anlaşılamaz. Fakat! Anlayanlar; Yalnızca Okuyanlardır!.....	187
Siz; Allah’tan Fazla Merhametli ve Bediüzzaman’dan Daha Mı Şevkâtîsiniz.....	191
Sadeleştirmedeki Mantık Çelişkisi!.....	193
Risale-i Nur’un Etkisinin Kaynağı Ne?.....	195
Hakikisi İle Sahtesi Arasındaki Fark!	199
Altıncı Bölüm	201
<i>Risale-i Nur’lara vurulan “gaybî mühür”;</i>	
<i>tevacukat ve göze görünen bir cilvesi</i>	
<i>Kur’an’dan Nur’a İn’ikas eden bir Mu’cize; Tevacukat ve</i>	
<i>İrade-i Gaybî yeye “karşı gelmek” !.....</i>	203
Yedinci Bölüm	217
<i>Üstadımızın vasiyeti. Sadeleştirme düşüncesinin</i>	
<i>kaynağı. Ve ortaya çıkan problemler</i>	
Nübüvvet ile Velâyet Nazarının Farkı Ve; Hazret-i Ömer (R.A.)’ın; Hadis-i Şe-	
rifleri Yaktırması!?.....	219
Üstadımızın Vasiyeti;.....	225
Bir İkaz.....	227
Sadeleştirme Neticesi Ortaya Çıkan Mahsur ve Problemler	229
Ve, Külliyyattan Konuya Hâtime.	237

TAKDİM

Konuya uzaktan bakanların, iyi niyetli görünen; “Risaleler sadeleştirilsin ki herkes anlasın” düşüncesine niçin karşı çıkıldığını anlaması pek kolay bir şey değildir. Bu beşeri düşünce ve iddia da zaten ilk bakışta “doğru ve mantıklı” gibi görüldüğünden, delil istemiyor. Esas mes’ele ise bu fikrin “yanlışlığının” delillerle ispatının yapılmasıdır. İşte bu kitapta, bu delillerden bazılarını nazara verip, “sadeleştirmeye karşı çıkanların” öyle hissî bir taraftarlık, taassup filan değil, gayet ciddi zararları düşünerek karşı olduklarını göstermeye gayret ettik...

Aslında; “Risale-i Nur’lar sadeleştirilse de herkes anlasa!” arzusu ve düşüncesi Bediüzzaman Hazretlerinin hayatında dile getirilmiş. Teklif edilmiş. Mahzurları gösterilmiş. Cevapları verilmiş. Hatta, menfi netice veren başarısız denemeleri yapılmış. Tartışması kapanmış bir konu.

Lakin zaman geçtikçe yeni gelen ve genişleyen okur kitlesiyle birlikte bu talepler de yenilenmiş. “Okuyacağız fakat dili ağır, anlamıyoruz!” bahaneleri artmıştı. Külliyat sadeleştirilince bazı gençliğe daha faydalı olacağını düşünenler, 23 yıl önce “niçin sadeleştirmeye izin verilmiyor?” diye medya lisansıya bu isteği dile getirildiler. Risale-i

Nur'lardan ve Üstad hazretlerinden derlenen deliller ortaya konulup bu düşüncedeki arkadaşlara ; "Zinhar! Aklınızdan bile geçirmeyin!" denildi...

Fakat, aynı çevrelerce 23 yıl sonra Risale-i Nur'u okuması istenilen gençliğin;-"Dili ağır, anlamıyoruz!" bahanesine, bazı entellektüellerin aynı konudan şikayetini ve yurt dışındaki okullarda Türkçeyi yeni öğrenenlere Nur'ları tanıtmak gibi istekleri de ilave ettiler. Önce Lem'alar, ardından da Sözler sadeleştirildi. Böylece yapılan uyarılarda bahsi edilen ve öngörülen "eksiklik, hata ve yanlışlıklar" da vücut bularak ortaya çıkmış oldu.

(Bu kitapta sadeleştirme ile yapılan "apaçık" tahrifat delilleri ile gösterilmiştir.)

Üstadın varisi talebelerinden "İZİN ALMA, MÜSAADE İSTEME, TE'LİF HAKKINI GÖZETME, ŞER'İ HUKUKA RİAAAYET" gibi asgari Kur'anî ve Şer'î hak-hukuk ve saygı kurallarını dahi gözetmeden.. Risale-i Nur'u "hayatının gayesi" bilerek bütün varlığını vakfeden binlerce mü'minin kardeşlik hukukunu akıllarına getirmeden.. Basit ve çürük gerekçelerle Kur'an'ın ahir-zaman mesajında yapılan bu tahrifat, uhuvvet ve tesanüde zarar veren daha başka problemleri de beraberinde getirdi. (Ki; kitabın sonunda bir kısmından bahsedildi.)

Sadeleştirilerek ortaya çıkan ve doğrudan Risale-i Nur'un metnine müdahale ile tahrif edilmiş Lem'alar kitabına baktığımızda ise, Külliyyattaki o eşsiz üslubun, inceliklerin, letafetlerin, vecizliğin, en önemlisi de Kur'an'dan in'ikas eden Mu'cizeliğin bozulduğu görülüyor.. "Okunsun, anlaşılsın" maksadı ile ortaya koydukları kitaplarda elbette Nur'un tadı-lezzeti, nuru, ruhu yok. Asıl cinayet ve katliam ise, böylesi "eksik-hata ve yanlışlarla" dolu bir metni

“Kur’an tefsiri Risale-i Nur” diyerek.. Bediüzzaman gibi asrın Bedi’ sine isnat ederek piyasaya sürmeleri..

Garip ve anlaşılmaz olan şu ki; anlama ve anlaşıl-maya hiçbir manisi olmadığı halde, bilinen ve kullanılan Türkçe kelimeler de, cümle yapısı ve üslub da değiştiril-miş. Yani, hiçbir gerekçesi olmadan doğrudan doğruya külliyatın üslubuna müdahale ile tebdil ve tağyir edilerek “tahrif” edilmiş...

BU KİTAPTAN MAKSAT..

Öncelikle muhatabımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini “İmam ve Üstad” kabul edip ittiba edenlerdir. Hayata ve olaylara –kafa feneri ile değil- Risale-i Nur’un ölçüsü-düsturu ile bakanlardır...

Hemen belirtelim ki, “sadeleştirme” konusunda Risale-i Nur’un, Müellifi Bediüzzaman Said Nursî’nin, talebelerinin ve “Varislerinin” tavrı, görüşü- duruşu belli ve nettir!.. -Yani, kesinlikle karşıdırlar.- Lakin “fitne” her kı-lığa girdiği için olaya uzaktan bakanları aldatan çok “silik söz” tedavüle sokuldu.. Kimisi, olayın zararlarından ve va-hametinden habersiz olduğundan, verilen tepkileri abar-tılı ve “cemaat taassubu” kaynaklı zannediyor. “Herkes okusun, anlasın” iddiasının cazibesine kapılan ve uzaktan bakan bir kısım insanlar da, beşeri bir akıl yürütme ile; Üstad Hazretlerinin “bir ihtar-ı maneviyle” Osmalica’dan Latinceye yazma ve neşriyata izin vermesinden kıyaslama yaparak, sanki “aynı” şeymiş gibi, böyle bir “zaruret” var-mış gibi, “sadeleştirmeye de” bir müsaade ve “fetva” çıkar-tıyor..

Bu nedenlerle;

1: Sadeleştirme ile meydana gelecek zararlara karşı

ehl-i hizmeti uyarmak.. İman ve Kur'an hizmetinin temeli olan Risale-i Nurun zatına ve neşrettiği nura verdiği zararı göstermek. Hariçteki ve gelecekteki insanların Külliyyat hakkında kafa karışıklığına neden olabilecek bir çığır olduğunu bildirerek, bu tehlikeye karşı hizmetimizin "tavrı aslisini" müdafaa ve muhafazası noktasında muhtaç olan ehl-i hizmete bir küçük kaynakça arz etmek...

(Yakın bir gelecekte, sadeleştirilmiş kitapları okuyup da, "Risale-i Nur'u okuduğunu, bildiğini" söyleyen insanlar çoğalacaktır.. Siz, bunlara; "Hangisini okudunuz? Hakikisini mi, yoksa sahtesini mi?" diye sorsanız dahi, sahtesini okuyarak bir kanaat ve fikir edinen insanların "peşin hüküm ve kanaatlerini" düzeltmek kolay olmayacaktır..)

2: Konu hakkında Üstadın ve talebelerinin tavrını göstermek. İfrat ve tefritten uzak, istikametli ve itidalli bir "hattı harekete" delâlet etmek.. Yani; ne, "fitne çıkmasın" gerekçesi ile susarak, "manen" rıza göstermiş durumuna düşmek...

3: Bu şerri, “hayra tebdil” etmek.. Yani, bu vesile ile Risale-i Nur’da tecelli eden İ’caz lem’alarına ülfet, ünsiyet perdelerini yırtarak yeniden bakmak.. Kur’andan in’ikas eden mu’cizelikleri görmeye, anlamaya çalışmak.. “Üstada sadakat” ne demek? Nasıl olur? Mahiyeti ve sadakatsizliğin maliyeti nedir? Bediüzzaman’ın mesleği ve meşrebinin ölçüleri-prensipleri nelerdir? Bunları yeniden düşünmek!.. “Risale-i Nur neden sadeleştirilemez ?” sorusunun ilmi cevaplarını ayn-el yakîn, hakk-el yakîn görmek ve göstermek.. Yani, Risale-i Nur’a yansımış bulunan Kur’anın mu’cizeliklerini bilerek-görerek, göstererek müdafaa ve muhafaza vazifesini ifa etmek... (Aslının vasıflarını bilmiyoruz ki, taklidinin-sahtesinin farkına varabilelim. Ve başkalarına da gösterebilelim.)

(Madem ki, Risale-i Nur Kur’anın bir mu’cize-i manevisidir.. Kur’anın müdafaa zırhı, elmas kılıcıdır. Elbette, o kılıç, kendi kendisini de müdafaa ve muhafaza eder.. İşte, bu kılıca Kur’andan verilen hususiyetleri ve mu’cizelikleri yakından görmek için, Yirmi Beşinci Söz’de izah edilen Kur’anın 40 mu’cizesine, “ Acaba Risale-i Nur’a nasıl ve ne oranda yansımış?” diye bakılır ise, adeta “ aynada parlayan güneş” gibi, aynı İ’cazın külliyatta da -değişik oranlarda- tecelli ve in’ikas ettiği görülecektir.. Aynada görülen güneş, gökteki güneşin pek çok vasfını aynen aksettirmesi gibi.. (Kitabın sonuna, numune nev’inden konu ile ilgili bir çalışma konulmuştur.)

Osmanlıca aslında- İşarat-ül İ'caz, 29. Söz, 19. Mektub gibi risalelerde zuhur eden "tevafukât" aslında külli-yattaki her bir harfin ve kelimenin dahi "rastgele, nizam-sız, intizamsız olmadığını.. Bir "külli şuur ve iradenin eseri" olduğunu göstermektedir.. Üstadın bahsini ettiği "Risale-i Nur'a has hatt-ı hakiki" keşfedildiği takdirde, bütün külli-yatta, -Tevafuklu Kur'an-da olduğu gibi- tevafuklu bir külli-yat zuhur edecektir.. Osmanlıca hakiki hat bulunduktan sonra, ölçüleri muhafaza edilerek Latinceye dahi tevafuk görülecek şekilde çevrilmesi mümkündür.. Günümüzde, inşallah inayet-i Hak'la, o hattı hakikiyi ehil ve müdakkik kardeşlerin araştırıp bulmaları ümidimizdir..

Nasıl; Kur'anın Mu'cizelikleri var olduğu halde, zaruri ihtiyaç olmadığı için on iki asır saklı kalmış. Ya da in-tişar etmemiş.. Saldırıları Kur'anın zatına kadar yaklaşınca, Cenab-ı Hak, vazifeli Kulu Bediüzzaman eliyle "İ'caz-ı Kur'an-ı beyan ettirmiş.." -Allah'u a'lem bis'sevab- Risale-i Nur külliyyatı da ahir zamanda aynı kaderi yaşayacak..

Risale-i Nur'larda da var olan, fakat nazarlar manaya müteveccih olduğu için, çok üstünde durulmayan İ'caz lem'aları, sadeleştirme vesilesi ile zuhur etmeye başlayacaktır.. Zaten birazcık dikkat eden; -lafındaki selaseti, fesahati, cezaleti - harf, hece ve kelime tekrarlarından husule gelen -şiir gibi- ahengi, vezni, kafiyei görebilir, duya-bilir... Hissedip, zevk edebilir... Risale-i Nur'un metninin de benzeri-taklidi yapılamayacak kadar "muhkem bir metin" olduğunu görebilir... (Ki; bir heyet tarafından "titizlikle" sadeleştirilmesi yapılan Birinci Söz'ün yarım sayfasında -bizim görebildiğimiz- altı hata ve yanlış, Risale-i Nur'un sadeleştirilmesinin "mümkün" olmadığına bir isbatıdır.)

Abdullah BAŞAK

BİRİNCİ BÖLÜM

**Bediüzzaman
Said Nursî Hazretlerinin
talebe ve varislerinin
sadeleştirme teşebbüslerine
karşı kaleme alıp
neşrettikleri
ikâz layihaları**

EVET HAKKIN HATIRI İÇİN ^[1]

22 Ocak 1990 tarihli Zaman Gazetesinde “ Hakkın hatırı için mi?” başlığı altında ve Şemseddin Nuri müstear ismiyle neşredilen yazıda, Risale-i Nurun sadeleştirilmesi- nin gerekliliği iddiası ileri sürülmüştür. Buna delil olarak da el yazma Kastamonu Lahikasından alınma ve yeni yazıda neşredilmemiş olan bir-iki satır yazı gösteriliyor. Hem Risale-i Nur’un sadeleştirilmesine mani oldukları iddiasıyla Nur hizmetiyle bizzat meşgul olan fedakar hadimleri de itham edilmektedir.

Hz. Üstad Bediüzzaman Said Nursi’nin ve bütün Nur Talebelerinin ve bilhassa Risale-i Nurun külli hukuku namına, hem bundan böyle ta kıyamete kadar gelip geçecek nesl-i âtinin de bu mucize-i Kuraniyeden feyiz ve ışık alarak Nur’a talebe olma namzedlikleri itibarı ile o milyonlar masumların da hukuk-u maneviyeleri namına Hz. Üstad’a sadakat borcumuz olarak deriz ki:

1 1990 senesinde Ağabeylerin kaleme aldıkları mektuptur.

Şimdiye kadar böyle gazete lisanıyla, Risale-i Nurun asliyetini değiştirme tarzıyla ve adeta meydan okuma edasıyla böyle bir itiraz yapılmamıştı.

Yazıda Risale-i Nurun sadeleştirilmesine delil olarak gösterilen ve el yazma Kastamonu Lahikasından alınan o iki cümleyi Hz. Üstad Kastamonu Lahikasının yeni yazıyla neşre hazırlanışında kaldırmıştır. Elimizdeki orijinal nüshalarda bu husus mevcuttur. Mezkur cümlelerin geçtiği paragrafın tamamı ise şöyledir:

“Saniiyen: Burada, Lise mektebine tesirli bir nur girdi. O da Otuz İkinci Söz’ün Birinci Mevkıfı, Otuzuncu Lem’a’nın ism-i Adl ve Hakem Nükteleri, Tabiat Lem’ası hâtimesine kadar, Âyetü’l-Kübrânın, *“Evet, bu dünya memleketine ve misafirhanesine giren herbir misafir...”* diye başlayan Birinci Makamın başından ilham, vahiy mertebeleri hariç kalıp, ta On Sekizinci Mertebe olan kâinatın hudus hakikatı, ta imkâna kadar, yeni hurufla, bir ihtar-ı maneviyle izin verdik. Daktilo (el makinası) ile kendilerine yazdılar. Siz de bu dört parçayı birden cilt yapıp yeni hurufla ehl-i inkâra on ikilik top güllesi gibi atabilirsiniz.”

İşte gazetede sadeleştirmeye delil olarak gösterilen o iki cümle bu parçanın devamı idi. Kastamonu hayatında yazdığı bu cümleyi şimdi ele alarak mana ve makamını nazara almadan külli bir sadeleştirmeye delil getirmek hatadır. Çünkü böyle bir yanlış anlayışa meydan vermemek için Hz. Üstad yeni yazı neşirde bu cümleyi çıkarmıştır. Zira o cümlelerin mana ve makamı kendi tasarruf ve nezareti altındaki o cüz’i hadiseye münhasırdır ve hem bundan sonraki hayatı ve neşir hususundaki tatbikatı bizce yakinen biliniyor ki; bu cümleden anlaşılmak istenen mana gibi değildir.

Eğer böyle bir sadeleştirme müellifce gerekli görülsediydi 1940’tan 1960’a kadarki neşriyat devresinde fiilen tatbik eder veya ettirirdi. Halbuki sadeleştirme ihtiyacı yani dilin değışmesi 1940’tan sonra daha da artmıştı. Bu kadar açık bir mantık tenakuzunu anlamamak nedendir?

Kastamonu hayatından sonra Denizli Hapsinde 10 ay hapis ve beraetten sonra ve Emirdağında ikameti sırasında; Afyon Hapsinden evvel Isparta ve İnebolu’da teksir edilen Zülfikar, Siracünnur, Tılsımlar, Asa-yı Musa, Sikke-i Tasdik-ı Gaybi eserlerini defalarca müellif-i muhterem kendisi bizzat okuyup tashih ettiğı gibi 1956’dan sonra Ankara ve İstanbul’da yeni yazıyla neşrine izin verdiği teşvik ve takip ettiğı Sözler, Mektubat, Lem’alar, İşarat’ül İ’caz, A’sa-yı Musa, Mesnevi-i Nuriye , Sikke-i Tasdik-ı Gaybi, Gençlik Rehberi ve sair diğer küçük eserleri bizzat Hz.Üstad tarafından yanındaki talebeleriyle beraber okunmuş efkar-ı ammeye ve istikbal nesillerine arz edilmiştir.

Risale-i Nur’un neden sadeleştirilemeyeceğinin çeşitli hikmetlerini anlatan Hz.Bediüzzaman’ın ve yakın talebelerinin bir çok ifade ve beyanları vardır. Numune olarak bunlardan birkaçını zikrediyoruz:

Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakaik-i imaniye ve Kur’âniyeyi, hattâ en muannide karşı dahi parlak bir surette ispatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiye ve bir inâyet-i İlâhiyedir. Çünkü hakaik-i imaniye ve Kur’âniye içinde öyleleri var ki, en büyük bir dâhi telâkki edilen İbni Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, “Akıl buna yol bulamaz” demiş. Onuncu Söz risalesi, o zâtın dehâsıyla yetişemediğı

hakaiki, avamlara da, çocuklara da bildiriyor. (*Mektubat 372*)

Elli altmış risaleler öyle bir tarzda ihsan edilmiş ki, değil benim gibi az düşünen ve zuhurata tebaiyet eden ve tetkike vakit bulamayan bir insanın, belki büyük zekâlardan mürekkep bir ehl-i tedkikin sa'y ve gayretiy-le yapılmayan bir tarzda telifleri, doğrudan doğruya bir eser-i inâyet olduklarını gösteriyor. Çünkü bütün bu risalelerde bütün derin hakaik, temsilât vasıtasıyla, en âmi ve ümmî olanlara kadar ders veriliyor. Halbuki o hakaikin çoğunu, büyük âlimler "Tefhim edilmez" deyip, değil avâma, belki havassa da bildiremiyorlar.

İşte, en uzak hakikatleri en yakın bir tarzda, en âmi bir adama ders verecek derecede, benim gibi Türkçesi az, sözleri muğlâk, çoğu anlaşılmaz ve "Zâhir hakikatleri dahi müşkülleştiriyor" diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri o sû-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinde bu harika teshilât ve suhulet-i beyan, elbette, bilâşüphe, bir eser-i inâyettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'ân-ı Kerîmin i'câz-ı mânevîsinin bir cilvesidir ve temsilât-ı Kur'âniyenin bir temessülüdür ve in'ikâsıdır. (*Mektubat 383*)

"Kur'ân'ın bir nevi tefsiri olan Sözlerdeki hüner ve zarafet ve meziyet kimsenin değil, belki muntazam, güzel hakaik-i Kur'âniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzun, muntazam üslûp libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez. Belki onların vücududur ki öyle ister; ve bir dest-i gaybîdir ki o kamete göre keser, biçer, giydirir. Biz ise, içinde bir tercüman, bir hizmetkârız."

(*Mektubat sh 383*)

Lütfen geçen cümleye dikkat edilsin. Yani yazarın “Risaleler; ifadeler ve üslup bakımından tekrar gözden geçirilmelidir” iddiasına karşı Hz.Üstad’ın bir nevi cevabına bakınız: **“Muntazam, güzel hakaik-i Kur’âniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzun, muntazam üslûp libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez. Belki onların vücududur ki öyle ister; ve bir dest-i gaybîdir ki o kamete göre keser, biçer, giydirir. Biz ise, içinde bir tercüman, bir hizmetkârız.”**

H.z.Bediüzzamanın alim, fazıl, ve edip talebelerinden merhum Ahmed Feyzi, Risale-i Nur’un tarz-ı beyanının ulviyetini şöyle ifade ediyor:

“Tahsil hayatı üç aydan başka mevcut olmadığı halde bu kadar feyz-i ilim neşreden ve ilmin harikalarıyla en müntehâ mesâil-i ilmiye ve âliyede en yüksek mütefekkirleri dahi hayrette bırakacak bir mantık ulviyeti ibraz eden ve hayatının yarısından sonra öğrendiği bir lisanla bu kadar cazibedar bir tarz-ı beyan ve sürükleyici bir hareket izhar eden ve gayet feyyâz bir aşk ve heyecan terennüm eden bir derya-yı İmân ve bir hazine-i tevhid ve bir umman-ı hikmet halinde coşan bir ikinci Bediüzzaman gösterebilir misiniz?.. ” (Sualar sh 564)

Risale-i Nur’un çok eski, çok sadık ve çok fedakar bir talebesi merhum Halil İbrahim’in lahikadaki fıkrasından bir parça: “Risale-i Nur Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’ın taht-ı tasarrufunda olduğundan, ona uzanan, ilişmek isteyen her el kırılır ve her dil kurur. Kur’an-ı Mu’ciz-ül Beyan’ın

لِسَانُ رُؤُوسِ الْمُرُورِ رِ رُلِّ ۙ ۙ نَنْ مِ ۙ وَ ۙ
 ۙ نَ ۙ مَسُ ۙ ا ۙ لِسَانُ قَه ۙ
 ۙ وَ ۙ
 ۙ نَ ۙ

kavl-i şerifinin îma ve işaretinden şu devrede Türk lisanının sadmeler geçirmesine bakılırsa, **“Risale-i Nur”, Türkçe’de, lisan üzerinde de imam olacağına;** yani yarın hâlis Türkçe olan Risale-i Nur’un kesb-i imtiyaz edip diğerlerini terkedeceklerine dair işaret-i Kur’aniyedendir demiş olsam hata etmemiş olurum zannederim.»

(Emirdağ L.-1- sh:99)

(Mekteb-i Fünunda ve ulum-u İslamiyyede gayet müdakkik ve kıdemli muallimlerden Hasan Feyzi’nin ehemmiyetli ve çok uzun bir mektubudur. Fakat bir kısmı tayyedildi; neşrine lüzum görülmedi.)

“Ey Risale-i Nur! Senin Kur’an-ı Kerim’in nurlarından ve mu’cizelerinden geldiğine, Hakk’ın ilhamı, Hakk’ın dili olup onun emri ve onun izni ile yazıldığına ve yazdırıldığına, artık şek şübhe yok. Fakat acaba senin bir mislin daha yazılmış mıdır?

Türkçe olarak te’lif ve tertib ve tanzim olunan, müzeyyen ve mükemmel, fasih ve belîğ nüshalarının şimdiye kadar bir eşi ve bir benzeri görülmüş müdür? Yüzündeki fesahat ve özündeki belâgat ve sendeki halâvet başka eser-

lerde görünmüyor. Ehil ve erbabına malûm olduğu üzere âyât-1 beyyinat-1 İlahiyenin türlü kıraat ile hikmet ve hakikat ve marifet ilimlerini ve daha bir çok rumuz ve esrar ve işaret ve ulûm-u Arabiyeyi hâmil olduğu gibi, sen dahi

bir çok yücelikler sahife ve satırlarında, hattâ kelime ve harflerinde, talebelerini hayret ve dehşetlere düşüren bir çok esrar ve ledünniyat taşıyorsun. İşte bu hal senin bir mu'cize-i Kur'an olduğunu isbat ediyor. Öyle yazılmış ve öyle dizilmişsin ki; insanın baktıkça bakacağı, okudukça okuyacağı geliyor. En âlî bir taleben senden feyiz ve ilm ü irfan aşkı aldığı gibi, en avam bir taleben de yine senden ders duygusunu alıyor. Sen ne büyük bir eser, ne tatlı bir kevsersin.

Bu hâlin Türkçemize büyük bir kıymet ve tükenmez bir meziyet bahşediyor. Senin ulviyet ve kerametın Türk dilini bütün diller içinde yükseltiyor. Kur'andan maada hiçbir kitaba ve hiçbir kavmin lisanına sığmayan bu kadar yüksek asalet ve fesahati seninle dilimizde görüyoruz. Fesahat ve belâgatın son haddine çıktığı bir devirde Kur'an-ı Kerim'in nâzil olmağa başlamasıyla, Kur'an nuru karşısında üdeba ve bülegânın kıymetten düşüp sönen âsârı gibi, senin de o hududsuz ve nihayetsiz ve emansız fesahat ve belâgatın hutebayı hayretlere düşürmüştür. Sen bir şiir-i destanî değilsin. Fakat o kadar fasih ve belig ve edalı ve sadâlı ve nağmeli yazılmış ve bütün harflerin birbirine dayanarak kelime ve kelâmların siyak u sibak, intizam ve insicam ile dizilmiş ve bunlar birbirine o kadar kuvvet ve kudret ve metanet vermiş ki; mensur ve Türkî ibareli olduğun halde, yine mislin getirilemez. Senin gibi parlak bir eser bir daha kimseye nasib olmaz.

İslâmiyet güneşinin doğuşundan tam ondört asır sonra, senin gibi ulvî ve İlahî ve arşî bir Nur'un, tekrar ve yeniden, bahusus bu son asırda hem Türk elinde ve hem

de Türk dilinde doğması acaba kimin hatır u hayalinden geçerdi? Bu ne büyük nimet, bizler ve bu asır halkı için ne bahtiyarlık ya Rabbî!

Türkçemiz seninle iftihar edip dolmakta, kabarıp şişmekte ve her lisan üstüne bağdaş kurup oturmaktadır. Garb dillerinin herbirisine tercüme ve nakil olunan Mevlâna Câmî ve Mevlâna Celaleddin’in ve Hazret-i Mısırî ve Bedreddin’lerin âsâr-ı mübarekeleri sana bakıp **“Bârekâllah, zehî saadet sana ey Risale-i Nur, hepimize baştacı oldun!”** diye tebrik ve teahhiyelerini sunmaya ve rûy-i zeminin insanla beraber bütün zîhayat mahlukatı dahi seni kabule hazırlanıyorlar...

Hele o güzel teşbih ve tabirlerin bir misli, bir daha bulunup söylenemez. Sendeki mukayese ve muhakemelerin, vak’a ve temsillerin bir benzeri ve bir naziri bir daha getirilemez.

Kur’an-ı Arabî’den Türkçe Sözlere akan ve bugün öz Türkçeden fışkıran bu feyz ve bu nurlar, kalblerde senin bir nümune-i kudret ve nişane-i rahmet olduğuna hiç bir rayb ve gûman bırakmıyor. Sen âyine-i idrake cilâ ve âlem-i kalbe safa ve ruh-u revana gıdasın.

Allah Allah! Türk milleti seninle ne kadar iftihar etse yine azdır. Gözleri nurlandırıp, gönülleri sürurlandıran **bu hüccetler ve tabiratın ve bu kelimat ve teşbihatın arş-ı a’zamdan inen Kur’an-ı Hakîm’in delil, hüccet ve bürhanları olduğu muhakkaktır.** Çünkü kederleri gidererek insana neş’e ve neşat veriyor. Okunurken hiçbir itiraz sesi ve hiçbir inkâr kokusu duyulmuyor. O zaman akıl ve mantık duruyor, nefis-i insanî safileşiyor, hem duruluyor. Sanki senin bütün hakikatların, evvelâ Rabbanî ve Rahmanî fab-

1950 öncesi Mehmed Feyzi ağabeyin “Asa-yı Musa” mecmuası için hazırladığı lügatçenin başına yazdığı ve Hazret-i Üstadımızın da münteşir Emirdağ Lahikası-1 sh:224’de tahsin ettiği bir fıkrasını سوالınız münasebetiyle dercediyoruz:

فَإِ َ حَ دُصَّ سَوْهَ
نم هُ اللَّ هُرَّ لَ
َ
ش لَ فَمِ لَ

رِوُلْ اَعَ َّ هِ َّ

نم

هَ َّ مِ َّ عَ هُ لِ دُصَ َّ

نَ َّ لَوَسَ َّ اللّهُ رُشَ َّ

نُ فَ لِ لَ هُ حَ َّ

وَا مِ َّ

فَ َّ

م

َ َّ

ن

sırrına mazhariyetle sadr-ı şerifi müşerih olup, Rahmet-i Sübhaniye ile sırr-ı melekût mir'at-ı kalbine münkeşif ve hakaik-ı imaniye ve Kur'aniye tele'lü ettiğinden...

Şüphesiz Risale-i Nur, doğrudan doğruya ilham-ı İlahi ve İhsan-ı Rahmanî, İkrâm-ı Rabbanî, feyz-i samedanî, İntak-ı Sübhanî, hem i'caz-ı manevi-i Kur'ani... hem makbul-u şah-ı Risalet (ASM) hem memduh-u şah-ı Velayet (RA)... hem mergûb-u Şah-ı Geylani(KS). . . hem Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın sema-i manevisinde parlayan hidayet ve tevfiğ güneşlerinin, nurlarının in'ikası... hem sırr-ı veraset-i kamile-i Nebviyye(ASM) cihetiyle Resul-i Ekrem'e (ASM) ihsan olunan cevami-ül kelim gibi, Üstadımıza dahi kalil-ül lafz, kesir-ül mana, kelimat-ı camia ikram olunması...

Hem Üstadımız, Esmâ-i Hüsnadan İsm-i Bedî'a mazhariyetten, telifi olan Risale-i Nur, kelimat-ı bedîa ve tabirat-ı garibe ile müzeyyen olması... hem tercüme olunacak kelimat-ı arabîyede Üstadımız yalnız lügatçe sathî manaları düşünmeyip belki gayet geniş ve pek kudsî olan iman ve Kur'an hakikatlarını nazara alarak gayet harika deliller, zahir bürhanlar, kat'î hüccetler isbat ve beyan ettiğinden o kelimat, ifade edip baktıkları külli hakikatlardan, kudsi manalardan birer ulviyyet, birer külliyyet kesbetmesi... hem Üstadımız eskiden beri fesahat-ı aliye ve belagat-ı fevkalade sahibi olduğundan, Risale-i Nur belagat ve edebiyatça pek yüksek bir mevkie bulunması gösteriyor ki, o nurlu kelimatı tercüme etmek imkansızdır.

Muhterem Mehmed Feyzi Efendi muhakkik ve müdakkik bir alim olması, sekiz sene Hazret-i Üstadımızın hizmetinde ve katibliğinde bulunması, Üstadımızdan da ders alması gibi çok mazhariyetleriyle, Risale-i Nur'un üs-

lubu ve ifadesi ve kelimeler hakkında kanaat beyan etme hususunda alimler ve talebeler içinde en salahi-yetdar şahsiyetlerden birisi olması noktasından, bu parça çok ehemmiyetli ve merhum ağabeyin Risale-i Nur’u nasıl anladığının parlak bir misalidir. ”

Abdülkadir Badıllı naklediyor:

“1969’da Arabi Mesneviyi tab’etmek için teşebbüse geçtiğimizde;aslen Arabça olan Mesnevinin içinde geçen bazı Türkçe kelimelerin Arapçaya tercümesi lazımdır, çünkü bu kitab Arapçadır ve Arabların içinde neşredilecektir, diye merhum Zübeyir Ağabeye mektubla bildirdim. :

Bu hususta Zübeyir ağabeyden gelen mektub aynen şöyledir;

“Rabian: İkinci mübarek ve müjdeli mektubunuzu aldım. Bugünkü neslin bilmediği fakat ihtiyacına binaen öğrenmek zaruretinde olduğu kelimeleri, **Üstadımızın harikulade üslup ve belagatını ve hakikatleri ifade sadedinde isti’mal ettiği lügatları aynen muhafaza etmekle hepimiz mükellef bulanmaktayız.** Hem merhum ve muazzez Üstadımızın sağlığında bu hususlarda:

1-Ya sahife sonlarında veya satır içinde lügatların yanına parantez içinde yazılıp yazılmayacağına,

2-Veyahut bir Risale-i Nur mecmuasının sonuna lügatçe ilavesine dair istenilen müsaadelere, mübeccel Üstadımız izin vermemiştir. Bir defasında şöyle buyurmuşlardı: **“Bu Risale-i Nur’u tahriftir. Bir zaman birisi yapmak istedi, çok zarar verdi. Okuyanlar biraz zahmet çeksinler, lügatlerden arayıp bulsunlar.”**

Eğer “şimendifer, eczahane, santral” gibi lügatler, “Nuriye”de Arabî risalelerin içinde ise; mezkur vazifemize ve hakikata binaen yine değiştirmeyeceğiz. Okuyan zatlar öğrensinler. Eğer Arabçayı okuyacak yeni nesil ise, Yirminci asrın mevki-i muallasından hitab eden Mübelliğ-i Mübin’in, Hadi-i Ekber’in kim bilir akılların ermediği ne hikmete binaen yazdığı-mevzubahis kelimeler misillü lügatları merak edip öğrenmek şeref-i manevisine yükselsinler.

Hamisen: Arabîleri başında, eğer başlıklar Türkçe ise yine aynen Türkçe olarak kalsın. Madem Üstadımız o büyük eseri, tekrar tekrar okumuş ve mecmua haline getirmiş olduğu sıralarda o başlıkları aynen bırakmış; bizlerde aynen bırakırız.

-Hasta Kardeşiniz-

İşte merhum Zübeyr ağabeyin Risale-i Nur neşrinde gösterdiği en büyük sadakat titizliğini ve en vefakâr halet-i ruhiyesini ve samimi telakkisini gösteren ve bildiren ifadeleri...”

1948-1949’da Afyon hapsinde Ahmed Feyzi Ağabeyin Hz. Üstad’dan gençler için risalelerin biraz sadeleştirilmesine dair mektubuna, Hz. Üstadımızın verdiği cevaptır:

“Saniyen: Nur’un metni, izaha ihtiyacı olsa, ya satırın üstünde, ya kenarında haşiyecikler yazılsa daha münasiptir. Çünkü metin içine girse, teksir edilen nüshalar ayrı ayrı olur, tashih lazım gelir. Hem su-i istimale kapı açılır, muarızlar istifade ederler. Hem herkes senin gibi muhakkik

müdakkik olmaz yanlış bir mana verir, bir kelime ilave eder, ehemmiyetli bir hakikati kaybetmeye sebep olur. Ben tashihatımda böyle zararlı ilaveleri çok gördüm. Hem benim tarz-ı ifadem, bu zamanın Türkçesine uygun gelmiyor. Bir parça dikkat ve teenni ister. Belki bunun da bir faydası, bir hikmeti var... “

(Emirdağ L., el yazma sh. 661)

1950’den sonra “Büyük Doğu” mecmuasını çıkaran meşhur yazar ve şöhretli edip Necip Fazıl Kısakürek, risalelerden bazılarını sadeleştirerek mecmuasında neşrettiği zaman, Hz. Üstad onu durdurmak için talebelerini vazifelendirdi ve o neşriyatı durdurdu. Bu hususta, Üstadın hizmetkârı ve en yakın talebelerinden merhum Ceylan Çalışkan ile Zübeyir Gündüzalp, Necip Fazıl Bey’e Risale-i Nur’un sadeleştirilemeyeceğine dair uzun mektuplar yazdılar. Müdellel ve mevsuk hüccetlerle onu durdurdular.

Gazetedeki aynı yazıda yazar, Semseddin Yeşil’in risalelerden aldığı parçaları kendi eserinde değiştirerek neşrettiğini ve bu hareketini Bediüzzamanın hoş karşıladığını yazıyor.

Biz hizmetkarları yakinen biliyoruz ki; böyle dost bazı yazarları gücendirmemek için Hz. Üstadımız zahiren muhalefetini göstermezdi. Mesela el yazma Emirdağ Lahikası’nda yakın talebelerine hitaben şu mektubu yazmıştı:

Aziz, Sıddık kardeşlerim;

Evvela: Cenab-ı Hakka hadsiz şükrediyorum ki Risale-i Nur’un neşrinde Medresetüzzehra erkanlarının sarsılmaz, geri çekilmez himmetleri ve gayretleri ceride-

lerle intişarına ihtiyaç bırakmamış.İntişarındaki ihlası; ceridelerde münafi-i ihlas olan cereyanlara alet olmaksızın muhafaza etmiş.Hatta en ziyade Nurlara taraftar olan Sebilürreşad'ın hakkımızda neşriyatına taraftar olamazdım.Ve hatırını kırmamak için onun teşebbüslerini zahiren reddedemedim, fakat kalben razı değildim. Medresetüz-zehranın ihtiyac-ı hakiki derecesinde neşriyat-ı halisanesi, ceridelere ihtiyaç bırakmamış.”

Risalelerden bazı bahisleri bir derece izah ederek mecmua ile neşrini isteyen alim bir talebesine izin vermeyen mektubunda Hz. Üstad: **“Sakin Şemsi gibi Nurları tağyir etmesin”** diyerek izin vermez.

Aynı yazarın iddiaları arasında: Risaleler miri malıdır. Hiç kimsenin, hatta müellifinin daha bu eserleri sahiplenmeye hakkı yoktur” diyerek, Nurları yağma yapılabilir sahipsiz bir mal şeklinde gösteren ve çok acib bir fevza kapısını açan iddiası da var. Anlaşıyor ki, bu iddia sahibi Hz. Üstadın mükerrer vasiyetlerinde ve eserlerinin çok yerlerinde “sahibler” diye vasıflandırdığı ve Nur'un haslar dairesini teşkil eden “varisler” ve iman hizmeti fedakarlarını adeta hiçe sayıyor. Sözü uzun etmemek için vasiyetnameleri ve haslar dairesinin fedakarlarına dair pek çok beyanlarını külliyyat-ı Nura havale ile birkaç parçayı nakletmekle iktifa ediyoruz. Şöyle ki:

“Risale-i Nur'a sizin gibi pek ciddi sahip ve muhafız ve vâris ve hakikatbin ve kıymetşinas zatların benim yerimde benden daha kuvvetli, ihlaslı olarak vazife-i Kur'aniye ve imaniyede çalıştıklarını gördüğümden, kemal-i ferah ve sürur ve itminan ve istirahat-i kalble ecelimi ve mevtimi ve kabrimi karşılıyorum, bekliyorum. “ (Kastamonu L. sh. 5)

Aşağıdaki mektubu da Hazret-i Üstad; Afyon hapsinden tahliyesi zamanında kendi mübarek hattıyla yazmış ve Risale-i Nur’u mahkemede hararetle müdafaa eden ve sadakat gösteren talebelerine, mektubun başına isimlerini yazarak göndermiştir;

Aziz, sıddık kardeşlerim;

Bayram tebrikiyle beraber herbirinizi derecesine göre birer Said ve birer vârisim ve benim yerimde Nurların birer bekçi muhafızı olarak mânevî bir hâtıraya binaen kabul ettiğimi haber verdiğim gibi, şimdi de size beyan ediyorum. Mâdem haddimden çok ziyade hüsn-ü zannınızla bana ulûm-u imaniye ve hizmet-i Kur’âniyede bir üstadlık vermişsiniz. Ben de herbirinize derecesine nisbeten eski zaman üstadlarının icazet almaya lâıyk olan talebelerine icazet-i ilmiyeyi verdikleri misillü icazet veriyorum. Ve bütün kanaatimle ve ruh u canımla sizi tebrik ediyorum. İnşâallah şimdiye kadar sadakat ve ihlâs dairesinde fevkalâde neşr-i envâr ettiğiniz gibi, daha parlak devam edip bu âciz, zayıf, mütekaid Said bedeline binler muktedir, kuvvetli vazifeperver Saidler olursunuz.

(Emirdağ L. II sh 6)

Risale-i Nur’un mâl-i umumî olup, temellük edilememesi demek: Risalelerdeki hakikatlar, Kur’an’ın malıdır, fikir mahsûlü değildir demek olduğu, külliyyatın müteferrik yerlerinde musarrahtır. Onun için bunun üzerinde daha fazla durmuyoruz.

Yazıda, risaleden alınıp değişiklik yapılan bir parça ile, asıl orijinal arasında mukayese için örnek veriliyor. Böylece o meçhul şahsın Bedî ül beyan vasfıyla tavsif edi-

len Risale-i Nur'un belağatının üstünde bir belağat sahibi olduğu fikri ihsas edilmekle, ehl-i vicdanın nazarında nasıl bir istiskale maruz olduğu izahtan varestedir.

Yazar, Risale-i Nur'un bizzat te'lifindeki harika nâiliyeti, âyatın muayyen zamanlar içinde açılıp te'life medar kudsi ilham-ı külli olan ulviyet-i beyanını bilmemekte, düşünmemekte ve hatta mezkur külli mana ile vücuda gelen ve Nurların ders tarzı suretiyle cilvegeer olan, veraset-i Nübüvvet sırrıyla bu asrı ve gelecek asrı nurlandıran kudsi mahiyetini nazara almamaktadır.

Velev hizmet mülâhazası ile de olsa, "Risale-i Nur sadeleştirilmelidir" diye gazete lisaniyla âleme îlanat, milyonlar Nur talebelerinin akıl, kalb ve ruhlarının tâ derinliklerinden bağlandıkları Risale-i Nur'a ve te'lifindeki güzelliğine perde çekmek hükmünde telakki edilmekle, o yüce velinimetinize karşı nasıl bir sadakatsizlik ve vefasızlık örneği gösterdiğiniz, cidden medar-ı teessüftür. Hz. Üstad değil sadeleştirmeye, kalem karıştırmaya dahi râzı değildir. Buna bir misal olarak da:

Hız Üstadımız bir gün en has talebesinin fihrist risalesini güya mana daha güzelleşiyor; düşüncesiyle yaptığı mütalaadan sonra Zübeyir ile Ceylanı çağırıp: ' Benim Sungur ile bir muhakemem var, onlar böyle böyle yapmışlar. Beraber gelin, manaya dikkat edin, hangisi doğru? ' deyip karşılaştırıp sonra telifindeki asliyetteki mananın şümûlü ve isabeti ortaya çıkmakla, o risaleyi getirene şiddetli bir tokat aşkedi: **'Titremeli idiniz. Ben dahi kalem karıştıramıyorum. Siz nasıl kalem karıştırdınız?'** diye hiddet gösterdiği, yeminle bu hadisenin hem şahidi hem muhatabı olarak size arzedilmiştir. İşbu keyfiyet, bilindiği halde,

siz şimdi hangi üstadın, hangi Bediüzzaman’ın, sadeleştir-
meye izin verdiğinden bahsediyorsunuz?

**Mes’elemizle alakalı bir hatırayı Ahmed Aytimur
Ağabey anlatıyor:**

Üstadımız Samsun Mahkemesi münasebetiyle İstan-
bula geldiğinde, bir gün bu manada bir sohbet, şu meal-
de beyanda bulundular:

**“Adamlar dünyevi hacatı için veya ticaret veya
dünyevi bir maksat için ta şarktan buraya kadar ge-
liyorlar, masraflar yapıyor, zahmetlere katlanıyorlar.
Uhrevi ve ebedi hayat ve saadeti için neden anlamağa
çalışmıyor? Lügata baksın, dikkat etsin, gayrette bu-
lunsun. Bu işde de biraz zahmet çeksinler.”**

Risale-i Nur’daki hakaik-ı İmaniye ve Kur’aniye ders-
leri gibi, Nur talebelerinin hizmete, derse ve sair talebelik
vecibelerine dair, Lahikalarda ve mektubatta Hz. Üstadın
müteaddit ders ve talimleri, ihtar ve ikazları vardır. Bu hu-
sus Hizmet Rehberi’nin başında şöyle ifade edilmiş:

“Risale-i Nur müellifi muazzez Üstadımız, uzun yıllar
boyunca hizmet-i Nuriyenin muhtelif safhalarında talebeleri-
le birlikte mâruz bırakıldığı çeşitli hallerde, zaman ve zemine
münasip ve o hallere muvafık ders, îkaz ve irşadlarda bulun-
muştur. Risale-i Nur’daki hakâik, nasıklı doğrudan doğruya
feyz-i Kur’an’dan mülhem hakaik-ı İmâniyedir; zaman ve zemi-
ne göre değişmez, ebedî hakikatlardır. O kudsî hakaikın ders
ve taliminde, neşir ve ilânatında da hizmete taalluk eden irşad,
îkaz, teşvik ve terğîbi tazammun eden şu gelecek mes’eleler de
herhalde değişmez dersler ve esasattır ki, Nur Talebeleri haya-
tın ve hizmetin muhtelif saha ve safhalarında onlardan istifade
ederler, müşkilatlarını giderirler.” (Hizmet Rehberi sh: 8)

Buraya kadar takdim edilen bir kısım nakil ve beyanlarla Üstad Hazretlerinin Nur'ların sadeleştirilmesine izin ve müsaadesi olmadığını, olamayacağını ifadeye çalıştık. Yalnız bizim buradaki cevabî yazımız, Hazreti Üstadı rehber kabul edip ona sadakat gösterenler içindir.

Dikkat ve insaf ile mezkûr bedihiyata nazar eden ve Mektubat-ün Nuru okuyan herkes, Hazret-i Üstad'ın bu husustaki temayülâtını yakînen görecektir.

Eğer gençliğin ve nesillerin Nurlardan istifade ve istifazaları cidden arzu ediliyorsa, bunun yolu; Nurların sadeleştirilmesi değil, bil'akis Kur'an-ı Hakim'in bu asrın fehmine bir dersi olan Risale-i Nur'un te'lifindeki ve şimdiye kadar neşrolan asliyetindeki kudsiyetini muhafaza ile, genç ve körpe dimağlara, berrak gönüllere bu Kur'an nurlarının ulaştırılmasıdır.

"Benim hizmetim ve sergüzeşte-i hayatım bir nevi çekirdek hükmüne geçmiş. İlayet-i İlahiyye ile, bu zamanda ehemmiyetli bir hizmet-i İmanîyyeye mebd'e' olmak için Kur'andan gelen ve meyvedar bir şecere-i âliye olan Nur risalelerini ihsan etmiş" diyen bir üstadın hayatını, şahsiyetini ve eserlerini nazara vermektir.

Ve "Nur" ism-i şerifine mazhar nurani bir külliyyetle Nurların dersinde, tahririnde, okunup yazılmasında biiznillah tecelli eden ebedi mürşid-i maneviyi genç nesillere takdim etmektir. Ve sizden beklenende zaten budur. Ve Allah size böyle çok büyük çok külli bir hizmet imkanı bahşetmiş bulunuyor. Sadeleştirme perdesi arkasında bu külli nimet ve mazhariyet gizlenmeye ve sathiliye çevrilebilir. Buna asla müsaade etmeyiz ve etmemelisiniz.

Evet şimdi Cenab-ı Hakk’ın bahşettiği bu kadar maddi-manevi imkanlar, inayetler içerisinde ehemmiyetle üzerinde durulacak husus:

“Kevser-i Kur’ânîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev’indeki şahsiyetini ve enâniyetini o havuz içine atıp eritendir.” Diyen bir kudsi Üstadın meslek ve meşrebi içerisinde hizmete devam etmektedir.

Son olarak, Hz. Üstadımızın Emirdağ ve Ispartada dış kapının iç kısmına astırdığı ve her gelene de okumasını emrettiği ve Lahikalarda derc edilen birkaç merktubun bazı kısımlarını takdim ediyoruz :

“Herbir adam eğer hanesinde dört beş çoluk çocuğu bulunsa kendi hanesini bir küçük medrese-i Nuriyeye çevirsin. Eğer yoksa, yalnız ise, çok alâkadar komşularından üç-dört zat birleşsin ve bu heyet bulundukları haneyi küçük bir medrese-i Nuriye ittihaz etsin. Hiç olmazsa işleri ve vazifeleri olmadığı vakitlerde, beş on dakika dahi olsa Risale-i Nur’u okumak veya dinlemek veya yazmak cihetiyle bir miktar meşgul olsalar, hakikî talebe-i ulûmun sevaplarına ve şereflerine mazhar oldukları gibi, İhlâs Risalesinde yazılan beş nevi ibadete de mazhar olurlar. Hakikî ilim talebeleri gibi, onların maişetlerini temin hususundaki âdi muameleleri de bir nevi ibadet hükmüne geçebilir” diye kalbe ihtar edildi. Ben de kardeşlerime beyan ediyorum.”

(Emirdağ L. II Sh 104)

“Benimle görüşmek isteyen aziz kardeşlerime beyan ediyorum ki: İnsanlarla görüşmeye zaruret olmadıkça tahammülüm kalmadığından, hem şimdi tesemmümden, za-fiyetten, ihtiyarlıktan ve hasta bulunmuş olmaktan dolayı

fazla konuşamıyorum Buna mukabil, kat'iyen size haber veriyorum ki: Risale-i Nur'un her bir kitabı bir Said'dir Siz hangi kitaba baksanız benimle karşı karşıya görüşmekten on defa ziyade hem faydalanır, hem hakikî bir surette benimle görüşmüş olursunuz Ben şuna karar vermiştim ki; Allah için benimle görüşmek isteyenleri görüşmediklerine bedel her sabah okuduklarıma, dualarıma dâhil ediyorum ve etmekte devam edeceğim”

(Emirdağ L. sh 191)

Aynı manada Hz.Üstadın hanımlar taifesine yazdığı dersindeki bir parça ile, Nurların okunmasının, semavat ehlinin takdirine mazhar olduğuna dair bir parçayı da derc ediyoruz:

“Ben işittim ki, benim size camide ders vermekliği mi arzu ediyorsunuz. Fakat benim perişaniyetimle beraber hastalığım ve çok esbab, bu vaziyete müsaade etmiyor. Ben de sizin için yazdığım bu dersimi okuyan ve kabul eden bütün hemşirelerimi, bütün mânevî kazançlarıma ve dualarıma Nur şakirtleri gibi dahil etmeye karar verdim. Eğer siz benim bedelime Risale-i Nur'u kısmen elde edip okusanız veya dinleseniz, o vakit, kaidemiz mûcibince, bütün kardeşleriniz olan Nur şakirtlerinin mânevî kazançlarına ve dualarına da hissedar oluyorsunuz.” (Lemalar: 203)

“O dersler, ulûm-u imaniyeden olduğu için, bir insan yalnız kendi nefesine dinlettirse yeter. Bâhusus, siz daima bir-iki hakikî kardeşi de bulursunuz.

Hem o dersi dinleyenler yalnız insanlar değil. Cenab-ı Hakkın zîşuur çok mahlûkatı vardır ki, hakaik-i imaniyenin istimândan çok zevk alırlar. Sizin o kısım arkadaşınız ve

müstemilleriniz çoktur.

Hem mütefekkirâne o çeşit sohbet-i imaniye, zemin yüzünün bir manevî ziyneti ve medar-ı şerefi olduğuna işareten biri demiş:

سُ أَ َ كُ رُ َ نَ َ رُ
م ر بُ دُ ه ز ه كِ ط
 َ َ َ َ َ َ
ن ش ر م
كس و كُ يَ وُ سُ َ خُ رُ قُ
نَ بَ ه لَ ن نَ
فَ َ بَ َ نَ
دُ ر

yani, semâvât zemine gıpta eder ki, zeminde hâlisen lillâh sohbet ve zikir ve tefekkür için, bir-iki adam, bir-iki nefes, yani bir-iki dakika beraber otururlar, kendi Sâni-i Zülcelâlinin çok güzel âsâr-ı rahmetini ve çok hikmetli ve süslü âsâr-ı san’atını birbirine göstererek Sânilerini sevip sevdirebilirler, düşünüp düşündürürler.

Hem de ilim iki kısımdır: Bir nevi ilim var ki, bir defa bilinse ve bir-iki defa düşünülse kâfi gelir. Diğer bir kısmı, ekmek gibi, su gibi, her vakit insan onu düşünmeye muhtaç olur. Bir defa anladım, yeter diyemez. İşte ulûm-u İmaniye bu kısımdandır. Elinizdeki Sözler ekseriyet itibarıyla inşa-allah o cümledendir.” (Barla L. sh 260)

Nurlarla meşgul olmanın yani okumak, dinlemek veya yazmak suretiyle iştigalin aynen Hz.Üstad'la manevi görüşmek ve ondan ders almak hükmüne geçtiğini ve bu dersler yalnız fikri ve ilmi dersler olmayıp, Nur'a talebe olma ve şirket-i maneviye sırrına mazhariyet gibi külli ve umumi bir hayır ve Nur'a nâiliyette bulunduğunu göstermektedir. Bu gibi külli, kudsi neticeler ise: Risalelerin sadeleştirilmesi gibi tahrifat

hükmüne geçen tasarruflarla elde edilmez. Ve maksadın tam aksine, gençlerin ve nesillerin istifade ve istifazalarına mani olunmuş olur.

Hız.Üstadın hizmetinde bulunan talebelerinden

Hüsnü - Bayram - Sungur

Risale-i Nur neşriyatında bulunan talebelerinden

Said Özdemir - Ahmed Aytimur

Üstadın Talebelerinden Risale-i Nurlarda yapılan değişikliklerle alakalı bir ikaz ve ihtar!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 مِ
 هِ
 مِ
 لَاسِلَا
 مِ
 هِ
 مِ
 دَائِبِ

Aziz, Sıddık Kardeşlerimiz!

Evvelâ: Bu mübarek Ramazan'da iştirak-i a'mal düstur-u esasiyle, her bir has kardeşimizin kırk bin dili bulunan bir melaike hükmünde, kırk bin diller ile, yani kardeşlerin adedince manevî dilleri ile ettikleri ve edecekleri dualar, rahmet-i İlahiye nezdinde makbul olmasını o lisan-

“Sadeleştirme” Tahrifatı _____■
lar adedince, Cenab-ı Erhamürrâhimîn’den niyaz ediyoruz.

Bu mahiyetteki Ramazanınızı tebrik ediyoruz.”

Sâniyen: Dâhil ve hâriçte Nurların fevkalhad yayılması ve Nur derslerinin her tarafta okunmasıyla rahmet-i İlahiyenin bu millete ve Âlem-i İslam’a bir bayram sevinci yaşattığını görmekte ve şükranla karşılamaktayız.

Sâlisen: Risale-i Nur eserleri Üstadımızın tertip ve tanzimi ile neşredilegelmiştir. Bazı neşriyatların Risale-i Nur’u sadeleştirme, arabî ibarelerin mealini yazma veya sahife altına bazı kelimelerin lugat manalarını koyma, ve saire gibi bazı tasarruflarda bulunduklarını görüyoruz.

Üstadımız, vasiyetnamelerinde “Şimdi bütün talebelerin fevkinde diyerek değil, benim en yakınımda hizmetimde olup bir derece tam tarz-ı hareketimi bilenler ve yakından görenler...”, “Ben ölsem veya hayatta şuursuz kalsam, Nurlara karşı hizmetimin tarzını bilerek tam yapabilsinler.”^[1] şeklinde buyuruyor.

Bu gibi tasarrufların bazıları, Üstadımız henüz hayatta iken de teklif edilmişti. Üstadımız bu teklifleri kabul etmemiştir.

Binaenaleyh bizler de mes’uliyetten kurtulabilmek için bu gibi tasarrufları kabul edemiyoruz.

Bu münasebetle Üstadımızın Risale-i Nurların neşriyle alâkalı bazı beyanlarını aynen dercediyoruz:

“Kur’anın bir nevi tefsiri olan Sözlere’deki hüner ve zarafet ve meziyet kimsenin değil; belki muntazam, güzel hakaik-i Kur’aniyenin mübarek kametlerine yakışacak mevzûn, muntazam üsûlûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şuuruyla biçilmez ve kesilmez; belki onların vücududur ki, öyle ister ve bir dest-i gaybîdir ki, o kamete göre keser, bi-

çer, giydirir. Biz ise içinde bir tercüman, bir hizmetkârız.”

.....

“Evet bu asrın dehşetine karşı, taklidi olan itikadın istinad kal’aları sarsılmış ve uzaklaşmış ve perdelenmiş olduğundan; her mü’min, tek başıyla dalâletin cemaatle hücumuna mukavemet ettirecek gayet kuvvetli bir iman-ı tahkiki lâzımdır ki dayanabilsin. Risale-i Nur bu vazifeyi; en dehşetli bir zamanda ve en lüzumlu ve nazık bir vakitte, herkesin anlayacağı bir tarzda, hakaik-i Kur’aniye ve imaniyenin en derin ve en gizlilerini gayet kuvvetli bürhanlar ile isbat ederek, o iman-ı tahkikiyi taşıyan hâlis ve sâdık şakirdleri dahi, bulundukları kasaba, karye ve şehirlerde -hizmet-i imaniye itibariyle - âdeta birer gizli kutub gibi, mü’minlerin manevî birer nokta-i istinadı olarak, bilin-medikleri ve görün-medikleri ve görüşül-medikleri halde, kuvve-i maneviye-i itikadları cesur birer zâbit gibi, kuvve-i maneviyeyi ehl-i imanın kalblerine verip, mü’minlere manen mukavemet ve cesaret veriyorlar.”^[III]

Gibi çok beyanatlarıyla Hz. Üstadımız Risale-i Nur’un neşrinde sadakatin lüzumunu ve ehemmiyetini nazara vermiştir.

Nurların neşriyatında bizi ve umum Nur Talebelerini azamî ihlas, azamî sadakata muvaffak etmesini Cenab-ı Erhamürrâhimîn’den niyaz ederiz.

Mustafa Sungur
Abdullah Yeğin
Tillo’lu Said

Hüsnü Bayram
Ahmed Aytimur
Seyyid Salih

İKİNCİ BÖLÜM

**Risale-i Nur'lardan
sadeleştirme konusuna
cevap olacak
bölümler**

**Risale-i Nurların “Kendisi”
Sadeleştirmeye Karşı:**

**Risale-i Nurlar
Sadeleştirilemez, Değiştirilemez**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مِ
ه
مُؤَلَّسَلَا لَؤُؤَ مَحَّوْهُؤُتْلُؤَ
يُيْكَو اللةُ ب
ه
م ر
دَائِبَ ائِلَ

Bunları hakkıyla izah etmek çok uzun gelir. Şimdilik ihti-

sar ve icmale mecburum. Onun için gayet muhtasar bir tarzda şu sırr-ı azîm-i i'cazın misallerinden olan âyetlere birer işaret edip tafsilâtını başka vakte talik ettik.

Sözler-415

Ülema-yı İslâm o kadar tedkikat-ı sâibe yapmışlar ki, fûruata dair tedkikat-ı amîkaya ihtiyaçları kalmamış. Eğer hakikî ihtiyaç hissetseydim, böyle fûruata dair müçtehidînin derin me'hazlerine gidip, bazı beyanatta bulunacaktım. Belki

de, daha o nevi hakaika meşguliyet zamanları gelmemiş, her ne ise.

Barla 352

Evet Kur'an-ı Kerim, umumî bir muallim ve bir mürşidir. Halka-i dersinde oturan, nev'-i beşerdir. Nev'-i beşerin ekserisi avamdır. Mürşidin nazarında ekall, eksere tâbidir. Yani umumî irşadını ekallın hatırı için tahsis edemez. Maaha-za avama yapılan konuşmalardan havas hisselerini alırlar. Aksi halde avam, yüksek konuşmaları anlayamadığından mahrum kalır.

İşarat 'ül İ'caz 115

Ey kardeşlerim! Kur'an-ı Hakîm'in hizmetindeki mesleğimiz hakikat ve uhuvvet olduğu ve uhuvvetin sırrı; şahsiyetini kardeşler içinde fâni edip {(Haşiye): Evet bahtiyar o dur ki; kevser-i Kur'anîden süzülen tatlı, büyük bir havuzu kazanmak için, bir buz parçası nev'indeki şahsiyetini ve enaniyetini o havuz içine atıp eritendir.} , onların nefislerini kendi nefsi-ne tercih etmek" olduğundan, mabeynimizde bu nevi hubb-u câhtan gelen rekabet tesir etmemek gerektir. ...mesleğimiz uhuvvettir. Kardeş kardeşe peder olamaz, mürşid vaziyetini takınamaz. Uhuvvetteki makam geniştir. Gıbtakârane müzahameye medar olamaz. Olsa olsa, kardeş kardeşe muavin ve zahîr olur; hizmetini tekmil eder.

Lem'alar 165 -166

Ben Kur'an-ı Hakîm'in sırf bir hizmetkârıyım, o mukaddes dükkânın bir dellâlıyım. Şahsî dükkânımdaki perişan,

ehemmiyetsiz şeyleri satışa çıkarmayacağım ve çıkarmak istemiyorum. Çünkü Kur'an-ı Hakîm'in kudsî elmaslarının kıymetlerine şübhe îras etmemek için, perişan ve şahsî dükkânımda bulunan kırık cam parçalarını satsam; hakikî sarraf olmayan müşteriler, dellâllık vaktinde elimde gördükleri elmaslara da şişe nazarıyla bakabilirler, zihinlerine bir iltibas, bir şüphe gelir. Onun için şahsî dükkânımı kat'iyen kapamışım. Bana o mukaddes dükkânın hizmetkârlığı yeter. Müflis bir hizmetkâr olsam, daha hoşuma gidiyor.

Barla L.269

İki Âyet-ül Kübra'nın vird-i ekberinde -hatırıma gelmediği halde- ehemmiyetli kısımlarını Yirminci Mektub ile Otuzikinci Söz, bana ihtiyaç bırakmayacak derecede beyan ve tercüme ettiklerinden, niyet ve va'dettiğim halde tercümesinde istihdam edilmedim.

Kastamonu L.33

Risale-i Nur benim gibi âciz ve ihtiyar ve zayıf bir bîçareye bedel, genç, kuvvetli çok Said'leri içinizde bulmuş ve bulacak. Onun için bundan sonra Risale-i Nur'un tekmil ve izahı ve haşiyelerle beyanı ve isbatı size tevdi' edilmiş tahmin ediyorum. Bir emaresi de şudur ki; bu sene çok defa ihtar edilen hakikatleri kaydetmek için teşebbüs ettim ise de çalıştırılamadım.

Barla L. 371

Evet Risale-i Nûr size mükemmel bir me'haz olabilir. Ve ondan erkân-ı imaniyenin her birisine, meselâ Kur'an

kelâmullah olduğuna ve i’cazî nüktelerine dair müteferrik risalelerdeki parçalar toplansa veya haşre dair ayrı ayrı bürhanlar cem’edilse ve hâkeza.. mükemmel bir izah ve bir haşiye ve bir şerh olabilir. Zannederim ki, hakaik-i âliye-i imaniyeyi tamamıyla Risale-i Nur ihata etmiş, başka yerlerde aramaya lüzum yok. Yalnız bazan izah ve tafsile muhtaç kalmış. Onun için vazifem bitmiş gibi bana geliyor. Sizin vazifeniz devam ediyor.

Kastamonu L. 56

..... Rahmet-i İlahiye hem İşarat-ül İ’caz’ın, hem Mesnevî-i Arabî’nin Türkçesini ihsan ettiğinden ve Risale-i Nur da ekseriyet itibariyle kendi kendine ders verip muallimlere ihtiyaç bırakmadığından, bu tedris vazifemde bana istirahat ve tebrik nev’inde bir ihsan-ı İlahî olarak bu acib hastalık benim istirahatime medar oldu.

Hem benim ruhuma geldi ki: Senin binler, belki yüzbinler Saidcikler senin bedeline ders verecek ve konuşacaklar var. İhsan-ı İlahî ile Risale-i Nur, başka ilimler gibi meşakkatli derslere muhtaç değil.

Emirdağ L.-2- 226

Bir sene bu risaleleri ve bu dersleri anlayarak ve kabul ederek okuyan; bu zamanın mühim, hakikatli bir âlimi olabilir. Eğer anlamasa da, madem Risale-i Nur şakirdlerinin bir şahs-ı manevîsi var, şübhesiz o şahs-ı manevî bu zamanın bir âlimidir.

Lem’alar-167

Nur şakirdleri mümkün olduğu kadar her yerde küçük bir derslane-i Nuriye açmak lâzımdır. Gerçi herkes kendi kendine bir derece istifade eder, fakat herkes herbir mes’elesini

tam anlamaz. Hem iman hakikatlarının izahı olduğu için; hem ilim, (Haşiye) hem marifet, hem ibadettir. Eski medreselerde beş-on seneye mukabil, inşaallah Nur medreseleri beş-on haftada aynı neticeyi temin edecek ve yirmi senedir ediyor.

(Haşiye) Şayet biri biliyor, taallüm etmeğe muhtaç değilse ibadete muhtaç veya marifete müştak veya huzur ister. Onun için herkeselüzumlu bir derstir.

Emirdağ L.-249

Aziz kardeşlerim, bahar ve yazın meşgaleleri, hem gecelerin kısalması, hem şuhur-u selâsenin gitmesi ve ekser kardeşlerimin bir derece hisse alması ve daha sair bazı esbabın bulunması elbette bir derece neş'eli kış dersine fütur verir. Fakat onlardan gelen fütur, size fütur vermesin. Çünkü o dersler, ulûm-u imaniyeden olduğu için, bir insan yalnız kendi nefsine dinlettirse yeter. Bhusus siz daima bir-iki hakikî kardeşi de bulursunuz.

Barla L. 260

Âyet-ül Kübra

Mühim Bir İhtar ve Bir İfade-i Meram

Bu ehemmiyetli risalenin, herkes her bir mes'elesini anlamaz. Fakat hissesiz de kalmaz. Büyük bir bahçeye giren bir kimsenin, o bahçenin bütün meyvelerine elleri yetişmez. Fakat, eline girdiği miktar yeter. O bahçe yalnız onun için değil, belki elleri uzun olanların hisseleri de var.

Şualar 98

"İşte en uzak hakikatları en yakın bir tarzda, en ami bir adama ders verecek derecede; benim gibi Türkçe'si az, sözleri

muğlak, çoğu anlaşılmaz ve zahir hakikatları dahi müşkilleştiriyor diye eskiden beri iştihar bulmuş ve eski eserleri o su-i iştiharı tasdik etmiş bir şahsın elinden, bu harika teshilat ve suhulet-i beyan; elbette bila şüphe bir eser-i inayettir ve onun hüneri olamaz ve Kur'an-ı Kerim'in i'caz-ı manevisinin bir cilve-sidir ve temsilat-ı Kur'an'iyenin bir temessülüdür ve in'ikasıdır.”

Mektubat 270

“Resail-i Nur'un mesaili; ilim ile, fikir ile, niyet ile ve kasdi bir ihtiyar ile değil; ekseriyet-i mutlaka ile sünuhat, zuhurat, ihtarat ile oluyor.”

Kastamonu L. 211

“Bu notalar ve Arabi risaleler, Yeni Said'in en evvel hakikat ilminden bir derece şuhûd suretinde gördüğü için tağyir edilmeden mealleri yazıldı. **Ve bir kısmı gayet mücmel olmakla beraber izah edilmiyor. Ta letafet-i asliyesini kaybetmesin.**”

Mesnevi-144

“Lafızperestlik nasıl bir hastalıktır.. Öyle de; suretperestlik ve üslûpperestlik ve teşbihperestlik ve hayalperestlik ve kafiyeperestlik şimdi filcümle, **ileride ifrat ile tam bir hastalık ve manayı kendine feda edecek derecede bir maraz olacaktır.** Hatta bir nükte-i zarafet için veya kafiyenin hatırı için çok edip edebde, edepsizlik etmeye şimdiden başlamışlardır.”

Muhakemat-88

“Risale-i Nur eczaları, bütün mühim hakaik-i imaniye ve

Kur'an'iyeyi, hatta en muannide karşı dahi, parlak bir surette isbatı, çok kuvvetli bir işaret-i gaybiyye ve bir inayet-i ilahiye-dir. Çünkü hakaik-i imaniye ve Kur'an'ıye içinde öyleleri var ki; en büyük bir dahi telakki edilen İbn'i Sina, fehminde aczini itiraf etmiş, "Akıl buna yol bulamaz" demiş. Onuncu Söz Risalesi, O Zat'ın dehası ile yetişemediği hakaiki; avamlara da, çocuklara da bildiriyor."

Mektubat-372

"Namazda ve ezandaki gibi elfaz-ı mübarekeler, manayı örflerine alem ve nam olmuşlar. Alem ve isim ise, değiştirilmez. Amma nazariyat-ı diniyenin mahfazaları olan elfazlar ise, değiştirmeye lüzum kalmaz. Çünkü nasihat ile ve sair tedris ve talim ve va'z ile o ihtiyaç mündefi' olur."

Mektubat-342

"bunun (*Risale-i Nur'un*) ilham-ı İlahi olduğuna bütün imanım la kaniim."

Sualar-498

Onlar ne hal ile yazılmış ise, öyle kalması lâzım geliyordu. Sonradan tashih ve tanzim etmeye me'zun değiliz!

Mektubat (488)

ALTINCI DEVA: {(Haşiye): Fitrî bir surette bu lem'a tahattur ettiğinden, altıncı mertebede iki deva yazılmış. Fitrîliğine ilişmemek için öylece bıraktık, belki bir sır vardır diye değiştirmedik.}

Lem'alar (208)

Halbuki bilmeceburiye bunu haber veriyorum ki:

“Bu dürus-u Kur’aniyenin dairesi içinde olanlar, allâme ve müçtehidler de olsalar; vazifeleri -ulûm-u imaniye cihetinde- yalnız yazılan şu Sözler’in şerhleri ve izahlarıdır veya tanzimleridir. **Çünkü çok emarelerle anlamışız ki: Bu ulûm-u imaniyedeki fetva vazifesiyle tavzif edilmişiz. Eğer biri, dairemiz içinde nefsin enaniyet-i ilmiyeden aldığı bir his ile, şerh ve izah haricinde birşey yazsa; soğuk bir muaraza veya nakıs bir taklidcilik hükmüne geçer. Çünkü çok delillerle ve emarelerle tahakkuk etmiş ki: Risale-i Nur eczaları, Kur’anın tereşşuhatıdır;** bizler, taksim-ül a’mal kaidesiyle, herbirimiz bir vazife deruhde edip, o âb-ı hayat tereşşuhatını muhtaç olanlara yetiştiriyoruz!..”

Mektubat (426)

Risale-i Nur’un gıda ve taam hükmündeki hakikatlarından hem akıl, hem kalb, hem ruh, hem nefis, hem his, hisselerini alabilir. Yoksa yalnız akıl cüz’î bir hisse alır, ötekiler gidasız kalabilirler. **Risale-i Nur, sair ilimler ve kitaplar gibi okunmamalı.** Çünkü ondaki iman-ı tahkikî ilimleri, başka ilimlere ve maariflere benzemez. Akıldan başka çok letaif-i insaniyenin kut ve nurlarıdır.

Emirdağ L.-1 (65)

Hem yazdığım vakit, irade ve ihtiyarım ile olmadığını hissettiğimden, kendi fikrimle tanzim veya ıslah etmediği muvafık görmediğim için bir parça fehmi işkal edecek bir vaziyet aldı.

Şualar (99)

İfadelerim başkasına benzemiyor. Bir harfin ve bazan bir noktanın yanlışıyla bir mes'ele değişir, mana bozulur.

Şualar (486)

Manevî bir elektrik olan Resail-in Nur dahi gayet yüksek ve derin bir ilim olduğu halde, külfet-i tahsile ve derse çalışmağa ve başka üstadlardan taallüm edilmeğe ve müderrisînin ağzından iktibas olmağa muhtaç olmadan herkes derecesine göre o ulûm-u âliyeyi, meşakkat ateşine lüzum kalmadan anlayabilir, kendi kendine istifade eder, muhakkik bir âlim olabilir.

Şualar (690)

Evet tashihe muhtaç yerleri vardır, fakat hatt-ı harbde büyük bir ihlas ile, şehidler arasında yazılıp giydirilen o yırtık ibarelerin tebdiline (şehidlerin kan ve elbiselerinin tebdiline cevaz verilmediği gibi) cevaz veremedim ve kalbim razı olmadı. Şimdi de razı değildir.

İşarat-ül İ'caz (9)

Kalbe fitrî bir surette gelen hatıratı, san'atla ve dikkatle bozmamak için, yeniden tedkikata lüzum görmedik.

Lem'alar (205)

Kur'anda bir hâssa var; başka kelâmda yoktur. Bir kelâmı işitsen, asıl sahib-i kelâmı arkasında görürsün, ya içinde bulursun. Üslûb: Âyine-i insanî.

Sözler (735)

Bu söz, şimdiye kadar binler adamı hâb-ı gafletten kurtardığı gibi, çoklarını da imana getirmiş. Gayet kıymet-
tar ve yüksek olmakla beraber, temsiller ile fehmi kolaylaş-
mış, herkes onun dilini anlıyor.

Sözler (785)

**Onun fevkinde beyan olamaz, ondan daha ileri
beyana lüzum yok ve izah edilmez.**

Mektubat (231)

Aziz kardeşim, yazılan galib Sözler ve Mektublar; ih-
tiyarsız, def’î ve ânî bir surette kalbe geliyordu, güzel olu-
yordu. **Eğer ihtiyar ile Eski Said gibi kuvve-i ilmiye ile
düşünüp cevap versem; sönük düşer, noksan olur.**

Mektubat (279)

Kur’anın bir nevi tefsiri olan Sözler’deki hüner ve
zarafet ve meziyet kimsenin değil; belki muntazam, gü-
zel hakaik-i Kur’aniyenin mübarek kametlerine yakışacak
mevzun, muntazam üslûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şu-
uruyla biçilmez ve kesilmez; belki onların vücududur ki,
öyle ister ve bir dest-i gaybîdir ki, o kamete göre keser, bi-
çer, giydirir. Biz ise içinde bir tercüman, bir hizmetkârız.

Mektubat (383)

Sakın o makalenin iğlak-ı üslûbu ve içinde cilveger
olan mesailin elbiselerinin perişanlığı, seni temaşasından
müteneffir etmesin. Zira iğlak eden, manasındaki dikkat ve
kıymettir. Ve perişan eden ve zînet-i zahiriyyeden müstağni
eden, manasındaki cemal-i zâtîyesidir.

Evet, nazlanan ve istiğna gösteren nazeninlerin

Bu söz, şimdye kadar binler adamı hâb-ı gafletten kurtardığı gibi, çoklarını da imana getirmiş. Gayet kıymet-
tar ve yüksek olmakla beraber, temsiller ile fehmi kolaylaş-
mış, herkes onun dilini anlıyor.

Sözler (785)

**Onun fevkinde beyan olamaz, ondan daha ileri
beyana lüzum yok ve izah edilmez.**

Mektubat (231)

Aziz kardeşim, yazılan galib Sözler ve Mektublar; ih-
tiyarsız, def’î ve ânî bir surette kalbe geliyordu, güzel olu-
yordu. **Eğer ihtiyar ile Eski Said gibi kuvve-i ilmiye ile
düşünüp cevap versem; sönük düşer, noksan olur.**

Mektubat (279)

Kur’anın bir nevi tefsiri olan Sözler’deki hüner ve
zarafet ve meziyet kimsenin değil; belki muntazam, gü-
zel hakaik-i Kur’aniyenin mübarek kametlerine yakışacak
mevzun, muntazam üslûb libasları, kimsenin ihtiyar ve şu-
uruyla biçilmez ve kesilmez; belki onların vücududur ki,
öyle ister ve bir dest-i gaybîdir ki, o kamete göre keser, bi-
çer, giydirir. Biz ise içinde bir tercüman, bir hizmetkârız.

Mektubat (383)

Sakin o makalenin iğlak-ı üslûbu ve içinde cilveger
olan mesailin elbiselerinin perişanlığı, seni temaşasından
müteneffir etmesin. Zira iğlak eden, manasındaki dikkat ve
kıymettir. Ve perişan eden ve zînet-i zahiriyyeden müstağni
eden, manasındaki cemel-i zâtîyesidir.

Evet, nazlanan ve istiğna gösteren nazeninlerin

mehirleri dikkattir. Ve menzilleri dahi kalbin süveydasıdır.

Muhakemat (84)

“İşte bu kuvvetli münasebet-i mâneviyeye binaen deriz ki: **“Tenzî-lûl kitab”** cümlesinin sarîh bir mânâsı; Asr-ı Saadette vahiy suretiyle Kitab-ı Mübînin nüzulü olduğu gibi, **mânâ-yı işârîsiyle de, her asırda o Kitab-ı Mübînin mertebe-i arşiyesinden ve mucize-i mâneviyesinden feyiz ve ilham tarîkiyle onun gizli hakikatleri ve hakikatlerinin burhanları iniyor, nüzul ediyor diyerek, şu asırda bir şakirdini ve bir lem’asını cenah-ı himayetine ve daire-i harîmine bir hususî iltifat ile alıyor.”**

(Şualar, sh. 711)

“Şu âyet-i azîme sarîhan Asr-ı Saadette nüzûl-ü Kur’ân’a baktığı gibi sair asırlara dahi mânâ-yı işârîsiyle bakar. Ve Kur’ân’ın semasından ilhâmî bir surette gelen şifadar nurlara işaret eder. İşte, doğrudan doğruya tabib-i kulûb olan Kur’ân-ı Hakîmin feyzinden ve ziyasından iktibas olunan Risaletü’n-Nur, benim çok tecrübelerimle umum mânevî dertlerime şifa olduğu gibi, Resâilî’n-Nur şakirtleri dahi tecrübeleriyle beni tasdik ediyorlar.”

(Şualar, sh. 706)

“ ... Hem vekilimiz Ahmed Beye haber veriniz ki, müdafaayı makineyle yazdığı vakit sıhhatine pekçok dikkat etsin. Çünkü ifadelerim başkasına benzemiyor.

Bir harfin ve bazen bir noktanın yanlışıyla bir mesele değişir, mânâ bozulur. ...”

(Şualar, sh.486)

Evet, bazı ibareler belki edebiyat denilen şeye tam muvafık düşmüyormuş. Bunda da isabet var. Çünkü edebiyat satılmıyor, Kur'an'dan nurlar gösteriliyor. Bu fakir kardeşiniz bu Sözleri okuduğum zaman, üstadımı temsil eder bir hâl alıyorum. Tabiratinızla, şivenizle okumak bana o kadar zevkli, lezzetli geliyor ki, tarif edemem. **Onun için bir harfe dokunmayı azîm bir günah işliyor telakki ediyorum.**

Barla L. (62)

Evet, tarih-i beşer, Risâle-i Nur gibi bir eser göstermiyor. Demek anlaşılıyor ki Risâle-i Nur Kur'an'ın emsalsiz bir tefsiridir.

Evet, Bediüzzaman Said Nursî'ye yalnız âlem-i İslâm değil, Hristiyan dünyası da medyûn ve minnettardır ki, dinsizliğe karşı umumi cihâdında mazhar olduğu muvaffakiyet ve galibiyetten dolayı Roma'daki Papa dahi, kendisine resmen tebrik ve teşekkürnâme yazmıştır.

Şimdi Risâle-i Nur külliyâtından, imân, Kur'an ve Hazret-i Peygamber (a.s.m.) Efendimiz hakkında olan eserlerden bâzı kısımları aynen okuyacağım. Siz bu eserleri elde edip tamamını okursunuz. Okurken, belki izah edilmesini isteyen kardeşlerimiz olacaktır. Fakat, bu hususta arz edeyim ki, **Üstâdımız Bediüzzaman, bir Nur Talebesine Risâle-i Nur'dan bazen okuyuvermek lütfunu bah-**

şederken, izah etmiyor, diyor ki: “Risâle-i Nur, imânî meseleleri lüzûmu derecesinde izah etmiş. Risâle-i Nur’un hocası Risâle-i Nur’dur. Risâle-i Nur, başkalarından ders almaya ihtiyaç bırakmıyor. Herkes istidâdî nisbetinde kendi kendine istifâde eder. Aklınız her bir meseleyi tam anlamasa da, ruh, kalb ve vicdânınız hissesini alır. Ne kadar istifâde etseniz, büyük bir kazançtır.”

Okunan Türkçe veya Arapça bir risâlenin izahı, başka bir risâlede varsa, onu getirip okuyor. Risâle-i Nur’daki gayet ince nükteleri derk eden basiretli âlimler de der ki: **Bir âlimin yüksek bir ilmi olabilir, fakat Risâle-i Nur’u cemâate okurken tafsîlâta girişip eski malûmâtlarıyla açıklarsa, bu izahâtı, Risâle-i Nur’un beyân ettiği asrımızın fehmine uygun ve ihtiyacına tam cevap veren hakikatlerin anlaşılmasında ve tesirâtında ve Risâle-i Nur’un mahiyetinin derkinde bir perde olabilir. Bunun için, bazı lügatların mânâlarını söyleyerek aynen okumak daha müessir ve daha efdaldir.**

İstanbul Üniversitesindeki kardeşlerimiz de böyle okuyorlar. Biz de hulasaten deriz ki: Risâle-i Nur, gayet fasîh ve vecizdir. Sözün kıymeti îcâzındadır, kısalığındadır. Bir mesele-i imâniye ve Kur’âniye umuma ders verilirken, mücmel olarak tedrisinde daha fazla istifâza ve istifâde vardır.

(Sözler s:772)

Risalet’ün Nur hakaik-i İslamiyeye dair ihtiyaçlara kâfi geliyor, başka eserlere ihtiyaç bırakmıyor. **Kat’î ve çok tecrübelerle anlaşılmış ki, imanı kurtarmak ve kuv-**

vetlendirmek ve tahkiki yapmanın en kısa ve en kolay yolu Risalet’ün Nur’dadır. Evet, on beş sene yerine on beş haftada Risalet’ün Nur o yolu kestirir, iman-ı hakikîye isal eder. Bu fakir kardeşiniz yirmi seneden evvel kesret-i mütalaa ile bazan bir günde bir cilt kitabı anlayarak mütalaa ederken, yirmi seneye yakındır ki Kur’an ve Kur’an’dan gelen Resail’ün Nur bana kâfi geliyorlardı. Birtek kitaba muhtaç olmadım, başka kitapları yanımda bulundurdum. Risalet’ün Nur çok mütenevvi hakaik dair olduğu halde, te’lifi zamanında, yirmi seneden beri ben muhtaç olmadım. Elbette siz, yirmi derece daha ziyade muhtaç olmamak lazım gelir. **Hem madem ben sizlere kanaat ettim ve ediyorum, başkalara bakmıyorum, meşgul olmuyorum; siz dahi Risalet’ün Nur’a kanaat etmeniz lazımdır, belki bu zamanda elzemdir.**

Hem şimdilik bazı ulemanın yeni eserlerinde meslek ve meşrep ayrı ve bid’atlara müsait gittiği için, Risalet’ün-Nur zındıkaya karşı hakaik-ı imaniyeyi muhafazaya çalışması gibi, bid’ata karşı da huruf ve hatt-ı Kur’anı muhafaza etmek bir vazifesi iken, has talebelerden birisi bilfiil huruf ve hatt-ı Kur’aniye’yi ders verdiği halde, sırrı bilinmez bir hevesle, huruf ve hatt-ı Kur’aniyeye, ilm-i din perdesinde tesirli bir surette darbe vuran bazı hocaların darbeye isti’mal ettikleri eserleri almışlar. Haberim olmadan, dağda, şiddetli bir tarzda o has talebelere karşı bir gerginlik hissettim, sonra ikaz ettim. Elhamdü lillâh ayıldılar. İnşallah tamamen kurtuldular.

(Kastamonu L. s:77)

“ Risale-i Nur, Esmâ-i Hüsna içinde ism-i Nur, ism-i Hakîm ve ism-i Bedî'in mazharıdır. Zahirinde, tarz-ı beyanında ism-i Bedî'in cilvesi görünüyor.”

(Osmanlıca Sikke-i Tasdik, sh. 111)

“ Risale-i Nur doğrudan doğruya Kur'an'ın bâhir bir burhanı ve kuvvetli bir tefsiri ve parlak bir lem'a-i i'câz-ı mânevîsi ve o bahrin bir reşhası ve o güneşin bir şua'sı ve o mâden-i ilm-i hakikatten mülhem ve feyzinden gelen bir tercüme-i mâneviyesi olduğundan, onun kıymetini ve ehemmiyetini beyan etmek Kur'an'ın şerefine ve hesabına ve senâsına geçtiğinden, elbette Risale-i Nur'un meziyetini beyan etmeği, hak iktiza eder ve hakikat ister, Kur'an izin verir.”

(Şualar, sh. 686)

(Bediüzzaman Hazretlerinin 1951'de bayanlara yönelik neşrettiği Risale-i Nur'larda yer almayan mektubundan bir parçayı mevzu ile münasebetinden dolayı buraya alıyoruz.)

“...Oradaki hemşirelerim ve madem Nur'larla meşguldürler. **Onlar Risale-i Nur'u ne zaman okusalar veya dinleseler benimle görüşmüş gibi olurlar.** Hem Nur'ları okuyan; kalbi, ruhu, aklı hertürlü mânevi gıdasını ondan alırlar.”

“Risale-i Nur’un okunduğu yerde biz mânen hazır gibiyiz.” diye Üstadımız buyurdular ve bütün Antalya ve Elmalı ve civarı kardeşlerimize ve hemşerilerimize selâm ediyorlar. Biz de sizlere pek çok hürmet ve selam ediyoruz.

El-Baki Hüve’l-Baki
Üsdadımızın Hizmetinde Bulunan
Zübeyr, Sungur, Ziya

Bediüzzaman'ın Eski Eserlerinden Mevzu ile İlgili Bazı Bölümler

- "... Zira bedi', garip demektir. Benim ahlâkım suretim gibi, üslub-u beyanım elbisem gibi gariptir, muhaliftir. Görenekle revaçta olan muhakemat ve esalibi, üslub ve muhakematıma mikyas ve mihenk-i i'tibar yapmamaya bu ünvanın lisan-ı haliyle rica ediyorum. Hem de murad - Bedi'-, acib demektir..."

(Asar-ı Bediye, sh.394)

"... Başkasının tashihine de kat'iyen razı olamıyorum, zira külahıma püskül takmak gibi başkasının sözü sözlerime hiç münasebet ve ülfet peyda etmiyor, sözlerimden tevahhuş eder..."

(Asa-ı Bediye sh. 403)

- "... Bana deniliyor ki: İnsanlar diyorlarmış ki; O'nun (Bediüzzaman'ın) eserlerinin çok yerlerini anlamıyoruz.

Böyle kalırsa, korkarız ki, bu eserler zayi’ ola...

Ben de derim: Cenab-ı Hakkın izni ile inşaallah zayi’ olmayacaklardır... Ve bir zaman gelecek, bir çok dindar mütefekkirler onları anlayacaklardır. Çünkü bu risalelerdeki ekser mes’eleleri nefsimde tecrübe ettiğim, Furkan-ı Hakimin bana i’ta etmiş olduğu ilaçlardır... **Hem de ben, sünûhat-ı kalbiyemde; izahat için tahrir aczinden ve tağyir havfin-den dolayı tasarruf edemiyorum. Ancak kalbime doğduğu gibi yazıyorum.”**

(Mesnevi-i Nuriye Tercümesi, A. Badıllı, sh. 234)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhakkikl
erin konu
ile alakalı
tahkikleri

**Bediüzzaman Said Nursi'nin
talebelerinden Abdülkadir Badıllı
Ağabey'in mevzu ile alakalı bir açıklaması**

YİNE TAHRİF EDİLMİŞ SAHTE LEM'ALAR KİTABI MEVZU'U

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مِ

ه

رُ

لُ

رَوَ هَ هَ

هَ كَ

ا ح

ا

لَ

تَ

لَ م

وُ

وُ

سَلَا َ
 مَ ُكُ ُ
 مَ ُ لَ َ
 ع
 لَ
 ُي
 دَا ِبَ اِئْ لَ َ

Ufuk yayınevinin notu diye muharref Lem'aların başına konulan yazıda; şu tahrif girişimine cesaret, hakikat aleminde bir sulandırma, yozlaştırma ve nursuzlaştırma iken, kendi zaviyelerinden ileri sürdükleri esbab-ı mucibeler, aslında Hz. Bediüzzaman'ın kudsi üslup ve te'lif ahengiyle bir istihza etme girişimi olduğu gibi. Nur okuyucularının aralarındaki samimi takdir hislerini, uhuvvet ve

muhabbet rabitalarını bozmak ve ifsad etmek için fitneyi, dedikoduyu ikaz edip alevlendirmektir. Hangi yorumu getirirler, hal ve mesele bundan ibarettir.

Evet, Risale-i Nurun samimi okuyucuları, yani doğrudan Nurun talebelerinin muazzam cemaati, Hocaefendiye bağlı olanlar hakkındaki, eski menfi hisleri bırakma ve takdir ve muhabbetle yaşama ve kabullenme yolunda mesafe alırken, birden bire ve aniden istişaresiz olarak, böyle bir tahrif ameliyesine cesaret etmeleri altında acaba hususi bir kasıtle, mezkûr muhabbet ve kaynaşmayı izaleye yönelik bir teşebbüs olmasın mı?!

Hani, Hocaefendi ve ona bağlı cemaati, diyalog ve istişareyi Hıristiyanıyla, Yahudisiyle, Mecusisiyle yaptıkları ve onu -bizim de takdir ettiğimiz- bugünkü dünyada zaruri ve çok lüzumlu gördükleri halde, Risale-i Nurun neşir, tercüme ve dünyaya duyurma mesele ve hususiyetlerini acaba neden ve niçin ve hangi sebebe binaen, Hz. Bediüzzaman'ın varis ve naşirleri olan Nurun hayatta kalmış erkan ve naşirleriyle diyaloga geçip istişare etme nezaketinde bulunmuyorlar? Yani buna tenezzül etmeye yanaşmıyorlar?!.

Evet, kesin bir tahrif olan şu sadeleştirme işi hususunda, sadece bir sadeleştirme değil. Nurların metni içine herhangi bir kelimenin ilavesine, dipnotlarda bazı meal veya izah getirilmesine, Nur kitaplarının ahirine lügatçeler eklenmesine dair istenilen iznlere Hazret-i müellif olan Bediüzzaman Üstadımız müsaade etmemiş, izin vermemiştir. Bu davayı sabit ve ispatlı vesikalarla **“Sadeleştirme asri bir tahriftir”** isimli eserimizde yazmışız.

Bundan bir müddet önce neşrettiğimiz bir yazıda kat'i ispata dayanan bir kanaatle kaydettiğimiz gibi, tekra-

ren deriz ki: Hz. Bediüzzaman şuna buna benziyen sıradan bir alim,bir hoca değildir ki, onun yazdığı eserler, başkalarının eserleriyle bir tutulsun ve onda keyfice tasarruflar yapılsın!

Ramazan Balcı beye,

Sahte ve silik Lem'aları yayınlayan Ufuk Yayınevi'nin notuna karşı daha bir iki kelam etmek isterken, Risale Haber'e düşen Ramazan Balcı isimli zatın yorumu gözüme ilişti, göz gezdirdim. Bu zat, hem nalına hem mihına vurur tarzında ve tabiri caizse çifte standartlı oynama ile; hem sadeleştirmeye taraftar olmadığını söylemekte hem onun haklılığını savunmaktadır. Bu arada ağabeylerin adıyla neşredilen yazılarını tenkid ediyor, beğenmiyor, serttir, mütehakkımanedir diyor. Bunu şöyle ifade ediyor: "Kendilerine hürmet edilen ve ağabey kabul edilen muhterem zevat ta farkında olunmadan tezahür eden tahakküm alışkanlığı, farklı fikir serdetmeye mani teşkil etmiş ve netice olarak istişare kamil manada icra edilmemiştir."

Cevabımız: "Bundan on beş sene kadar önce, aynı bu mesele olan sadeleştirme teşebbüsü yine malum cemaat tarafından ortaya atıldı. Yine cevaplar yazıldı ve ağabeyler olan Hz. Üstadın hizmetkar, varis ve en yakın talebeleri tarafından kaleme alınan hayli yumuşak müşterek yazıları da yayınlandı ve suret-i mahsusada bu yazı F.Hocaya da gönderildi. O gün için, fitneye müheyya bir zemin olan bu mesele kapatıldı veya kapatıldı gibi oldu. Ben de o günlerde bu mevzu ile alakadar bir çok vesikaları, yani sadeleştirmeyi katiyetle reddeden, kabul etmeyen. Nur risalelerinde yazılı belgeleri ve ayrıca Hz. Üstadın şifahi söz, dikte ve davranışlarını müşahade ile nakleden hizmetkar

ve varislerinin nakillerini “*Sadeleştirme Asri Bir Tahriftir*” eserimizde yayınlamıştık. Ve bu mesele bitti zannetmiştik. Ama hayır, bu günlerde yine akıl-mendlik yapan o müte-felsifane cerbezeli hastalık maalesef tekrar nükseylemiştir. Elbette senelerce Hazret-i Üstadın dizi dibinde ve rahle-i tedrisinde diz çökmüş ağabeylerin bu defaki yazıları sert ve ikazlı olmalıdır.

Nurun neşriyatı hakkında elbette fikirler, tedbirler üzerinde tartışmalar olabilir ve olmalıdır. Ancak Nurun meseleleriyle ilgili fikirler, tedbirler yine nurdan alınmalı, Nurların mesleği dairesinde olmalıdır. Daire haricinde uzaktan bakan ve Nur mesleğine aşinasızlık arzeden felsefi kafa ve enaniyetli akıllardan alınmamalıdır.

Bu meyanda Ramazan Balcı, Ağabeylere karşı hürmetin nasıl olacağı hakkında bir-iki istişare meclisinde alınan kararları zikrediyor ve onlara bu gibi hususlarda hürmetten ziyade gerçeklere istinadın zaruretinden dem vurmak istiyor.

Cevap: Hz. Üstadın hizmetkar, varis ve en yakın talebeleri hiç kimseden hürmet ve ta’zim beklemiyorlar ve buna ihtiyaçları da yoktur. Lakin o zevat-ı kiram Hz.Bediüzzaman’ın harim-i kudsisinin ikliminden geliyorlar. Onların zatî ve insanî şahsiyetlerine değil, mezkûr kudsi iklimden gelmelerinden dolayı, ellerindekine, dillerindekine hürmetin vücubiyeti -Eğer Hz. Üstada ve Nurlara saygıları samimi ise- mutlaka derkâr olmalıdır.

TEHLİKELİ BİR NOKTA

Ramazan Balcı, yazısının ikinci sahifesinde mühim

bir noktaya temas etmiş demiş ki: "...ortada önü alınmazsa tehlikeli bir sürecin başladığını söylemek durumundayım. En hafifi gıybet ve dedikodu olmak üzere, iftira ve düşmanlıklara varabilecek bir uçurumun başındayız."

Doğru söylüyor Ramazan Balcı bey. Evet, nedamet edip geri adım atılmazsa; gıybet, su-i zan, dedikodular olacak. Amma bunun müsebbibi kim? Bu olacak olan fitnenin kapısını açan ve bir derece uzun zaman uyumuş olan fitneyi uyandıran kim?!. İşte o kim ise veya kimler ise; bütün ve bal ve günahlar ona ait olacak, onun boynuna yüklenecek.

VAHİ DELİLLERİ

Yine Ramazan Balcı Bey, yazısında kendi anlayışına destek aramak ve yapmak üzere bazı şeyler söylüyor ki, mevzu ile hiç alakası yoktur, derki: "Bugün çoktan unutulmuş olsa da, Risalelerin Osmanlıca, ya da Latin harfleriyle yazılması konusundaki ihtilafta, Üstadın yazılı bir tek satır bırakmaması esasen bize yol gösteren bir tedbirdir."

Cevap: Ramazan bey bunu neye delil olarak getirmiş belli değil. İkincisi: Risalelerin Osmanlıca ya da Latin harfleri ile yazılması, neşredilmesi ihtilafı, Hz.Üstadın vefatından sonra baş gösterdi. Hz.Üstad hayatta iken. Risalelerin İslam hattıyla devamını istediği gibi, umum için Latin harfleriyle de basılmasına izin vermiş, müsaade etmiştir. Yani onun hayatında bu hususta ihtilaf diye bir şey vaki olmamıştır.Ve mevzu-û bahis değildir.

İSTİHZALİ İFADE

Bir alttaki paragrafta sayın yazar şöyle diyor: "İlk zamanlarda sayfalarda geçen ayetlerin meallerini verme

ve eserlerin arkasına lügatçe ekleme ..Üstadın tarzına bir ihanet olduğu ileri sürülür reddedilirdi...Her nasılsa bu ihanete alıştık, tartışmıyoruz.”

Bak Ramazan Bey! Senin bu istihzalı kalem oynatışının saygısızlığı Hz.Üstada kadar uzanır. Çünkü Hz. Üstadın oniki senelik hizmetkarı, Kahraman Zübeyr Gündüzalp Ağabeyin 1969’da bana hususi şekilde yazmış olduğu çok mühim bir mektubunda, Hz.Üstad lügatçeyi Asay-ı Musa’nın ahirinde görünce, *“Bu Risale-i Nuru tahriftir”* demiştir. *“Dipnotlarda da meal ve açıklayıcı şeylere de müsaade etmemiştir”* demektedir.

Bak kardeşim Ramazan Bey, böyle tepeden bakarak kalem oynatışın, Risale-i Nurların meslek ve meşrebinin künhüne adem-i vukufiyetini gösterir. Sen kendi aklınla ve felsefi bir yaklaşımla bu meseleye bakıyorsun, bilenlerden sorsan, iyi edersin.

GAYR-İ MAKUL ALTERNATİFİ

Ramazan Balcı bey, sadeleştirme tahrifine meyildarlığını yazısında şöyle karalamış: *“tekrar etmeye gerek yok. Risalelerin anlaşılmaya ihtiyacı vardır. Bunun çözümü için sadeleştirme alternatif olabilir mi?,”* ve alttaki paragrafta: *“Üstadın Risalelere parmak karıştırma konusundaki şiddetli beyanları ... bunlara canla başla itaat ediyoruz. Ancak sözün zahiri altında kasdedilen manaya dikkat etmek gerektir.”* dedikten sonra, *“Risaleler elle yazılıyor ve yazanların -birkaç isim dışında- yazı ile. Osmanlıca ile bir ilgileri bulunmuyordu. Hiç kimsenin bir harfle dahi oynamaması, eserlerin sıhhati açısından son derece önemli idi...*

Cevap: Ramazan Balcı bey, bu mevzudaki Hz. Üstadın

ve mukarreb Nur talebelerinin hassasiyet, itina, sadakat ve saireleri hakkında köklü bilgiye sahip olmadığından, aklı-na güvenerek felsefi yorumlarla bir şeyler söylemek istiyor. Evvela sadeleştirme ile ilgili Hz. Üstadın Kastamonu'da 1942'de yazmış olduğu ve az sonra ona geleceğimiz mektubundan sonra 1. Emirdağ hayatında (1944-1948) ve 1949'da Afyon hapsinde ve sonra 2. Emirdağ ve Isparta (1949-1960) hayatında yazmış olduğu ayrı ayrı mektuplarında ve ayrıca davranış ve hareketlerindeki hal ve tavırlarında görülmüş muteaddid vak'alarla suret-i katiyede sadeleştirmeye izin vermemiş, müsaade etmemiştir.

Buna dair şimdi iki örnek veriyorum:

1949 Afyon hapsinde İnebolulu merhum İbrahim Fakazlı Ağabey, birkaç büyük meclis cemaatleri içerisinde görmüş olduğu şu hadiseyi anlatmıştır: “Ben ve Ahmet Feyzi Kul Üstad Hazretleri ile beraber hapiste idik. Birgün Ahmet Feyzi Efendi (*Nur'un manevi avukatı*) Üstadımıza, Nurların şu anlaşılma meselesi hususunda uzunca izahlarla bir şeyler anlattı. “*Anlaşılr bir dille bütün Şu'abat-ı Ulu-ma, Nurların ulaştırılması*” ve sairenin gerekliliğini söyledi.

Hz. Üstadın cevabı şöyle zuhûr etti: “**Kardeşim Ahmet Feyzi! Ben sana onları yapma demiyorum. Amma o takdirde onun üstüne benim ismimi yazma!. Çünkü o vaziyette o eser benim değildir.**”

Yine aynı hapiste merhum Ahmet Feyzi Ağabey, aynı konuda kendi eliyle İslam hattıyla uzun bir mektup Üstad Hazretlerine yazmış. (*Bu mektubun aslı bizde mahfuzdur*) Hz. Üstad ise, ikinci günü evlad-ı manevisi ve hizmetkârı

Emirdağlı Ceylan Çalışkan ağabeye hitaben kendi kalemiyle şöyle küçük bir pusula yazmış, göndermiş: **“Ceylan! Bu mahremdir. Bak, sonra yırt. Ahmet Feyzi neyle meşguldur. Sakın Şemsi gibi (Şemseddin Yeşil) nurları tağyir etmesin.”**

Bu pusulanın aslı da bizde mahfuzdur. “Sadeleştirme asri bir tahriftir” eserimizde de klişesiyle neşretmişizdir. Anlayana sivrisinek saz. Anlamayana davul zurna az.

Ramazan Balcı kardeşimizin üstte kayıtlı ikinci yorumuna gelince, o yorum tamamen indi bir mütalaadır. Çünkü lahikalarda sevgili Üstadımızın parmak karıştırma konusunda şiddetli bir beyanı yoktur. Sadece Kastamonu’da iken, Risalelerin Osmanlıca yazılışında görülen bazı mübarek tevafuklar hakkında, İslam köylü Hafız Ali efendi ve Hüsrev ağabeye **“Sen kalem karıştırdın mı? niçin tevafuk bozuldu?”** meselesiyle alakalı olarak, Hz. Üstad’ın son derece yumuşak ve barıştıracı bir beyanı vardır, başka da hiçbir şey yoktur. Amma Albay H. Hulusi Bey, Barla Lahikası’nda yazılı bir mektubunda: **“Ben Risalelerin bir harfine dahi dokunmayı bir cinayet addediyorum. Ben Üstadımın tarz-ı şivesiyle okuduğum zaman, kendimi onun yerinde hissediyorum”** demiştir.

Ramazan Balcı’nın: “Risaleler elle yazılıyor ve yazanların birkaç isim dışında yazı ile, Osmanlıca ile bir ilgileri bulunmuyordu” demesi cidden bilgisizliğini gösteriyor. Çünkü Nur Risalelerini yazanların ve bunların yazdıkları risalelerin %90’ı alim, hafız veya en az rüşdiye mezunları idiler. Albay Hulusi bey. Avukat Hakkı Tığlı, Dr. Yusuf Kemal, Hafız Zühdü, Saatçi Zühdü, Katip Osman, Büyük ruh-

lu Küçük Ali, Kuleönlü Hafız Mustafa (alim). Santral Sabri (alim), İslam köylü Hafız Ali, İspartalı Ahmed Hüsrev (subay), Rüştü Çakın, yüzbaşı Refet Barutçu. Binbaşı Asım bey. Muallim Ahmet Galip, Hattat Mehmet Süzer, Tahirî Mutlu., vesaire vesaireler... Risale-i Nurları yazmış olan bu zatlar Osmanlıca'yı da yazıyı da bilerek ve anlayarak okudular ve yazdılar. Bu âlim, hafız, muallim, doktor, subay zatların, Risale-i Nurları yazanların sayıları ta'dat ile bitmez... Ve daha sonra, 1936 tarihini müteakip Kastamonu'da, İnebolu'da, Safranbolu'da ve Eflanideki âlimler, muallimler ve memurlar Risale-i Nurun neşir ve yayılması için yazıya el attılar... Ve daha-daha 1943'ten sonra Denizli'de, Antalya'da.. Ve 1944'ten sonra Afyon'da, Kütahya'da, Eskişehir ve Konya'da alimler, müftüler ve muallimler onu yazdılar, çoğalttılar. İşte kitaplaşıp bizlere sağlam sıhhatli şekilde ulaşan, bu âlim ve muallimlerin yazdıkları Nur risaleleridir. Ümmilerin ve az bilgili kimselerin yazdıkları risaleler, birer ders-i ibret olmak noktasından Hz. Üstad bunları saklattırıştır.

Afyon savcısının tespit ettiği altıyüzbin nüsha, teksir makineleriyle çoğaltılmış olanlarla beraber sayılmış. Ayrıca **“parmak karıştırma”** diye olan yalan ve uydurma olay eğer vaki olmuş olsaydı, onu acemiler, çocuklar ve ümmiler değil, alimler, bilginler ve edipler yapmış olacaktı.

Ben bu makamda Ramazan Balcı kardeşime ve onun gibi düşünenlere bir öğütte bulunmak istiyorum: Vukufiyyetin olmadığı sahalarda ve işin içinde olup iyi bilenlerin manevi huzurunda kalem oynatma, bilgiçlik taslama! Aksi taktirde Fuzulilik yapmış olursun.

BİR USUL-ÜL FIKH KAİDESİ

Ramazan Balcı'nın bir acaip gafletli gafını ve bir fikhî kaideyi gayr-ı mürad bir zeminde nasıl savurduğunu gelin beraber görelim! Bakınız diyor ki: “Üstadın vefatından önceki bir kısım tasarrufları, işaret ettiğim anlayışın (*yani sadeleştirme tahrifinin*) doğruluğunu ortaya koyar. Bu arada Üstadın bütün hayatı boyunca birçok meselede nazara verdiği ve ona binaen çözüm ürettiği usul-ü islamiyenin bir kaidesine işaret etmeliyim: “Ezman'ın teğayyürü ile ahkâmın teğayyürü inkar olunmaz.” Bu kaide Risale-i Nurda önemli bir yer işgal eder. Asıl konumuz olan üslup açısından bu kuralın uygulanışını görmek için Nurun İlk Kapısı ile Küçük Sözleri kıyaslamak yeterli olur.”

Balcı'nın bu kaydedilen satırlarında üç mesele vardır.

Üstad'ın vefatından önceki bir kısım tasarrufları meselesi.

Ezmanın teğayyürü ile ahkâm değişebilir konusu.

Ve sözde Hz. Üstad hayatı boyunca birçok mes'eleda o usul-u fikh kaidesini nazara vermiş ve bu kaide Risale-i Nur'da önemli bir yer işgal eder.

Bunlara karşı cevabımız şudur: Bu her üç mevzu'da asılları itibarıyla Risale-i Nurlarda, her birisi sadece bir yerde ve yazarın anlayışı hilafına çok başka manalardadır, şöyle ki: Hz. Üstad'ın Nurlarda tağyir ve değiştirme tarzındaki tasarrufu tek bir yerden başka Nurlarda asla yoktur. O da az sonra hususiyle üzerinde duracağımız Osmanlıca Kastamonu Lahikasında Nur'un üç-dört parçasına münhasır ve mahdud birkaç tane arabî kelimelerde müellifin kendisinin tasarrufudur, başkasının değildir. Buna ayrıca

geleceğiz.

Ezmanın teğayyürü ile ahkam (teferruattaki hükümler) değişebilir” şeklindeki kaideyi sözde Hz. Üstad bu fıkhi kaideyi hayatı boyunca bir çok meselede nazara vermiş ve saire...

Kardeşim, Ramazan! Öyle tekellüflü te’viller ve öyle zoraki sıkıntılı felsefeler getiriyorsun ki, meselemizle hiçbir münasebeti yoktur ve ona delil olmaktan çok uzaktır. Senin yerinde olsaydım, ilim alemi karşısında kendimi bu kadar gülünç duruma düşürmezdim. Evet, Hz. Üstad o meşhur kaideyi (Hanefi fıkhına ait kaideyi) bir tek 27. Söz İçtihad Risalesinde, ama çok başka bir manada zikretmesinden gayri. Nur Risalelerinin hiçbir yerinde zikretmemiş ve hiçbir Nur meselesini bu kaideye göre tanzim etmemiştir. Çünkü bu kaide ahkam-ı şeriatın tatbikatında kullanılmış bir kaidedir ki şeriatın hükmünü su-i istimalden kurtarmak üzere, ülema-yı şeriat tarafından kaideleştirilmiştir. O ise İslam’ın ilk devirlerinde emniyet-i umumiye mabeynlerinde mevcut olduğundan, bir meta’ı bir müminden satın alırken, satıcının sözüne itimaden “Hıyar-ı rüyet” ile o şeyi görmeden de satın alırdı. Lakin geleceğe zaman, yani insanların hali değişti, birbirlerini aldatmalarının bazı vaziyetleri görüldü. O durumda islam fuhakası, “Hıyar-ı rüyet” hükmünü, yani isteğe bağlı olarak isterse meta’ı görmeden de satın alabilme hükmünü, su’i istimleri engellemek için “o görme zaruriyeti” yani metayı görme şartını getirdiler.

İşte ey Ramazan kardeş, meselenin aslı budur. Ama bakıyoruz, sizin tefennün etmeden ve meselenin aslıyetini bilmeden balapervazane âlimlik taslaman iyi karşılanmamaktadır. Hz. Üstad’a atfen: “Bu kaideyi birçok meselelerde nazara

vermiş” olan asılsız bir isnadı ileri sürmen ve su-i istimale gayet müsaid tahrifli, bidatlı sadeleştirmeye destek yapman, seni her yerden perişan eder.

Zamanın teğayyürüne göre yön değiştirmenin bir kabih örneği şudur ki: Hz. Üstad Bediüzzaman hayatı boyunca Tağutlara, Süfyanî Deccallara karşı kefenini boynuna sararak mücadele ettiği ve Afyon hapsinde Av. Ahmet Hikmet Gönen: “Üstadım müdaffatımızdan şu Deccal mevzuunu çıkarırsak işimiz kolay olur” isteğine karşı: “Bunları müdafaattan çıkarırsak, bizim ne kıymetimiz kalır.” demiş ve reddetmiştir. Ama sonra, şu zamanın teğayyürünü tersinden alan ve büyük hürmete mazhar bir zat; Hazret-i Bediüzzamanın “Kâfir-i mutlak” dediği, “süfyanî deccal” dediği menhus şahısları televizyonlarda -hiçbir mecburiyeti yokken- medh-ü sena ettiğini gördük.

Evet zamanın teğayyürü konusuyla, yani bozulmasıyla, su-i istimal kapılarını kapamak için, Ruhsatı değil azimet-i şeriyye ile amel etmenin zaruretinden doğan bir azimete ve bir asla dönüş tatbikatıdır. Bu keyfiyet ise, Bediüzzaman’ın ve Risale-i Nur mesleğinin zaten azimet üstünde kurulu tatbikatında yoktur.. Ve lazımı da olmamıştır. Zira Risale-i Nurlar birçok noktalardan azimete ve asla dönüş halinin tatbikatına bakmaktadır. İsterseniz gelin, içtihad risalesinde zikredilen o kaidenin hangi meselede kullanıldığını beraber temaşa edelim. İşte:

[Asırlara göre şeriatlar değişir. Belki bir asırda kavimlere göre ayrı ayrı şeriatlar, peygamberler gelebilir ve gelmiştir. Evet nasıl ki mevsimlerin değişmesiyle elbiseler değişir. Mizaçlara göre ilaçlar tebeddül eder. Öyle de asırlara göre şeriatlar değişir, milletlerin istidadına göre ahkam tahavvül

eder. Çünkü ahkam-ı şer'iyyenin teferruat kısmı ahval-i be-şeriye ye bakar. Ona göre gelir, ilaç olur.] (27. Söz/Hatime) Burada "Ona göre gelir, ilaç olur" un manası, insanlar onu getirir, verir değildir. Allah tarafından gelir peygamberler ve varisleri eliyle ve diliyle tatbikata konulur demektir. Yoksa, haşa! İnsanların ilahi din ile ve kudsi mefhumları ile oynarlar manasında değildir.

Sayın Balcı Bey, kendi anlayışı istikametinde ve kat'î olarak çirkin bir tahrif olan sadeleştirmeyi meşru' gösterme görüş doğrultusunda, sözde delil diye serdeylediği vâhi bir te'vili de şudur ki; 1924 ile 1926 arasında Van ve Burdur'da zaman zaman bazı camilerde bir kısım cemaatlara hakikatlerini ders tarzında verdikten sonra, kaleme almış olduğu ve "kendi nefsim için sekiz ayetten istifade ettiğim sekiz sözü biraz uzunca nefsimde demiştim" diye olan "Nurun ilk kapısı" kitabının şekli ve muhtevası itibariyle buna bir cihetten hiç benzemeyen "Küçük Sözler"i kıyas diye göstermiş ve bunu Üstadın sonraki bir tasarrufu olarak irâe eylemek istemiştir. Halbuki, bu iki risale ayrı ayrı zamanlarda müstakillen te'lifleri yapılmış ayrı iki risaledir. Biri diğerinin aynı metni değildir. Ve sayın yazarın tasarruf diye nitelendirdiği manada asla olamaz.

Nasıl ki, Onuncu Sözün birinci zeyli olan "dokuzuncu şua'nın" başında: "latif bir inayet-i Rabbaniyedir ki; bundan otuz sene evvel eski Said, yazdığı tefsir mukaddemesi "MU-HAKEMAT" namındaki eserin ahirinde; "İKİNCİ MAKSAD: Kur'anda Haşre işaret eden iki ayet tefsir ve beyan edilecek. Nahu deyip durmuş, daha yazamamış. Hâlık-ı Rahimime delâil ve emârat-ı haşriye adedince şükür ve hamd olsun ki, otuz sene sonra tevfik ihsan eyledi.."

Soruyorum muhterem yazar Ramazan Balcı kardeşi-me: Bu da sizin anlayışınıza göre bir tasarruf mudur?!. Şayet tasarrufda olsa, müellifine aittir. Başkasının oyuncağına zemin olacak bir izin değildir.

Ve şimdi Hz. Üstadın kendisi tarafından tek bir defa tasarruf görmüş olan Kastamonu Lahikasındaki mektuba gelelim.. Ve onun arkasında başkaları tarafından yapılan te’villi yorumlara bakalım.. *(Bu meseleyi 16 sene evvel biz amik-arîz tahlillerden geçirerek “Sadeleştirme asri bir tahriftir.” eserimizde yayınlamıştık.)* 1942’lerde ilk olarak liseli bir iki gencin Nurları görmeleri ve ona müştak olmaları üzerine Hz. Üstad Risale-i Nurlardan ayrı ayrı dört mühim ve imanî parçaların o liseli gençler tarafından hem Latince harflerine çevirmelerine izin vermiş.. Ve onların ciddi ve samimi iştiyaklarına binaen mahdud birkaç arabî kelimelerde Hz. Üstadın kendi ilmî dirayetiyle bazı tasarruflarda bulunmuş olmasıdır. Ama bir tek defaya mahsus.. Ve o da sadece dört parça için.. O gün tek bir defa mezkur tasarrufu görmüş o dört parçalar şimdi aynılılarıyla Asay-ı Musa kitabı içindedirler, başka bir şey değildirler.

Hz. Üstadın yaptığı o tasarrufun aynısını Isparta’ya da göndermiş ve bu parçalarda benim yaptıklarımı siz de öyle yapınız diye o mektubu göndermiştir. Amma sonra, tasarruf denilen şeyin sadece mezkur dört parçaya münhasır bırakılması için, Kastamonu lahikasını Latin harfleriyle neşrini hazırladığı zaman, kendi zati tasarrufu ile mezkur mektubu ve daha başka bazı mektupları 1958’lerde umumi neşirden kaldırmış ve onları sadece Osmanlıca ilk asıllarda bırakmıştır. Fakat gelin şu basiretsizce cesaret gösteren Ramazan Bey’e bakınız diyor ki: “Bu ibarenin sonradan çıkarıldığını (yani

Hız. Üstadın kendi tasarrufu ile çıkarmış olsa da) ileri sürmek, meselenin aslını ortadan kaldırmıyor.”

Ramazan'ın bu tarz basiretsiz, saygısız cüreti der ki: “Ben Üstadı müstadı takmam, kim ne yaparsa yapsın, mesele benim görüşüm gibidir.”

Elbette hal böyle olunca, biz kendisine ve bu meselede onu teşçi', teşvik eden arkasındaki kimselere basiret, sadakat, ihlas ve ciddi saygı içinde bir edep temenni ederiz.

Hız. Üstadın mezkur mektubunun metni uzun olduğundan buraya almaya gerek yok. Mektup, İslam köylü Hasan ağabeyin Osmanlıca yazıp teksir eylediği Kastamonu lahika-sında ve bizim yazıp neşrettiğimiz (*Sadeleştirme asri bir tah-riftir.*) eserimizde mevcuttur, isteyen görebilir.

Şimdi Hız. Üstadın Kastamonu'da 1942'de yazmış oldu-ğu o mektubunun hükmü cari ve elân münteşir lahikalarda aynı vaziyeti ile mevcut ve geçerli olduğunu farz etsek bile bunun aksini söyleyen sonraki zamanlarda ve müellifi tara-fından yazılan ve söylenen ve ondan dinlenen hayli çok mek-tup, yazı ve rivayetler vürud etmiş bizlere ulaşmış gelmişse, bunlara ne diyeceğiz.?

Evet,

1946'da İstanbul'da vaiz Şemsettin Yeşil'in R. Nurların kelimelerine başka kılıf giydirip kendi kitapları içine aldığında, Hız.Üstad onu nazikâne ikaz etmesi ve durdurması

1949'da Afyon hapsinde Ahmet Feyzi Kul'un (*Risale-i Nurun manevi avukatı*) az üstteki örneklerde kaydedildiği gibi, şifahi ve ayrıca mektupla iki defa nurların sadeleştirme ile neş-rine izin ve müsaadesini vermemesi ve hatta şiddetle reddet-mesi... Ve ayrıca hapisshanede iken ona bir mektup yazması.

1950 ve 51'lerde meşhur kalemşör merhum Necip

Fazıl Kısakürek’in “Büyükdöğü” mecmuasında Nurları sadeleştirip neşrettiğinde, Hz. Üstad kendi yanındaki talebelerini (*Zübeyr ve Ceylanı*) harekete geçirip o şekil bir neşriyatı durdurması.

Yine 1951’de Safranbolu’lu Dr. Mustafa Ramazanoğlu’nun (Mustafa Oruç) R. Nurlardan bazı parçaları kendi üslubuna uydurarak bir kitap halinde yayınladığı zaman Hz. Üstadın emriyle o kitaptaki Nur’un cümlelerini ayırıp, onunkilerinin üstünü kağıtla kapatması..

1953’te Nur’un büyük alim bir talebesi Asay-ı Musa kitabına mahsus bir lüğatça hazırlayıp Isparta’ya gönderdiğinde, Hüsrev ağabey onu teksir Osmanlıca Asay-ı Musa’nın arkasına eklediğinde, Hz. Üstad önce bir haber şeklinde “hasta olduğı halde bu lüğatnameyi yazmış” demiş. Fakat sonra kendi en yakın talebesi olan Zübeyir ağabeye: “Bu Risale-i Nur’u tahriftir” şeklinde değerlendirmiştir.. (Bu hadiseyi bana haber veren Zübeyir ağabeyin mektubu bizde mahfuzdur.)

1955’te Hz. Üstad Muhakemât kitabını Hüsrev ağabeye Osmanlıca teksir edilmek üzere göndermiş. Fakat merhum Hüsrev ağabey, “Bunun dili ağırdır” diyerek, bazı yerleri değiştirerek mumlu kağıda yazmış ve tashih için Hz. Üstad’a göndermiş. Hz. Üstad bunun tashihini yaparken birçok kelimelerinin değişmiş olduğunu görünce; yanındaki hizmetkar talebelerini odasına çağırmış, demiştir ki: “Gelin siz Hüsrev’in vekili olun, ben de kendi namıma olayım. Bakınız, ben şurada- şurada şu-şu manaları kastetmişim. Hüsrev ise değiştirmiş olduğı kelimelerle bunları şunları yazmış. Ben mi haklıyım o mu haklı?” diye sormuş. Hz. Üstadın hizmetkarları bir ağızdan: “Elbette siz haklısı-

nız Üstadımız” deyince, Hz. Üstad: “Amma sizler böyle şeyleri gördüğünüzde titremeliyiniz.” demiştir.

İşte Sayın Ramazan Balcı! Biz de Lem’alar’ımıza karşı bu tahrifli bed muameleden dolayı şimdi titriyoruz ve titreteceğizde. Elân hayatta kalmış Mustafa Sungur ağabey hadisenin şahidi ve ravisidir.^[IV] Ayrıca tahrife uğratılmış o Muhakemat’tan bir fasikül bizde mevcuttur.

Soruyorum ehl-i insaf ve feraset sahiplerine: Şu meselelen izah ve sebeb-i tasarrufu hakkında az üstte beyan edilmiş, o 1942’deki meseleden sonra, sadece şimdi burada şu kaydettiğimiz altı hadise ve altı belge onun hükmünü neshetmiyor mu? Elbette ve herhalde evet ediyor diyeceksiniz. Çünkü nâsih, mensuh hadisesi hem Kur’an’da, hemde hadislerde vardır, caridir ve reddedilmez.

Kaydettiğimiz neshin esbabı olan altı maddeden birisini (Ahmet Feyzi Kul ağabeye doğrudan yazdığı mektubunu) az sonra bariz ve te’vilsiz bir nümune olarak kaydedeceğiz ama ondan önce, ben ve umum nur şakirtlerinin son derece samimi olan müşterek kanaat, fikir, itikat veya hislerimizin tercümanı olan şu gelen satırları tebarüz ettirmek istiyoruz şöyle ki:

Risale-i Nurlar Kur’an’ı Hakim’in en berrak bir ayinesi, en nurlu bir tefsiri ve kudsi layenfek bir cüz’ü ^[V] olmak hesabıyla kudsidir, Kur’an’ın mertebe-i arşiesinden ilham tarikiyle inmiş lâhutî bir kitaptır. Öyleyse, onun müellifinden başka hiç kimsenin onun bir harfine bile dokunmaya haddi ve hakkı yoktur. Hatta onun tertip ve tanzimine de kim olursa olsun yeniden karışıp, karıştırıp bozamaz. Çünkü Hz.

^{IV} Yazının kaleme alındığı tarih itibariyledir.

^V 29. Mektubun asıllarında geçen bu tabirler, doğrudan Hz. Üstadındır.

Üstad Nurların şerhlerini de, izahlarını da, tahşiye ve tanzimlerini de ilham ve sünuhât-ı kalbiyeye binaen kendisi yapmış bitirmiş, sona erdirmiştir.^[VI]

Bu arada bir yüksek alim, kalbi, ruhu münevver, ihlas-ı tammeye sahip bir ârif, Nurları belki- eğer ciddi ihtiyaç varsa- (ancak kudsi metnine asla dokunmadan, sahifenin alt kısmında tefsir yapma, (ama tefsir usulüne göre) bir yol mümkün olabilir. Yoksa şimdi bazılarının yaptığı doğrudan tahrif olan şu sadeleştirme ifsadına hakkı, yetkisi yoktur. Vesselam...

HZ.ÜSTAD'IN AHMET FEYZİ AĞABEYE YAZDIĞI MEKTUP

Yukarıda, Hz. Üstad'ın talebesi olan Emirdağlı Ceylan Çalışkan'a yazıp gönderdiği “Ceylan! Bu mahremdir bak, sonra yırt” pusulası hakkında malumat verilmiş olduğunda Ahmet Feyzi'ye doğrudan yazdığı mektubu ise şudur: *(ilgili bölümü alıyoruz)*

“Saniyen Nur'un metni izaha ihtiyacı olsada, hem su-i istimale kapı açılır, muâırızlar istifade ederler. Hem herkes senin gibi muhakkık, mudakkık olmaz, yanlış mana verir, **bir kelime ilave eder. Ehemmiyetli bir hakikati kaybetmeye sebep olur.** Tashihatımda böyle zararlı ilaveleri çok gördüm. Hem benim tarz-ı ifadem bu zamanın Türkçesine uygun gelmiyor bir parça dikkat ve te'enni ister. Belki bunun da bir fai-

VI Âsa-yı Mûsa, Zülfikâr, Sirac-ün Nur, vsr, büyüklü küçüklü nur kitapları bu davanın delilleridir.

desi, bir hikmeti var.”

Said-i Nursî ^[VII]

Yazımı bitirmek istiyorum. Amma son bir-iki hususa da temas etmeden geçemeyeceğim. Şöyle ki: gerek Ramazan Balcı kardeşimizin, gerekse Ufuk Yayınevinin ileri sürdükleri şu: “Türkçe dili Dünya dili olmaya namzettir. Nurları gelecek nesillere anlayacağı bir dille sunmanın lüzumu ve zarureti vardır.”

Cevab: Risale-i Nur dilini beğenmeyip, bugün İslamî ve Ecdadî kelimeleri ondan tarh etmeye çalışanların hevesbar keyiflerini okşamış ve ecnebi kelimelerinin istilasına uğramış ve Dil- Tarih Kurumuda her gün biraz daha dejenaras-yona uğratmaya çalışmış olduğu bir lisanı Risale-i Nur’un kudsî ahenkli, Nuranî, cazibedar dili yerine vazetmeye çabalamak, en azından bir gafletkarlıktır ve şuursuzca Dil- Tarih Kurumuna enjekte olup uymaktır ve onun bir oyuncağı olmaktır.

Bugün dünya dillerinin hiç birisinde şu sadeleştirme tahrifi olmamıştır. Arapların cahiliye dönemindeki Arapça üslubuna bile dokunulmamaktadır.

Ayrıca bu işin Risale-i Nurlara uygulanmasının imkansızlığı konusunda yukarıdan beri ispatlı bir şekilde deliller sıralanmıştır. Bu iddiayı ileri süren ve meşru gören, gösteren zatlar, kendi dışarıdaki okullarında, İngilizce ile beraber her memleketin lisanını okuttukları ve Türkçe’yi de o talebelere öğrettikleri halde, bunlar eğer Risale-i Nurların o talebelere talimini cidden istiyor ve seviyorlarsa, acaba neden birazcık

VII Emirdağ Lahikası Osmanlıca yazma sh.661 ve Siyaset, neşriyat, şerh ve izah meseleleri kitabı sh.167

bir çaba ile Nurların dilini onlara öğretmeye çalışmazlar? Kaldı ki Risale-i Nur’un lisanı zaten dünya dilidir. Türki cumhuriyetlerin tamamını kapsadığı gibi, Türkçe olduğu halde, Arapça nahvi usulüyle te’lif edilmiştir. Aynı zamanda Arapça ve Farsçanın pek çok kelimelerini de ihtiva eylemektedir.

.....

Hoşçakalın, Sırat-ı Müstakim-i Nuriyenin Şehrâhında olun.

Abdülkadir BADILLI

14.02.2012

Risale-i Nurlar

Maksud-u Bizzat Mı?

Yoksa Basit Bir Vesile Midir?

Abdülkadir BADILLI

İddia budur ki;

“Risale-i Nurun üslubu ve dili bir vesiledir. Asıl olan şey onun manasıdır. Hangi üslup ve dille olursa olsun fark etmez. Onun dili maksud-u bizzat değildir.”

Evvelâ: şu muğalatalı, safsatalı hükmün me’hazının nereden geldiğini, nasıl vürud ettiğini öğrenmek isteriz. Kat’î bir me’haz bulunmuş olsa da, onun bir kuyûd-ü ihtiraziyesinin olması lazımdır. Yani bu hükmün -eğer varsa- belli bir çerçevesi, tayin edici bir hududu olması gerekir. Eğer muayyen bir sınırı olmasa, o vakit bu iş bir safsataya, bir şaklabanlığa bürünür. Yani, o durumda Kur’an’ı da, Peygamberi de (asm), namazda okunan mukkades ve me’sur

duaları da ve bütün mukkades mübarek dua ve salavatları da, ve nihayet kudsî ve lâhutî ve Hüdâî olan Risale-i Nur’ları da şu menhus çerçeveye dahil etmek icap edecektir, hafazanallah!..

Hiz. Üstad Bediüzzaman İşaratü’l-İ’caz’da ve Nur’un bazı Risalelerinde “İbadetin; maksûd-u bizzat olduğuna” kat’iyetle hükmeyle ve sırf bir vesile olmadığını söyler. ^[X]

İşte eğer ibadet bir maksud-u bizzat ise ve Risale-i Nur’ların okunması da seyyidimiz Hiz. Bediüzzaman’ın katî hükmüyle bir ibadet ise; ^[XI] bu vaziyette, Bedi’ül-beyan olan Hazreti Bediüzzamanın üslup ve ifadeleri ki, tecelli-i Barinin âlî ilham-ı sâfisiyle kudsî haletler içerisinde kaydedilen nurun metni o ibadete en muvafıktır, Nur’un bütün uleması da bunda müttefiktir. Bu Meselede Ulema-yı İslamın Re’yi :

1) Hanefî Mezhebinin kurucu imamı Hiz. Ebu Hanife’nin, Fatiha-i şerifenin Farsçaya tercümesi hakkında bir fetvası olduğu ma’lumdur. Fakat onun bu fetvası münferittir. Hanefî mezhebinin sair müçtehid imamlarının ekserisinin bu fetvaya iştirak etmediğini Hiz. Üstad Bediüzzaman kaydetmiştir. ^[XII] İmam- Azam hazretleri İran’da yeni Müslüman olmuş insanlardan Fatiha’nın Arapçasını okumakta aciz kalanlarına, Selman-ı Farisî (r.a.) Fatiha’nın Farsça tercümesini yazıp İsfahan’a göndermesine dayanarak bir ara fetva vermiş ise de, bilahare bu fetvadan rücu’ etmiştir. ^[XIII]

X bkz. Arab-i İşaratü’l-İ’caz, esirli üstünlü sh: 218. tercümesi, Sözleryayinevi, sh:88.

XI Bkn. Tefekkürname İfade-i Meram Shf:8 ve Nurun birçok yerlerinde.

XII Bkz: 29. Mektup / 7. Kısım

XIII Ebu Hanife, Hatühü ve Âsaruhu / Muhammed Ebu Zehra, shf:241

2) Allame Kadî Cemalettin Muhammed bin Ömer el-Hadremî “el-Hadaiku’l-Enika” adlı kitabında İmam-ı Gazalî’den naklen şu kat’i hükmü kaydetmektedir: *“Maânî-i dakikayı ihtiva eden ibareler değiştirilemez.”* Şu hüküm o kitapta şöyle izah edilmiştir:

“Dördüncüsü, (anlaşılması kolay olmayan) o lafızlarda tasarruf edilmemesi, tefsir ve tasrif veya tefri’ ile el atılmaması gerekmektedir. O gelen lafızlar, başka bir kelime ile tebdil edilip değiştirilemez. Yahut başka bir lügatle tercüme de edilemez; o tercüme ve tasarruf şayet o manayı ifade etse bile. Gelen elfaz nasıl gelmişlerse aynısını yerinde bırakmak lazımdır. Bu haldendir ki, Selef-i Salihîn, gelen elfazın geldiği gibi yerinde aynen bırakılmasına çok önem vermişlerdir.” ^[XIV]

İmam-ı Gazali ve ondan nakleden mezkûr kitabın sahibi gerçi bu ifadeleri, Kur’an ve bakıyat-ı salihat lafızları için getirmişlerdir. Amma Risale-i Nurlar da Kur’an’dan süzülen Nurlar olduğundan, o kesin hüküm Risale-i Nurlar için de caridir diyebiliriz. Ve bütün Nur talebelerinin ve Nur’un umum alimlerinin kanatları da bu merkezdedir.

Netice: Hz. Üstadın gayet samimi ve şu meselemizde bir son söz olan nurlu ve kat’i hükümlü beyanını kaydetmekle yazımıza hatime veriyoruz:

[...Bu mektup^[XV] perişan görünüyor. Bu perişan mektup münasebetiyle kardeşlerime ihtar ediyorum ki: bu küçük mektupları hususî bir surette hususî bazı kardeşlerime

**yazmıştım. Büyük mektuplar
meydana çıktıktan sonra,
küçükler de**

XIV el-Hadaiku'l-Enika, sh. 164.

XV 11.Mektup

umumun nazarına gösterilmesi lazım geldi. Halbuki tanzimsiz, müşevveş bir surette idiler. Onlar ne hal ile yazılmışsa, öyle kalması lazım geliyordu. Sonradan tashih ve tanzim etmeye me'zûn değiliz.] ^[XVI]
 Ve birde Muhakematta geçen şu iki ehemmiyetli parçayı da insaf ve iz'an nazarından geçirmek lazım:

1) “Sakın o makalenin (Unsur’ul-Belağat makalesinin) ıglak-ı üslubu içinde cilveger olan mesailin elbiselerinin perişaniyeti seni temaşasından müte- neffir etmesin. Zira ıglak eden manasındaki dikkat ve kıymettir. Ve perişan eden ve ziynet-i zahiriye- den müstağni eden manasındaki cemal-i zatiyesidir. Evet,nazlanan ve istiğna gösteren nazeninlerin mehir- leri dikkattir. Ve menzilleri kalbin süveydasıdır. Bunlara giydirdiğim elbise, zamanın modasına muhaliftir. Zira “Kürt mektebi” denilen yüksek dağlarda büyü- müş olduğumdan alaturka

terziliğe alışamadım. Hem de şahsın üslub-u beyanı, şahsın timsal-i şahsiyetidir. Ben ise, gördüğünüz veya işittiğiniz gibi, halli müşkil bir muammayım!..” [XVII]

2) “...Bu sırra binaen, ayet ve hadislerin tefsir veya tecümesi, onlardaki hüsün ve belağatı göstermez...” [XVIII]

XVI Osm. Fihrist Risalesi Isparta teksiri sh: 38. 11. Mektup

XVII Osm. Asar-ı Bediye, 2.tab’ sh. 320.

XVIII a.g.e., 312.

GÜLENİN KONU İLE ALAKALI BAZI GÖRÜŞLERİ

*Arapça'da 62.000 kelimenin Türkçe karşılığı yoktur. Siz istesenizde tam tercüme yapamazsınız.

Mesela: Rububiyet, Uluhiyet...v.s. Bu kelimelerin karşılığı yoktur. Arapça'dan tercüme kesinlikle orijinal olmaz ve mana bozulur. En az verimde maalesef Türkçe tercümede olmaktadır.

Risaleleri anlamak için sadece dilde ısrar etmemelidir. Biraz sabır, azıcık gayret ve dikkat inşaallah hedefe ulaştırır.

*Kitap sadeleştirme speküle bir meseledir, mevzudur

Tercüme edilen eserler bir bakıma İncil akıbeti gibidir.

*Her sadeleştirmede birçok tavizler verilir. Ve açılan kapı kapanamaz.

Kitapları iyi bilen abileri ve kardeşleri bulmaya çalışın ve mütalaa edin. Risale-i Nurlar çok kıskançtır. Ve kendine aşık olmayana yüzündeki peçeyi sıyırmaz.

*Risaleler okyanus gibidir... Bazı yerleri sahil kıyısı gibidir. Bazı yerleri 25-30 m gibidir, - ihtisas ister-.

Bazı yerler vardır ki birkaç yüz metredir ve kalp ve ruhun derece-i hayatına çıkmayan orada yüzemez.

Bazı yerler birkaç bin metre derinlikteki yerlere benzerler. Kalbi nefesine, cesedi midesine galebe edemeyenler oralarda yüzemezler.

En büyük Transatlantikler dahi Guamm çukurundaki merkezkaç kuvveti riskini göze alamazlar. Bazı yerler ALLAH'ın kainatta va'z ettiği mizana ayna olarak Everest tepesinin zıddı Guamm çukuru gibi derindir ki (11.000 m) orada yüzmek için “ Vekil-i Müceddid-i Elf-i Salis-i Aşr “ olmak; öyle bir dalgıç olmak lazımdır.

*İslam'a doymuş ve dolmuş insanlar olmak için bu kitapları mukayeseli olarak en az 5 (beş) defa okumak gereklidir. Bir ara 3 (üç) defa okunsa da olur demiştim ki Üstadım beni rüyada ikaz etti tekrar bu sayıyı beşe çıkardım.

Müellif-i muhteremin neşredilmemiş kitaplarından tunda; Lenin'e, Freud'a, Marks'a kadar hepisini okudum. Dedimki onların yollarını, taktiklerini de öğreneyim.

Ama şimdi diyorum ki, bu kitapları (*Risale-i Nurları*) en az beş defa okuyun, başka bir şey istemez...!

Risaleleri şu zamanda iyice anlamadan başka şeylere tevessül ederseniz; bir yerde mutlaka bir mantık hatası ya-

parsınız.

*Risalelerin en ağır yerleri ya Medrese-ı Yusufiye'de ya da 10-12 hastalığın insanın üzerine abanıldığı dönemlerde katip- usulü yazılmıştır. (Katip usulü demekle; Hocaefendi Nurların tamamen ihtiyar haricinde mahza İlham-ı İlahi olduğunu beyan etmektedir). Yazılışında dahi bir hikmet vardır.

*Eğer siz İstanbul'da üçlerin. Urfa'da ikilerin elle sayıldığı bir dönemi idrak etseydiniz şimdiki şu hale şükreder ve vefa ne demek o zaman anlardınız.

Buraya kadarki bölümlerde
“sadeleştirilir ise ne olur ?”
üzerine iddia ve düşünceler
ağırlıkta idi. Bundan sonraki
kısım ise daha ziyade ortaya
çıkmiş olan **“semereleler”** üzerine.

Bakın bakalım !..

**Karşı çıkanlar, iddialarında
ne kadar “haklı” çıkmışlar? Ve;
“Sadeleştirme”
nasıl bir semere vermiş !?**

İşte; **“mücerret”** iddiaların **“müşahhas”**
neticesi !..

Ve, işte; dört ayrı zamanda, dört ayrı
şahısların yaptığı sadeleştirme nümu-
neleri...

— — — — —

— — — — —

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

— — — — —

Hz.
Bediüzzaman'a
“aklı karışık”
demek!?

Buyrun; On Yedinci Lema, Onuncu Nota; Aslı:

-”Bil ey gafil, müşevveş Said!”

Lem’alar’ı sadeleştirenlerin verdiği mana;

-”Bil ey gafil, akli karışık Said!”

Nasıl? Beğendiniz mi? Müşevveş kelimesinin “karma karışık, anlaşılmaz, düzensiz” gibi bilinen manaları var. Sadeleştiren arkadaşlar bunlardan neden diğerlerini değil de “karışık” olanını seçmişler? Hadi bu neyse!? Üstad’ın aklının karışık olduğunu nereden çıkardınız? Sizce Risale-i Nur’lar kafası karışık birinin eseri olması mümkün mü? **Bu nasıl bir “aklın” ürünü?** İşin en vahimi “Bediüzzaman” gibi bir şahsiyeti kendi ağzından; “aklı karışık” birisi yapmak! Bunun, Risale-i Nur’lara olan “güven ve itimadı” sarsacağı hiç mi aklınıza gelmedi? Bu; Nur’u bilenlerin-sevenlerin ciddiyetine, titizliğine benziyor mu?

Ey sadeleştirmeye taraftar ve teşvikçi olanlar! Nasıl bir vebale ortak olduğunuzu gördünüz mü? Sizin; “Üstad” diyerek peşinden gittiğiniz şahıs “aklı karışık” birisi mi? Bunu cemaat dışından birisi yapsaydı “kasıtlı hakaret” saymaz mıydınız? Yoksa Üstad’ın bunu size sormayacağını mı zannediyorsunuz? Dünyada “aklı karışık” isnadı yapılabilecek en son kişi Bediüzzaman’dır. Çünkü felsefeci değil, Kur’an ile düşünen birisidir.

NECİP FAZİL'İN SADELEŞTİRME TEŞEBBÜSÜ VE AKİBETİ...

*(Not: Bu vakıayı dikkatle sonuna kadar takip ederseniz,
şimdiki sadeleştirme çalışmalarının geçmişteki teşebbüslerin bir devamı
olduğunu görebilirsiniz..)*

1952 yılında -herhalde müsaade edilmeyeceğini bildiğinden olsa gerek- Necip Fazıl Kısakürek, izin almadan Büyük Doğu mecmuasında parça-parça Risale-i Nur'lardan sadeleştirerek yayınlamaya başlar... Kendi eserlerinde bir tek kelimeye bile titizlenen bir mütefekkirin, hayattaki bir başka müellifin eserlerini -iyi niyetle dahi olsa- izin almadan hem de içeriğini de değiştirerek yayınlamaya nasıl cesaret edebildiği (!?) ayrı bir konu.. Lakin, yapılan sadeleştirme ise kelimenin tam anlamı ile “fecaattir”. Üstadın talebesi ağabeylerin -Allah rahmet eylesin- Necip Fazıl'ın “maksadından” şüpheyeye düşmelerine neden olacak kadar kötü bir sadeleştirme ortaya çıkmıştır. Risale-i Nur diye

yayınlanan metin, Risale-i Nur’a benzemediği gibi, daha da anlaşılma hale gelmiştir...

Üstad Hazretleri ise, Risale-i Nur’u muhafaza ile birlikte, Necip Fazıl’ı da incitmemek-küstürmemek için yanındaki Ceylan ve Zübeyr ağabeyler vasıtası ile müdahale edip bu sadeleştirme yayınlarını durdurur.. **(Bundan sonrasını Abdülkadir BADILLI Ağabeyin; “Sadeleştirme, asrî tahrifattır.” isimli kitabından aktarıyoruz.)**

Necip Fazıl’ın yaptığı sadeleştirme örneği.

Önce

asıl:

1: Gençlik Rehberi’nde yer alan bir parçadan:

--“ ...Madem ecel gizlidir, her vakit ölüm, başını kesmek için gelebiliyor ve genç ihtiyar farkı yoktur. Elbette, daima gözü önünde öyle büyük, dehşetli bir mes’ele karşısında biçare insan o idam-ı ebedi, o dipsiz, nihayetsiz haps-i münferitten kurtulmak çaresini aramak ve kabir kapısını bir âlem-i bâkîye, bir saadet-i ebediyeye ve âlem-i nura açılan bir kapıya kendi hakkında çevirmek hadisesi, o insanın dünya kadar büyük bir mes’elesidir.

Bu kat’i hakikat, bu üç yol ile bulunduğunda ve bu üç yolun da mezkûr üç hakikat ile olacağını ihbar eden yüz yirmi dört bin muhbir-i sadık, ellerinde nişane-i tasdik olan mu’cizeler bulunan enbiyalar; ve o enbiyaların haber verdikleri aynı haberleri keşif ve zevk ve şuhud ile tasdik eden ve imza basan yüz yirmi dört milyon evliyanın aynı hakikate şهادetleri; ve had ve hesaba gelmeyen muhakkiklerin, kat’i delillerle, o enbiya ve evliyanın verdikleri aynı haberleri aklen, ilmelyakin derecesinde (Haşiye: Onlardan biri Risale-i Nur’dur, meydandadır.) ispat

■ Risale-i Nur'da
ettikleri ve yüzde doksan dokuz ihtimal-i kat'i ile "İdam ve

zindan-ı ebediden kurtulmak ve o yolu saadet-i ebediyeye çevirmek, yalnız iman ve itaat iledir” diye, ittifakan haber veriyorlar.

Acaba yüzde bir ihtimal-i helâket bulunan bir tehlike yolunda gitmemek için birtek muhbirin sözü nazara alınsa ve onun sözünü dinlemeyip o yolda giden bir adamın, endişe-i helâketten gelen elem-i mânevî onun yemek iştahını kaçırdığı halde; böyle yüz binler sadık ve musaddak muhbirlerin, yüzde yüz ihtimalle, dalalet ve sefahet, göz önündeki kabir darağacına ve ebedi haps-i münferidine kat’i sebep olduğunu ve “iman, ubudiyet, yüzde yüz ihtimalle o darağacını kaldırıp, o haps-i münferidi kapatıp, şu göz önündeki kabri bir hazine-i ebediyeye, bir saray-ı saadete açılan bir kapıya çeviriyor” diye ihbar eden ve emarelerini ve âsarlarını gösterdikleri halde, bu acip ve garip ve dehşetli ve azametli mes’ele karşısında bulunan biçare insan ve bhusus Müslüman, eğer iman ve ubudiyeti olmazsa, bütün dünya saltanatı ve lezzeti bir tek insana verilse, acaba o göz önündeki her vakit oraya çağırılmasına nöbetini bekleyen bir insana verdiği o endişeden gelen elîm elemi kaldırabilir mi?...”

Şimdi de Necip Fazıl’ın yaptığı sadeleştirme namı altındaki bir kuşa benzetilen ve yüksek ve ateşin manalardan tecrid edilmiş tahrifine bakalım. Şöyle yazıyor:

--“Kabir yolunu ebedi saadete çevirmek, sadece iman ve din emirlerine itaat ile mümkündür. Bu nokta üzerinde ellerinde mu’cize bayrakları taşıyan binlerce peygamber, milyonlarca veli, hadsiz hesapsız ilim ve fikir adamı ve bü-

tün selim akıl ehli birbirinin peşi sıra beraberdir.

Ölüm, gerçekten insanın baş mes'elelerinden biridir. Böyle bir dava karşısında insan, fani hayatın kadrosu içinde bütün dünya saltanat ve lezzetine tek başına malik olsa, sonsuzluk aleminin kapısı önünde onları yine hiçe saymak zorunda kalmaz mı? Başımızda en sadık nöbetçi halinde bekleyen mezar deliğinin verdiği kaygıyı bütün nisbetler yekûnu ve imkanlar bütünüyle bu fani dünya telafi eder mi?..”

Bir başka örnek: Asıl metin:

--“ Dördüncü düsturunuz: Kardeşlerinizin meziyetlerini şahıslarınızda ve faziletlerini kendinizde tasavvur edip, onların şerefleriyle şâkirâne iftihar etmektir.

Ehl-i tasavvufun mâbeyninde fenâ fi'ş-şeyh, fenâ fi'r-resul ıstılahatı var. Ben sufi değilim. Fakat onların bu düsturu, bizim meslekte fenâ fi'l-ihvân suretinde güzel bir düsturdur. Kardeşler arasında buna tefânî denilir. Yani, birbirinde fâni olmaktır. Yani, kendi hissiyat-ı nefسانيyesini unutup, kardeşlerinin meziyat ve hissiyatıyla fikren yaşamaktır. Zaten mesleğimizin esası uhuvvettir. Peder ile evlât, şeyh ile mürid mâbeynindeki vasıta değildir. Belki hakikî kardeşlik vasıtalarıdır. Olsa olsa bir üstadlık ortaya girer. Mesleğimiz halîfiye olduğu için, meşrebimiz hılettir. Hillet ise, en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş olmak iktiza eder. Bu hilletin üssu'l-esası, samimî ihlâstır. Samimî ihlâsı kıran adam, bu hilletin gayet yüksek kulesinin başından sukut eder. Gayet derin bir çukura düşmek ihtimali var; ortada tutunacak yer bulamaz.

Evet, yol iki görünüyor. Cadde-i kübrâ-yı Kur'aniye

olan şu mesleğimizden şimdi ayrılanlar, bize düşman olan dinsizlik kuvvetine bilmeyerek yardım etmek ihtimali var. İnşaallah, Risale-i Nur yoluyla Kur’ân-ı Mu’cizü’l-Beyânın daire-i kudsiyesine girenler, daima nura, ihlâsa, imana kuvvet verecekler ve öyle çukurlara sukut etmeyeceklerdir.”

Şimdi de Necip Fazıl’ın tahrifine bakalım:

--“ 4. Kardeşlerinizin meziyetlerini şahıslarınızda ve faziletlerini nefislerinizde tasavvur edip, onların şerefleriyle şükredercesine iftihar etmek. Tasavvuf ehli arasında “şeyhte fani olma” diye bir ıstılah vardır. Ben sofi değilim. Fakat onların bu düsturu bizim mesleğimizde “Dava kardeşlerimizde fani olmak” şeklinde tatbik olunabilir. Kişinin kendi nefsani hislerini unutup kardeşlerinin meziyetleri ve hisleri ile yaşayabilmesi ne büyük devlettir. Zaten mesleğimizin esası kardeşliktir. Bizde esas, baba ile çocuk, şeyh ile mürid arasındaki vasıta değildir. Bizim mesleğimizin en yakın dost, en fedakâr arkadaş, en civanmerd kardeş mefkûrevî oluş derecelerini gösterir. Bu kardeşliğin esasının esası da ihlas ve samimiyettir...”

Necip Fazıl buradan itibaren birkaç cümle Nur’un metnini atladıktan sonra, alakası olmayan bir şeyleri daha yazmış...

Bakınız, Üstad Bediüzzaman Hazretleri “Ehl-i tasavvufun mabeyninde fena fiş-şeyh, fena fir-Resul ıstılahatı var” diyor. Bu zat ise: “Tahavvuf ehli arasında şeyhte fani olmak diye bir ıstılah vardır” diye yazmış. Yani müellif hazretleri, hem fena fiş-şeyh hem fena fir-resul ıstılahları vardır diyor... Ve bu dediği, filhakika tasavvuf ehli arasında meşhur ve vakidir. Necip Fazıl ise, sadece bir tek ıstılah

■ _____ Risale-i Nur'da
vardır diyor.

Yine Bediüzzaman Hazretleri “Mesleğimiz haliliye olduğu için meşrebimiz hılettir. Hılet ise, en yakın dost ve en fedakâr arkadaş ve en güzel takdir edici yoldaş ve en civanmerd kardeş olmak iktiza eder.” Diyor.

Necip Fazıl ise: “Bizim mesleğimizin en yakın dost en fedakar arkadaş, en civanmerd kardeş mefkûrevi oluş derecelerini gösterir” diye yazmış.

Soruyorum dikkatinizi çekmek için yazdığımız bu mukayesede Risale-i Nurun maksad ve muradıyla bir alakası var mıdır? Her ne ise!.. **İşte, Risale-i Nur’un nurani ve parlak lafızları... Ve işte meşhur Necip Fazıl’ın tahrifdarane donuk edebiyatı !**

Evet, Necip Fazıl’ın sadeleştirme namı altındaki tahrifleri 1952 yıllarında Büyük Doğu mecmuasında ve bir kaç sayısında neşredildi. Bunlar Otuzuncu Söz Ene ve Zerre Risalesi, İhlas Risalesi, Gençlik Rehberi ve müdafaalarından bazı parçalar idi. Büyük Doğu’nun sadeleştirerek neşretmiş olduğu o yazılar bizde mahfuzdurlar.

(Öyle görülüyor ve de anlaşılıyor ki; Necip Fazıl’ın, “sadeleştirme”den anladığı, gerçekten de “sadeleştirme” imiş. İki paragrafı bir paragrafta anladığı kadar özetlemek. Yerine göre, kendi bilgi ve fikri ile “katkı” yapmak, ihtiyaç duyduğu yerde “açıklama-şerh-izah” ile “daha anlaşılır” kılmak... Halbuki; Bir edebî metinde, bazen bir tek harf ya da noktanın, o metni nasıl bambaşka manalara götürdüğünü, en iyi edebiyatçılar bilir... Necip Fazıl’ın yaptığı sadeleştirmeyi daha ciddi bir “metin tenkit ve tahliline” tabi tutmuyoruz. Zira, biraz dikkatli bakan ve aslı ile kıyaslayan herkes, tah-

ribi, tahrifi görebilir.. Ayrıca Necip Fazıl gibi bir edebiyat dahisine karakteri icabı; “yaptığın çalışmayı önce bir görüp varsa bir eksiğin, yanlışın düzeltelim” demek mümkün değildir. Yayınlandıktan sonra; “şurda yanlış ya da hata etmiş” demek de -seveni ve taraftarı olan bir şahsiyet için- fitne çıkacağından pek kimse- nin cesaret edebileceği bir iş olmadığı düşünülür ise; Sadeleştirme gerekli ve mümkün olsa bile bunu Necip Fazıl'ın yapması çok da “iyi bir fikir” sayılmaz. Yani; ya Risale-i Nur gibi Kur'an'a ait bir eserin yanlış, eksik, hatalı tanıtımına susup razı olacaksınız. Ya da Necip Fazıl'ı hiç bu işe karıştırmayacaksınız. A.B.)

**(Söz konusu yayınlara müdahale için
Ceylan Çalışkan Ağabeyin gönderdiği
mektuptan bir bölüm)**

“Büyük Doğu Mecmuası Neşriyat Müdürlüğüne!

Memleket muvacehesindeki kutsi cihadınızı tebrik eder, hürmetlerimizi arz ederiz.

Hassaten şunu tebarüz ettirmek isteriz ki; intişar eden son nüshalarınızdan birisinde bir sütun açıp dercetmek vazifiperverliğini gösterdiğiniz Bediüzzaman Hazretlerinin müdafaatından ve Risale-i Nur'dan parçalar neşretmek meselesine gelince: çok memnun olmakla beraber, **memleket çapında satışını tezayüd ettireceğinize şüphe etmediğimiz kıymetli mecmuanız için medar-ı şeref olan bu mukaddes vazifeyi yaparken, onun yarım milyonu mütecaviz hakiki varislerini tahattur edip, çok**

muhterem müellifine mahsus üslûb-u belâğat, fesahat ve tarz-ı beyanın aynen hıfzıyla, hakikatların fehmi- ne takrib hüsn-ü niyetine müstenid tahrifini kaldır- manızı çok rica ederiz.

Nur Talebelerinden, Ceylan.^[XXI]

“Şimdi de merhum Zübeyr Gündüzalp Ağabeyin otuzüç sahifelik müdellel ve hüccetli, bürhanlı mektubundan bir-iki bölüm arz etmek istiyoruz”.

“Kahraman Necib Fazıl Bey;

Evet, büyük İslam dahisi Bediüzzaman Said-i Nursi Hazretleri ve harika eserlerinin ismini zikretmekten çekinildiği bir sırada, Risale-i Nur gibi bir feyiz denizi olan ve millet ve gençliğimizin manevi kurtarıcısı olduğu delillerle sabit olan bir eser külliyyatından neşriyat yapmanız teşekküre layıktır. **Mecmuanızın şeref ve itibarını yükselten bir hizmettir.**

...Risale-i Nurun bir cümlesinde bile değişiklik yapılmadan neşredilmesi lüzumunu size arzeden arkadaşlarımızın bu fikrine harfiyyen iştirakle beraber, biz de arz ederiz ki; Risale-i Nur; harika, muazzam, muhteşem, veciz ve cem’iyetli bir eser külliyyatı olması hasebiyle, ta’dilat yaparak neşrine razı olmak mümkün değildir...

Risale-i Nurun değişmiş şeklini görenlerin “bu tarzda da neşredilebiliyor” zannıyla onların da böyle

bir neşre kalkışmaları ve onların arasında neşir per- desini altında eserlerin tahrife sinsi bir şekilde çalışma- larına imkan göstermiş olmak tehlikesi vardır. Böyle olmasa bile, sizin gibi iki-üç müellif o şekilde neşriyat yapsa, bir müddet sonra Risale-i Nurun emsalsiz, şirin aslını herkesin iştiyakla okuyamayacağı bir hal ortaya çıkacaktır.

Şu ince noktayı, yalnız sizin gibi tasavvuf ehline arz edebiliriz ki; Risale-i Nur, Bediüzzaman Hazretlerinin irade ve ihtiyarı ile te'lif edilen bir eser değildir. Zaman zaman şedit ihtiyaç sıralarında ihtar-ı Rabbanî ve ilham-ı İlâhî ile yazdırılan Kur'an-ı Hakîmin yirminci asırdaki bir mu'cize-i maneviyesidir. Bu hüccetli ve âşikar hakikata nazaran; **allame-i cihan olan bir müellif dahi, Risale-i Nurun bir cümlesinde bile değişiklik yapmaya asla cesaret edemez...,**

Şimdi siz takdir edersiniz ki, Risale-i Nur başka eserlere benzemiyor. O tebdil edilmez ve edilemez. Şayet luzum olsa metin baş tarafa yazılacak, altında da şerh ve izah yapılabilir...

Sizin “İdeolocya Örgüsü” ve diğer yazılarınız da başka muharrirlere benzemiyor. Sizin size has üslubunuz, okuyucuların üzerinde bir te'sir bırakıyor. Bununla beraber “İdeolocya Örgüsü”nü bazı kişiler “muğlak, ağır, anlaşılmıyor” derler. Bu deyişler üzerine birisi kalksa da, sizin o yazılarınız (mana bozulmasa dahi) cümlelerde değişikliklere ve metin içinde izahata kalkışsa, harika olan üslubunuz hususiyetini büsbütün kaybetmiş olacaktır. Buna kat'iyen müsaade edemezsiniz ya... Faraza ses çıkarmasanız, o yazılardaki üslubun ciddiyet ve değeri ile alışkan-

lık peyda eden bizler hemen itiraz ederiz.

Bir fikr-i beşer yazısındaki değişiklikler, üslubu tamamen bozarsa; ilham-ı İlahî olan eserlere beşer fikrinin mahsulü sözler karıştığı zaman, o şaheserlerin ne derece rencide olacağını, iz'an ve idrakinize havale ediyoruz.

Risale-i Nur'a hüsn-ü niyetle konulan kelimeler, bembeyaz ipekli bir elbise üzerine yamanmış koca parçalar gibi nazara çarpıyor, bunun için siz de takdir edersiniz ki; Risale-i Nura kalem karıştırmak, bilhassa ve bilhassa o şekli, aslı imiş gibi neşretmek, bütün bütün hatalı ve yanlış oluyor. Tanıyan idrakli gençlik tarafından aşk derecesinde sevilen latif, zarif ve müstesna üslûbu alt-üst ediyor...

Küçük ve mübtedi bir dava arkadaşınız, Zübeyr.” [XXII]

(Aradan tam 13 yıl geçer. Üstad vefat edeli beş yıl olmuştur. Necip Fazıl Risale-i Nur'ları sa- delleştirme işine tekrar teşebbüs eder.

Olayı Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin 31 Mart 2004 tarihinde Nuriye Akman'a verdiği röportajdan, kendi ifadeleriyle aktaralım.)

--**Soru:** Risalelerin, bugünün insanının anlayabileceği, lezzet alabileceği bir dile çevrilmesi fikrine nasıl bakarsınız ? ..., Böyle bir şeyi teşvik eder misiniz?

--**Cevap:**-- “ ..., Ben bu mevzuyla alakalı bir anekdot

arz edeyim. Merhum Necip Fazıl'ı Kırklareli'ne bir konferansa çağırmıştık. (1965 yılı) ..., Akşam bir yemekte de beraber bulunduk,...Ben saygımı ifade ettim. Necip Fazıl bana dedi ki:-' Ben bunu kemal-i samimiyetle itiraf ediyorum- "Bediüzzaman, Sultanahmet'in mimarı gibi büyük bir adamdır. Bu büyük insanın büyük düşünceleri var. Fakat köprünün altında, dubalarda yaşayan insanlar var. Bunlar Bediüzzaman'ı, bu büyük mimarın sözlerini anlamazlar. Bana müsaade edilse de o dubalarda yaşayan insanların diline göre onu sadeleştirsem." Ben burada Necip Fazıl'ın tevazuunu ve mahvietini görüyorum. Ona kendi tabirimle "Üstadım bu melse beni aşar. O büyük zata birinci safta hizmet etmiş, kitaplarını yazmış, istinsah etmiş, basmış, dağıtmış insanlar vardır. Bu mevzuda söz onlarındır. Bana sadece bir elçilik düşer. Bu elçiliği yaparım." Dedim. Çok yumuşamıştı. Hatta Büyük Doğu'nun üst üste iki sayısında yazdı. Bu yazıları bizim arkadaşlar sorguladılar. Üstad için ölebilecek çok vefalı birisi, sorguladı.

--**Soru:** Hoşlanmadı yani?

--**Cevap:** "Hoşlanmadı. Sonra bizim rahmetli Bekir Berk Bey geldi. Necip Fazıl'ı kastederek bana dedi ki; "Keçeli ne yaptınız, adamı fethetmişsiniz ? Sen kitap vaat etmişsin ona. Külliyyatı verecekmişsin. Gel ver." Ben de İstanbul'a kitapları vermeye gittim. O gün evinde beraber yemek yediği-miz arkadaş da vardı. Fakat bizim gibi düşünmeyen, benim de hatırını kıramayacağım birisi beni çağırdı. Oldukça ciddi itap etti. "Bu kitaplar böyle isteyene uluorta verilmez. O kim oluyor sadeleştirecek?" dedi. Ben de haşlandım orada. Sonra Bekir Berk'e "Abi beni mahvettin. Söz verdim bu işi yapmaya. Buraya geldim, hışma uğ-

radım.” dedim. O da; “Kardeşim bizim aklımız her şeye ermez. Onlar bilirler.” Dedi. Bu sözleri söyleyen kişiye onun da saygısı vardı. Öyle geçiştirdi meseleyi.

--Soru: Çok dar görüşlülük. Öyle değil mi?

(Dikkat ederseniz, kendi fikrini tasdik ettirmek için soruyormuş gibi yapan gazeteci hanım, farkında olmadan “sadeleştirmeye” karşı çıkan Bediüzzaman ve varisi talebelerine “çok dar görüşlü” demiş oluyor.)

--Cevap: “Ben artık vefat etmiş, çok önemli hizmetler etmiş o zat hakkında öyle düşünmek istemiyorum. Fakat keşke öyle olmasaydı. Necip Fazıl gibi belli kredisi olan bir insan tarafından onun kendisine has üslubuyla, kendisini sevenlerle olabilirdi o gün. Geç kalındı. Haddim olmayarak, korkarak, titreyerek bazı parçaları kendi kırık dökük cümlelerimle bir mecmuada biraz sadeleştirdim. İktibaslar halinde bir kitap olarak da çıktı., ...”

Hocaefendi'nin beyanlarından anlaşılıyor ki; ne kendisinin, ne de Bekir Berk ağabeyin, Necip Fazıl'ın 1952 yılında Üstad'tan izinsiz yaptığı sadeleştirme ve yayınlarından haberleri yok. Üstadın ne için müsaade etmediğini ve nasıl bu yayınları durdurduğunu da bilmiyorlar... (İşte; Bekir Berk Ağabeyin; “Kardeşim bizim aklımız her şeye ermez. Onlar bilirler.” diyerek teslimiyet gösterdiği olayda “Onların bildikleri” fakat Hocaefendi ile Bekir Berk Ağabeylerin bilmedikleri...)

1952'deki olayın üzerinden 13 yıl geçmiş. Ve sadeleştirmeye niçin müsaade edilmediğine ilişkin Necip Fazıl'a delilli- bürhanlı cevaplar verilmiş... Fakat, buna rağmen 13 yıl sonra yeniden Necip Fazıl Risale-i Nur'ları sadeleştir-

mek istediğini ifade ediyor. (Burada bir şeye dikkatinizi çekmek istiyorum. Risale-i Nur gibi yüz binleri etkileyen bir İslamî kaynak ve tefsir, devrin en meşhur ve büyük mütefekkir ve muharririnde bulunmamaktadır !? Kendi ifadesi ile “Sultanahmet’in mimarı gibi büyük adam’ın.. Büyük düşünceleri olan büyük insanın” kitapları, bırakın, okuyup istifade etmeyi, “merak” saikasıyla dahi, kitaplığında yoktur. Onun için Hocaefendi’den Risale-i Nur külliyatı istemiştir.

Bir diğer gariplik ise şudur; “Sadeleştirme” isteği normalde; “Herkes anlasın, böyle bir ihtiyaç var. Bunu siz yapar mısınız?” diye nur talebelerinden Necip Fazıl’a yapılması gerekirken, bu teklif Necip Fazıl’dan gelmektedir... Yani, böylesi bir ihtiyaç ve talebin hiçbir şekilde “muhatapı” olmayan bir kişi, “ben bu işi yapayım” demektedir..

Olayın geçmişini ve arka planını bilmeyen Fethullah Gülen Hocaefendi ile Bekir Berk ağabey ise, Necip Fazıl’ın kaleminden Risaleler sadeleştirilir ise, bunun “büyük bir fütühata” sebep olacağını düşünmektedirler. Ve bu samimi hizmet duygu ve düşünceleri ile Hocaefendi aşkla, şevkle İstanbul’a gider. Fakat ! Takdirle karşılanacağını düşündüğü bir “hizmet” teşebbüsünün, takdirle karşılanmasına bir anlam veremez. İşin daha da kötüsü, Söz verdiği halde Necip Fazıla karşı da “mahcup” duruma düşmüştür. (Hocaefendi gibi, -olağanüstü- hassas bir ruh ve hissiyata sahip bir şahsiyetin bu olaydan nasıl etkilendiğini, tasavvur etmemiz -aynı hassasiyette olmadığımız için- çok zor...)

Hocaefendinin -ismini vermediği- o Üstadın talebesi ise, geçmişte yaşanan olayı, Necip Fazıl’ın -izinsiz-müsaadesiz- “sadeleştirme” adı altında yaptığı tahrifatı bildikleri

için, aynı zatın yeniden böylesi bir teşebbüsü karşısında öfkelenmiş. Tabiri caizse, gösterilen bu kadar delil ve bürhanlara rağmen, hala daha “sadeleştirme isteği” karşısında çileden çıkmış... (Hocaefendinin ifadesi ile; “benim hayatımın gayesi budur”. diyerek Risale-i Nurları biricik varlık nedeni sayan Bediüzzaman varislerinin, O varlığa aynı şahıs tarafından tekrar bir zarar endişesi karşısında neler hissettiğini bilebilmemiz için bizim de aynı duyguları aynı şiddette taşımamız lazım. Ki O ağabeyi anlayabilelim.

Görüyorsunuz ya! Bu sadeleştirme konusu ne zaman gündeme gelse bir tatsızlık, bir can sıkıntısı olmakta. “Hayır” bunun neresinde? Acaba “Murad-ı İlahî” olmuş olsa idi böylesine muhataralı mı olurdu? Yapmak istediği engellendiği için Necip Fazıl daha çok tahrik olmuş ve öfkeli. -Bunu Hocaefendinin N.F. hakkında “çok yumuşamıştı” ifadesinden anlıyoruz. Üstadın varisleri endişeli ve kızgın... Hocaefendi kırılgan ve mahçup... Yani sadeleştirme o zamanlar bile daha ortaya çıkmadan bu kadar hasar veriyor!? Arzular fikir suretine mi giriyor ne?)

(Not; Röportajdaki ifadelerinden, Muhterem Hocaefendi’nin Necip Fazıl’ın “maksadı ve hüsn-ü niyeti” hakkında bir kuşku duymadığı gibi, geçmişteki yaptığı ve “Risale-i Nur” diyerek yayınladığı metinleri de görmediği anlaşılıyor... Eğer Necip Fazıl tarafından yapılan sadeleştirmeyi görmüş olsa idi, yine de “Keşke öyle olmasaydı... , Geç kalındı.” Gibi ifadeler kullanacağını zannetmiyoruz. Çünkü; hiçbir Nur Talebesinin gönlü, Nur’ların o hale getirilmesine razı olmaz...

İsterseniz, o metinlere yeniden bakın ! Ve kendinizin ilk defa “Risale-i Nur” diye bu metin ve üslupla muhatap

olduğunuzu bir hayal edin!

Bu arada, ister istemez, akla şu soru geliyor: Necip Fazıl, Bediüzzaman ve Risale-i Nur’a yaptığı muameleyi, Hocaefendi’ye ve Kitaplarına yapmış olsa idi, ne olurdu?

Bir kere, böyle bir kıyas olmaz. Çünkü, Risale-i Nur’lar, Bediüzzaman Hazretlerinin şahsî eseri değil, Kur’an’a aittir. Bırakın sadeleştirmeyi, kendi ifadesi ile “kendisine” tanzimsiz ve müşevveş -karışık- mektuplara dahi düzeltme-düzenleme yetkisi-izni verilmemiş... **“Sonradan tasahih ve tanzim etmeye me’zun değiliz.”** –Mektubat-488 Yani; Kur’an, Bediüzzaman Hazretlerine -karışık-düzensiz- gördüğü yerleri dahi, sonradan düzenleme-düzeltilme-değiştirme yetkisi vermemiş ki, Üstad, bir başkasına böyle bir izin versin, verebilsin!... Hocaefendi ya da bir başka müfessir ise; sadeleştirilerek bozulsa bile, kendi kitapları için müsaade verebilirler. “İnsanlar istifade etsinler de, nasıl ederlerse etsinler..” diye düşünebilirler... A.B.)

Şimdi de farklı kişiler tarafından yapılmış iki sadeleştirme örneği. Bunları da yine Abdülkadir Badıllı Ağabeyin “Sadeleştirme Asrî Bir Tahriftir.” isimli çalışmasından aktarıyoruz.

Bunlardan birisi: Tebliğ Yayınevi, Nurun “Tabiat Risaleti” kitabını sadeleştirerek, yani nursuzlaştırarak ve yozlaştırarak neşretti. Üstelik bu sadeleştirmeyi yapan da, hem Arabi ilimlere, hem de Risale-i Nurun üslubuna vakıf

bir kimsedir. Mezkûr kitap için “Risale-i Nurun Neşir Tarihçesi” adlı kitapçığımızda uzunca mukayeseleri yapmışsınız. Burada ise, o çok yanlış ve tamamen basitleştirilmiş o kitabın ibareleri üzerinde değil, sadece bazı kelimelerini medar-ı ibret için arzedeceğim:

1. Adı geçen kitapta, Tabiat Risalesinin aslında geçen “ihtar” kelimesini, “uyarı” diye yazmış. Oysa ki, ihtarın Türkçe karşılığı “hatırlatma” dır. Uyarı, ikazın karşılığı olabilir.

2. “Nota” kelimesini “bildiri” diye yazmış. Halbuki asıl risalede onun murad ve manası “Yeni buluş, yeni çıkan ahenk dizisi” gibi şeylerdir.

3. Mezkûr sadeleştirilmiş kitabın 16. sahifesinde; kitabın aslındaki “Yani esbabın içtimasında o mevcut vücut buluyor” yerine, “Ya da sebeblerin birleşmesiyle o varlık var oluyor” diye yazmış. Oysa ki “içtima” kelimesi “toplanma” demektir. Birleşmenin Arabisi “cima” ile tabir olunur. Hem “mevcut” kelimesinin gerçek manası, “icad edilmiş, var edilmiş” demektir ki, onun saniini, mucidini ifade eder. “Varlık” ise, daha çok tabiatçıların ağzında dolaşan yanlış bir manadır.

4. Yine mezkûr kitabın 15. sahifesinde: “Dinsizliği işmam eden” cümlesi karşılığında: “Dinsizlik kokan” diye yazılmış. “İşmam” kelimesi “koklatan, hissettiren” manasındadır.

Ve daha benzeri bir çok yanlış, hatalı, fuzuli, manasız ve yersiz tasarrufları görmek isteyenleri “Risale-i Nurun Neşir Tarihçesi” kitabına havale ediyoruz.

Bir misal de: Zaman Gazetesi 22 Ocak 1990'daki nüshasında, Şemseddin Nuri isimli bir zat, iddialı şekil-

de, sadeleştirme tahrifini meşru göstermek için kendisinin ifadesiyle “Bir büyüklerinin” fevkalâde hünerli şekilde yapmış olduğu sadeleştirmesinden nümune için ve iftiharkârâne bir tarzda bazı pasajlarını dercetti. İşte biz de, yazarın ve onun fikrinde olanların kanaatlarına göre; o fevkalâde hünerli ve başarılı sadeleştirmelerden bazı kısımları mukayeseye alacağız. Bakalım ne derece Nurun aslındaki murad ve manalara uygun düşmüş göreceğiz.

İşte: Pencerele risalesinden alınmış olan o pasajların ilk önce hz. Müellifin ifade ve üslubu ile olan asıl metnini, sonra da o zatın sadeleştirdiği ibaresini alarak beraberce mukayeseye alalım:

İşte Nur Müellifinin asıl ifadesinde: “Eşya vücut ve teşahhusatlarında nihayetsiz imkanat yolları içinde müteReddit, mütehayyir, şekilsiz bir surette iken...” dir.

Sadeleştiricinin ifadesi: “Her varlık gün yüzüne çıkarken her şey olabilme, her kalıp ve şekle girebilme imkan ve dolanbaçları ile yüz yüze şekilsiz bir vaziyette iken...” tarzındadır.

Görüyorsunuz; hz. Müellif, bilerek ve düşünerek, ayrıca da Hak’kın ilhamına tabi’ olarak “Eşya vücut ve teşahhusatlarında” diyor. Meçhul sadeleştirici zat ise, tabiatçıların ağzını kullanarak: “Her varlık gün yüzüne çıkarken” diyor.

Şimdi, Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin kendi ifadesiyle kullandığı cümlesinin (eğer caiz ise) tercümesini bir de biz yapalım ve bakalım, o meçhul zat, Risale-i Nurun hakkını vermiş midir görelim:

“Eşya, (şeyler, herşey, kainatta var edilmiş her nesne) vücut ve teşahhusatlarında (vücuda gelirken ve herbirisi

ayrı, farikalı ve belli bir şahsiyet kazanmaya doğru adım atarken) nihayetsiz imkanat yolları içinde mütereddit, mütehayyir şekilsiz bir surette iken (yani vücuda gelmeye, birer ayrı ve mümtaz ve farikalı ve belli bir şahsiyet kazanmaya doğru adım atarken) nihayetsiz imkanat yolları içinde mütereddit, mütehayyir şekilsiz bir surette iken (yani vücuda gelmeye, birer ayrı ve mümtaz ve farikalı şahsiyet ve sima kesbetmeye hazırlanan her bir şey, çeşitli şekillerde tezahür etmeleri mümkün ve muhtemel olan sonsuz yollar içinde kararsız, şaşkın, şekilsiz bir surette iken)”

Ve Nur müellifi risaledeki aslî cümlesinin devamında: “Birden bire gayet muntazam, hakîmane öyle bir teşahhus-u vechî veriliyor ki” diyor.

Sadeleştirmecinin ifadesinde: “Fevkalade bir insan ferdi yüzüne konan farklı çizgiler.” Diye yazmış. Lütfen dikkat buyurun, Üstadın ifadesindeki mana ile bir alakası var mı?

Evet hz. Üstad, bir tek insanı değil, her şeyi kasd ederek der ki: “Hadsiz imkanat yolları içinde mütehayyir olan o mevcut birden bire hakîmane (hikmet ve maslahatları irade eden bir vaziyetle) ve imtiyazlı bir yüz veriliyor” diyor.

Yine Nur müellifinin öz ifadesinde: “Her bir insanın yüzünde bütün ebna-i cinsinden her birine karşı bir alamet-i fârîka o küçük yüzde bulunduğu ve zâhir ve bâtın duyguları ile kemal-i hikmetle teşhiz edildiği cihetle” diyor.

Meçhul sadeleştirmeci ise: “Fevkalade bir insan ferdi yüzüne konan farklı çizgilerle, diğer bütün insanlardan ayrılması ve yine değişik bir kısım iç ve dış duygularla donatılarak” diye yazmış.

Dikkat buyurun, hz. Müellif “Her bir insanın yüzünde” diyor. Adam ise, “Fevkalade bir insan ferdi” diye yazmış. Yine cenab-ı Müellif “Bütün ebna-i cinsinden her birisine karşı” diye açık ifade ile bir hakikatı beyan etmiş. O adam ise, “Diğer bütün insanlardan ayrılması” diye yazmış.

Yine Nur müellifi o risalenin bir cümlesinde: “O yüz, gayet parlak bir sikke-i ehadiyyet olduğunu ispat eder” demiş. Meçhul sadeleştirmeci ise: “Her şeyin arkasında kendini hissettiren müthiş bir iradeye parlak bir işaretir” diyor.

Hazreti Üstad bu cümlede (eğer tercüme caiz ise) der ki: “Alâmet-i fârikalı, iç ve dış duygularla teçhiz edilmiş her bir yüz, Allah’ın ehadiyyet tecellîsinin, yani her şeyin üstüne bütün isimleri ile tecelli edebilen ve o şeyin yardımına bütün esması ile medet edebilen zatın bir mührü, bir sikkesi olduğunu ispat eder.

Adam ise, gördüğünüz gibi, Ehadiyyet tecellîsi yerine müthiş irade diye tercüme etmiş.

İşte Zaman Gazetesinin adı geçen nüshasında bu mesele daha birkaç cümle ile devam edip gidiyor. Fazla uzatarak, baş ağrıtmadan ehl-i irfan ve akl-ı selim ve vicdan-ı kerim sahiplerine soruyoruz. Gerek Necib Fazıl’ın, gerek Tebliğ Yayınevinin yaptıkları ve gerekse de az üstte gösterilen Zaman Gazetesindeki sadeleştirme denilen gülünç nümuneler, hakikat olarak bir tahriften başka bir şey midirler? Biz kendi canibimizden bu gibi sadeleştirme denilen nursuzlaştırmalara düpedüz asrî bir tahriftir diyoruz ve ispat ediyoruz ve etmeye de hazırız. Amma sizler ne dersiniz bilemem!...

VE SALİSEN: Yazımızın “NETİCE” bölümü başlığı al-

tında sıraladığımız istifhamların kalan diğer kısımları için toptan deriz ki: Risale-i Nur eserleri Hz. Bediüzzamanın te'lifatıdır. Onun üslubu, Bediüzzamanın şahsiyyet ve makamına yakışır bir tarzda ve bedi'ül-beyan olarak tanzim edilmiştir. Bu durumda, hem müellif hazretlerinin ihtarlarıyla, hem de hal ve durum muvacehesinde; başkaları kalıp da o nurani üslubu, o cennet-misal elfaz libasını değiştirmeye tevessül ederse; hiç şüphesiz ve kesinlikle berbat edecektir. Hem de düşünülen faidelerden hiç birisi de elde edilemeyecektir. Aynı zamanda, hak ve hakikatın âlî hatırı ve hürmetini de kıracaktır. Manaların güzellik ve inceliğini incitecektir. Bütün letaif-i insaniyeye gıda olan Nurlardaki nazdar manaların uçup gitmesine, saklanıp kaybolmasına sebebiyet verecektir. Hem ecnebiyeye endeksli bugünkü Türkçenin muayyen bir kararı olmaması yüzünden, her kaç senede bir, yeni yeni libaslar kesip biçme zaruret ortaya çıkacaktır... Ki o durumda Nur üslubunun âlî nizamı tarî mar olması demektir.

Hem, Nurları ciddi ve müştakane seven bütün talebeleri diyorlar ki; "Biz dersimizi güzel anlıyoruz. Nurları yüz kere, bin kere okusak da, bize usanç vermediği gibi, her defa okuyuşumuzda daha yeni yeni manalar ufku bize açılmaktadır".

Herkese rica ediyoruz ve hatırlatıyoruz ki; Risale-i Nurlar Kur'an'ın malıdır. Onun üslub ve elfazı Kur'an'ın nahvî üslubuna göre tanzim edilmiştir. Hem Kur'an'ın i'cazından bir hisse Nurlara da aksettirmiştir. Bütün bunlarla beraber Risale-i Nurlar Türkçe olarak te'lif edilmişlerdir. İşte eğer Risale-i Nurları aslî vaziyeti ve mevcut haliyle beğenmeyenler varsa, lütfen uzak kalsınlar. Tahrif

ve bozma manasındaki sadeleştirme oyunuyla tahrip parmaklarını Nurların kudsî harîmine değdirmesinler. Türkçeden başka bir lisana, zaruri tercümeden gayri Nurlar tağyir edilemez. Tağyir eden olursa rûz-i cezâda çok büyük vebal ile cezalandırılacaklardır.

Şerh ve izah ve tefsir işleri ise, kanun ve kaideleri bellidir. Şimdilik Nurlar kendi kendilerini lüzumu derecesinde şerh ve izah ve tefsir ediyorlar. Hazreti Müellif de bunu öyle yapmış ve öyle demiştir. Tefsir ve şerhe bir ciddi ihtiyaç belirirse, Medreset’üz Zehra erkânı olan Nur talebelerinin âlim ve edipleri toplanır ve durumu değerlendirirler. Gereği de ne ise onu yaparlar.

Abdulkadir Badıllı

Hicri: 19 Zilkade 1416

Rumi: 25 Mart 1412

Miladi: 8 Nisan 1996

Şanlıurfa

Evet, bizler de bu yazıdaki gerçekleri aynen tasdik eder ve iştirak ederiz.

Ahmet Aytimur, Hüsnü Bayramoğlu, Sahil Özcan, Bayram Yüksel ve M. Sungur.

ALTINCI BÖLÜM

Risale-i Nur'lara vurulan
"gaybî mühür";
tevafukat
ve göze görünen
bir cilvesi

KUR'AN'DAN NUR'A İN'İKAS EDEN BİR MU'CİZE; Tevafukat VE İRADE-İ GAYBÎ'YEYE "KARŞI GELMEK" !...

Risale-i Nur'un manası "Vehbî" olduğu gibi, kelamı, lafızları da "vehbîdir". Yani, kelimelerinin, cümlelerinin, paragraf ve konularının sıralanışı, dizilişi, yerleştirilmesi... Beşeri bir irade ile değil, İlahî bir irade ile dizilmiştir. Bunun belirtileri, işaretleri ise muhtelif yerlerde verilmektedir.. (Ondokuzuncu Mektub, Yirmi Dokuzuncu Söz, İşarat-ül İ'caz gibi eserlerde "göze görünür hale gelmiş tevafukatlar Osmanlıca aslında gösterilmiştir..)

Üstad Hazretleri bir mektubunda ; -"Madem tevafukta bir inâyet-i hâssa ve iltifat-ı rahmanî Risale-i Nur'a karşı tezahür etmiş..", "..Hususan kitabette, madem hiç münasebeti olmayan ve ihtiyar-ı beşeri karışmayan hurufatın vaziyetlerinde BİR TENASÜB, BİR İNTİZAM bulunuyor; elbette

bir irade-i gaybî tahtında vaziyetler veriliyor.

Hiçbir şey dâire-i ilim ve kudretinden hariç olmadığı gibi, dâire-i İRADE VE MEŞİETİNDEN dahi hariç değildir ki, böyle cüz’i ve dağınık şeylerde dahi bir tenasüb gözetiliyor ve tanzim ediliyor...” [XXIII]

Yine tevafukla ilgili olarak Rumuzat-ı Semaniye’ye ait iki risaleyi bir yere gönderiyor. Yol kapanıyor, gitmiyor. Bunun hikmetini düşününce; “bir ihtar” ile cevabı veriliyor; “O gaybî esrarı açacak olan meslekten yüz derece daha ehemmiyetli ve kıymetli ve umumî, ihtiyaca medar ... hakaik-ı îmaniye hazinesine hizmet etmeye ve istifadeye zarar gelecekti..”

“...Yalnız o meslek-i tevafûkiyenin tereşşûhatından Risale-i Nur’un hakkaniyetine bir imza ve cezaletine bir zînet ...çıktı.” [XXIV]

Kısaca anladığımız; Külliyyatın kelime ve harfleri dahi “rastgele, tesadüfî” değil.. “Gaybî bir İlim ve İrade ile -Yani; Allah’ın ilim ve iradesi ile- tanzimi” yapılmış. Tevafûkat da bunun isbatı. Fakat, dikkatleri kendisine çekerek İman hakikatlerine “gölge” etmemesi için, “işaret edip, gösterilerek” iktifa edilmiş..

Sadeleştirme konusu gündeme gelince, ister-istemez gözümüzün ve kulağımızın dikkatine Risale-i Nur’un metni geldi. Okunuşu, yazılışı ve de kulağa “hoş” gelen ses ahenği. Edebiyatta ‘seci’ diye ifade edilen muhteşem kafiyesi.. ‘ Böylesi bir Kur’an mu’cizesi nasıl sadeleşir ? Olabilir mi? Mümkün mü?’ diye düşünürken, bir de ‘sadeleştirilerek’ tahrif edilmiş Lem’alar’ı alıp inceledik. Orijinali ile kıyasla-

XXIII Kastamonu Lahikası Shf: 45

XXIV Kastamonu Lahikası shf.:97

dık. İşte o zaman Risale-i Nur'un nasıl bir Kur'an mu'cizesi olduğunu aynelyakîn ve de hakk'al yakîn gördük, yaşadık.. Hem Kur'an'ın "Kelamullah" oluşuna, hem de Risale-i Nur'un Kur'an'a "ait" oluşuna imanımız arttı.

Biz, Nur'ları okurken ve de dinlerken, hep "manasına" dikkat ettiğimiz için, metnindeki Kur'anî belagat mu'cizeliklerini adeta bir tereşşûh olarak hissediyorduk. Lakin, bizzat müteveccih olmayınca, şuurî olarak net göremiyorduk.. *(Külliyyattaki "i'caz lem'alarını elbette gören, yaşayan kardeşlerimiz var.. Fakat, ihtiyaç olmadığı için gündeme gelmediğinden bilinmiyordu..)*

Mes'eleye evvelâ, Üstad hazretlerinin verdiği "te-vafukat" anahtarı ile girdik.. Ki, tevafukatın aslı "tekrar" olduğundan, biz de külliyyattaki, önce "kelime" tekrarlarına, sonra da "hece" tekrarlarına baktık. Derken, kelimeler içindeki "harf" tekrarları dikkatimizi çekti.. **Meğer, en çok "harf" tekrarı ile meydana gelen ahenk ve ses uyumu varmış.. Ve bu harf tekrarı, hece tekrarı, şiirde bilinen kafiye den çok daha fazla bir "ses" ahengi veriyor..** Fakat, garip olan, harika olan şu ki; bu hiçbir zaman zihnin-fikrin dikkatini, nazarını metnin manasından kendine çevirtecek kadar öne çıkmıyor. Külliyyatın her yerinde değişik oranlarda bir musiki ahengi var. Lakin, hep mananın gerisinde ve arkasında.. Şiir gibi, köşeli olup gözün-kulağın dikkatine çarpmıyor.. Adeta, bir filmin geri plandaki bir "fon" müziği gibi.. Güzel bir dekor gibi.. Ya da, nefis bir yemeğin, muhteşem bir ziynet ve suretteki takdimi gibi.. Kısaca, içindeki cevhere münasip, güzel ve tenasüplü bir sedef.. Elbisesi, güzelliğini gölgelemeyip tamamlayan bir huri.. Tabir-i caizse, güzelliğini, içindeki manasından alan

bir kılıf.. Kafiye için “sâfiye” feda edilmemiş.. Yani manası, kılıfı ve zarfı olan kelamı ile o kadar bir bütün ki; “kafiye-sini” bozduğunuzda, manası da bozuluyor..

Hani, hep bilinir; Fatiha, İhlas, Felak, Nas, Yâ-sîn ve daha pek çok surede şiir gibi bir kafiye , ahenk ve ses akustiği vardır. Bunları göz görür, kulak işitir. Fakat, bu sureler asla şiir değildir. Yani, ne şiir, ne de nesir (*düz yazı*) ikisi arasında bir tür.. Ki; Kur’an’a mahsustur.. Aynı şekilde, bu vasıf, Ahir zaman aynası olan Risale-i Nur’a da aynen aksetmiş.. Ve bu hal, Kur’an’da nasıl Tevhid bahisleri ve kısa surelerde çok yoğun ve net iken, izah-açıklama içeren Medine surelerinde daha az görüldüğü gibi.. Külliyyatta aynen o vaziyet görünüyor.. (*Dikkat; Bu bir in’ikas ve tecelli’dir. Yani; Kur’an’ın malı ve O’ndan gelmektedir. Sakın ola ki; haşa, haşa; “Kur’an gibi, ayrı ve başka bir kitap” nazarı ile bakılmaya.. Risale-i Nur, dikkatli bakanlar için cam gibi, bir ayna gibi, içinde Kur’an’ı göstermektedir.. Yani, varlığı da, vasıfları da Kur’an’dan gelmektedir. Ki; Kur’an’ın -lafzının ayrılmaz vasfı olan- aynı manasıdır.*)

Edebi sanatlarda ; Nesirde; seci. Şiirde, nazımda “aliterasyon” adı verilen , b, c, d, k, l, m, gibi ‘ünsüz harflerin ” tekrarı. Ve; “asonans” dedikleri; a, e, ı, o, ü gibi ‘ünlü seslerin” tekrarı. Bir de “tekrir” sanatı denilen kelime tekrarı.. Bu üçüne dikkat ettik. Karşımıza muhteşem bir i’caz çıktı.. Kur’an’ın, Risale-i Nur’da tecelli eden ; “lafzındaki fesahat-ı harikasını” anlamağa çalışırken, aklımıza; “Kur’an’ın diğer mu’cizelikleri acaba nasıl tecelli ve in’ikas etmiş ?” diye bir soru geldi.. Derken, Kur’an’ın kırk mu’cizeliğinin ispatının yapıldığı Yirmi Beşinci Söz’e bu nazarla baktık.. Gördük ki; o Kur’an’ın mu’cize vasıflarının tamamı Risale-i Nur’a

da aksetmiş.. Tek, tek tespit ederek okumaya başladık.. (Risale-i Nur'u bilen herkes, Yirmi Beşinci Söz'e bu nazarla bakarak okursa, açıkça görebilir..) Bu konu uzun çekeceği için, Kur'an'ın dördüncü mu'cizeliği "lafzındaki fesahati harikalığının" -Harflerin sıralanışı ve akıcılığının- Risale-i Nur ayinesindeki tecellisine bir kaç numune;

--Birinci Söz:

.. Bis../ ..Biz../ ..Bil..

..başıdır../ ..başta../ ..başlarız..

..İslam nişanı../ ..vird-i zebanı..

..tükenmez bir kuvvet../ ..bitmez bir bereket..

Bir kabile reisinin ismini alsın ve himayesine girsin.

Tâ,şakîlerin şerrinden kurtulup hâcâtını tedarik edebilsin..

..Hem zelîl, hem rezil

....salâbet ve hararet...

..Biri zikir, biri şükür, biri fikir...

Taa, sonuna kadar..

Yalnızca; 'Bismillah' geçen cümleleri topladık. Ade-ta, konuyu özetleyiverdi.. Esmâ-i İlahînin geçtiği cümlele-re dikkat ettik, mevzu billurlaştı.. Dilde "en az" kullanılan harflerden "ş" harfi ve bunun geçtiği kelimelere baktık. Ve sadece başına "Bismillah.." koyarak okuduk. İnanın mana-nın dışına çıkmadan bir anlam bütünlüğü veriyordu. Buyu-run sadece yarısına kadar geçen kelimeler : -- *"Bismillah;.. başıdır,..başta,..başlarız,..Şu,..nişanı,..şu,..Şöyle,..şakîlerin şerrinden,.. başıyla, ..düşman ..karşı perişan,..İşte,..Şakî,.. ilişemez,..İşte,..Şu,..düşmanın,..şu,..karşısında,..şefaatçı,..iş,.. şey'e karşı,..Başta demiştik,..Bismillah.."*

Sonra ‘s’ ile ‘ş’ ile kardeş olduğundan,sadece s ve ş harflerinin geçtiği kelimeleri alt alta yazıp, ortaya çıkan i’caza baktık. Çok daha net bir tablo ortaya çıktı. Sonra sadece b harfinin geçtiği kelimeler topladık, mananın dışına yine çıkmadı. R, k, n harfleri ile aynı denemeyi yaptık. Yine anlam bütünlüğü bozulmadı. Yani o kadar muhkem ve mukemmel bir metin. Dileyen kendisi de çeşitli kelime ve harflerle deneyip, Nur’daki i’cazı zevk edebilir.. İsteyen, Birinci Söz’deki hangi kelime ve cümlelerin diğer sözlerle bağlantısı, işareti, iması var, onu arayıp bulsun.. İkinci Söz’den başlayıp, ta Otuz üçüncü Söz’e, Fihrist’e kadar.. Canı isteyen şiir formatına göre düzenleyip okusun... Şu i’caz lem’alarından zevk almayan ise,.... !

Buyrun başka örneklere;

--**Nur Âleminin Bir Anahtarı** kitapçığındaki ilk mektubun ilk paragrafı:

...**Umum kâinat,**
... **Fahr-i Kâinat,**
...**netice-i hilkat,**
...**umum zîhayat,**
...**umum mahlukat**

...**Mi’rac gecesinde,**
...**huzur-u îlâhîde,**
...**selam yerinde**

Bunlar, ilk nazara çarpan ahenkli ve ses tekrarı yoğun kelimeler.. Elbette daha var..

--**Yirmi Üçüncü Söz.** Birici Mebhas. Birinci Nokta.İlk paragrafı:

...âlâ-yı iliyine çıkar,
...esfel-i sâfiline düşer,

...Sâni-i Zülcelâline,
...san'at-ı İlahîye,
..esmâ-i Rabbânîye itibâriyle,
..san'at-ı Rabbânîye,
..madde itibâriyle,

..Madde ise, hem fâniye, hem zâile

Üçüncü paragrafta:

...cilvesine mazhar,
...nakışlarına medar
...kâinata bir misal-i musağgar

Dördüncü paragraf:

...okunur,
...okur,
...okutur,

..Masnuuyum
..mahlukuyum

...muhabat-ı İlâhî
...misafir-i Rabbânî

Beşinci paragraf:

...karanlığa düşer
...baş aşağı düşer
...gayesi
...meyvesi

...eder
...gider
...kâlbeder

--İkinci Nokta, ikinci paragraf:

...hayaliyede
...üstünde..
...üstünde

..fırtınalar
..dağdağalar
..dâhiyeler

...görüyorum zannettim
...onu istimal ettim

...kesif bir zulümat
...müthiş zulümat
...nihayetsiz zulümat

....ejderhalar
...arşınlar
...canavarlar

...ondan kızdım
...çarptım
...kırdım

...dehşetleri görmese idim
...dedim

Bunlar ilk paragrafta hemen dikkati çekenler.. Tevafuk ya da tekrarı görülmeyen kelimelere de baktık. Arkasından gelen paragrafta, daha sonraki paragrafta aynı kelimelere tetabuk ediyor.. Elbette, nazarı geniş müdakkik ve mütehasşis kardeşlerimiz pek çok tevafuk bulabilirler..

--**Meselâ, Hastalar Risalesinin** ilk dört devasında üçüncü kelimeleri; “hasta”, ilk üçte ise “senin” kelimesi yedinci sırada. Ve, bir-iki istisna dışında bütün yirmi altı Deva’nın ilk hitap cümleleri bir biriyle uyumlu.

(Gariptir; hep “**merak etme, sabret ! Şükret!**” gibi **emir kipi** ile hükümler ilk girişte sıralanıyor. Bu ise, modern psikolojinin yeni bulduğu bir “*bilinç altına telkin*” metodu imiş.. Bir uzmana; Özel Harekâtçı polislerin baskın

esnasında ne için suçlulara bağırarak ;"Yat ! Yat ! Yat ! Yat !" diye emrederek tekrarladıklarını sormuştuk. Şu cevabı verdi; "Suçluya düşünme, itiraz ve kaçma imkanı vermeden, itaat ettirerek teslim almak için ardı ardına kısa, kesin emir vererek beynini bloke etmek !"

Fe-Sübhanallah! Acı içinde kıvranan insanın, isyan-kar nefis ve duygularının itirazlarına fırsat vermeden daha ilk cümlede onları susturup, teslim alıp arkasından hakikati akıl, kalp ve ruha izah metodu.. Bu olsa, olsa, İnsanı yaratanın ilim ve iradesi ile olur!)

Hastalar Risalesi'nin Birinci Deva'sından:

Şiir gibi demek dahi "hafif" kaçıyor.. Her biri şiirden de öte ahenkli cümle ve kelimelere gelince;

...bir sermayedir gidiyor

...pek çabuk gidiyor

...kârlarla meyvedar ediyor

...meydan vermiyor

...tutuyor, uzun ediyor

Üçüncü Deva'da; "Eğer hastalık olmazsa sıhhat ve afiyet gaflet verir, dünyayı hoş gösterir, ahireti unutturur. Kabri ve ölümü hatırına getirmek istemiyor. Sermaye-i ömrünü bad-ı heva boş yere sarf ettiriyor".

İsterseniz bu silsile halindeki hüküm cümlelerini en sondan alıp en başa doğru gidin. İsterseniz ortadan birini seçip başa ve sona doğru gidin... Bu mantık bağı bütün külliyatta vardır. Bunu nasıl tercüme edip, güya sadeleştiririz? "Bu çok akla uygun, biraz çocuk aklına yaklaştıralım" demek gibidir.

-- **Yirmi Altıncı Söz**; Kader bahsi ilk 12 satırda göze ilk çarpanlar:

...cüz-ü ihtiyarî	der
...hâlî	...iyilikler
...vicdanî	...kader
...ilmî	...Der
...nazarî	
...cüz-ü ihtiyarî	

...mes’uliyetten ... kurtulmamak
...mağrur olmamak
..adem-i mes’uliyetten kurtarmak
..seyyiatın mes’uliyetinden kendini kurtarmak
...mağrur olmak
gururlanmak
..O’na;’Mesul..
..Sonra ondan sudur

‘Konuşan Yalnız Hakikattir’ Mektubu ;

...adalet	...haksız olur
..felâket	...zulüm olur
..zulme maruz kalır	...vesile olur
...zindana da atılır	

...Kader-i İlâhî
...adalet-i İlâhî
...mahkumiyete istihkak

--**Yirminci Mektubun** Mukaddimesi ki; --*“Kat’iyyen bil ki: Hilkatın en yüksek gayesi ve fıtratın en yüce neticesi “İmân-ı Billâh”tır...”(Öyle ise;)..İnsaniyetin en âli mertebesi ve beşeriyetin en büyük makamı, iman-ı billâh içindeki “marifetullah”dır..(Öyle ise;) ..Cin ve insin en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki “muhabbetullah”dır..(Öyle ise;)...*

Ahengi, selaseti, cezaleti, vezni, kafiyesi, hecesi, harfi.. O kadar muhteşem ki.. Adeta; kelim ve mana itibariyle İhlas suresindeki, Fatiha’daki “cemal ve muhkemliğin” parlak bir lem’asını gösteriyor.. Ve, nasıl; “İhlas Suresinde, otuz Sure-i İhlas kadar muntazam, birbirini ispat eder delillerden mürekkep sureler var..” Bu mukaddime de dahi, bir birinin hem delili, hem neticesi iç içe öyle çok cümleler var.. Dileyen, her bir cümlesinin arasına zihninde mukadder olan –“ öyle ise..” gizli zamirini koyarak, bir sonrakinin “delili”, bir öncekinin de “neticesi” tarzında da okuya bilir.. Dileyen ise; yukarıdaki ilk “hüküm” cümlesinin içinde, ardından gelen on bir cümlelerin nasıl ‘cem’ olduğunu tefekkür etsin! Her cümlelerin öncekileri ve sonra gelenleri nasıl kapsadığını görüp; “Maşaallah ! Barekallah !” desin..

Buraya kadar aktardıklarımıza bir delil de, Yirmi Beşinci Söz; Dördüncü Nokta’dan:

(Kur’an’ın) –“Lafzındaki fesahat-ı hârikasıdır. Evet Kur’an manen üslûb-u beyan cihetiyle fevkalâde belîğ olduğu gibi, lâfzında gayet selis bir fesahati vardır. Fesahatin kat’i vücuduna, usandırmaması delildir...” dedikten sonra bir Ayet ele alınarak, harflerin yapısına, çıkış yerine, ses durumuna ve hatta ebced değerine göre ; hangi harfin kaçar defa tekrarlandığını.. Bunların

arasındaki dağılımın koordinatlarını, ayet okunuşunda meydana getirdiği ahengi gösterdikten sonra:--“ ..Tesa-düf ise muhaldır ki ona karışsın. İşte şu vaziyet-i hurufdaki intizam-ı acib ve nizam-ı garib selâset ve fesahat-ı lâfziyeye medar olduğu gibi, .. Madem hurufatında böyle intizam gözetilmiş. Elbette **KELİMELERİNDE VE CÜMLELERİNDE, MANALARINDA ÖYLE ESRARLI BİR İNTİZAM, ÖYLE ENVARLI BİR İNSİCAM GÖZETİLMİŞ Kİ**, göz görse “Maşaallah”, akıl anlasa “Bârekâllah” diyecek”..

İşte; baştan buraya kadar anlatmaya çalıştığımız şey tam da bu! Yani; **Kur’an’ın diğer mu’cizelik vasıfları gibi, dördüncü mu’cizesi “lafzındaki fesahat-i harika-sı” da Risale-i Nur’a “aynen” aksetmiş. “Harf, hece ve kelime tekrar ve tevafulklarına” kim dikkatli baksa, dizilişinin de Kur’an’ın bir mu’cizesi olduğunu gözü ile de görebilir, kulağı ile de işitebilir. Ki; Risale-i Nur’un da aslı Kur’an gibi usandırmaması bunun bir isbatı.**

Kur’an’ın Birinci mu’cizesi; Nazmındaki cezâlet-i hârika. (Dizilişindeki bir kalıptan dökülürcesine düzgün-lük.)

İkinci mu’cizesi; Mânasındaki belâğat-ı harika. (Ki; o manalar ancak o şekilde anlatılabilir.)

Üçüncü mu’cizesi; Üslûbundaki bedâat-ı harikadır.

Evet Kur’an’ın üslûbları hem “GARİBDİR HEM BEDÎ’DİR, HEM ACİBDİR, HEM MUKNÎDİR. Hiçbir şey’i, hiçbir kimseyi taklit etmemiş. Hiç kimse de O’nu taklid edemiyor...” (Ayinesi olan Risale-i Nur’un üslûbları da böyle değil mi? Sadeleştirmek suretiyle o eşsiz güzellik, o ben-

zersiz üslup, o harikulade ifadeler, “alalade-sıradan” haline getiriliyor. Ses akustiğinden ahengine kadar İ'caz lem'aları berhava ediliyor..)

Bu hususta Hasan Fevzi ağabeyin tavsifatı gerçekten veciz ve muhteşem:

--“... Ehil ve erbabına malum olduğu üzere âyât-ı beyyinat-ı İlahîyenin türlü kıraat ile hikmet ve hakikat ve marifet ilimlerini ve daha bir çok rumuz ve esrar ve işaret ve ulûm-u Arabiyyeyi hamil olduğu gibi, (Risale-i Nur) sen dahi bir çok yücelikler sahife ve satırlarında, hatta KELİME ve HARFLERİNDE, talebelerini hayret ve dehşetlere düşüren bir çok ESRAR-sırlar- ve LEDÜNNİYAT TAŞIYORSUN. İşte bu hal senin bir MU'CİZE-İ KUR'AN olduğunu isbat ediyor. Öyle yazılmış ve dizilmişsin ki; insanın baktıkça bakacağı, okudukça okuyacağı geliyor.. , .. Sen bir şiir-i destanî değilsin. Fakat o kadar fasih ve beliğ ve edalı ve sedâlı ve nağmeli yazılmış ve bütün HARFLERİN bir birine dayanarak KELİME ve KELÂMLARIN siyak ve sibak, intizam ve insicam ile dizilmiş ve bunlar birbirine o kadar kuvvet ve kudret ve metanet vermiş ki; mensur -nesir- ve Türkî ibareli olduğun halde, yine de mislin getirilemez...”

Evet, taşların sıralanarak bina yapılması, sıradan binalarda sıradan bir iştir de, muhteşem bir sarayda sıralanması ‘sıradan’ bir iş değildir.. Zaten, o sarayı Muhteşem yapan şey de, o taşların sıralanmasındaki harikûlâdelik değil midir?

Hülâsa; Yirmi Beşinci Söz’e bu nazarla bakınca görünüyor ki; Kur’an’ın kırk mu’cizeliği ayna gibi Risale-i Nur’a aks etmiş, tecelli ve tezahür etmiş.. Ve sadeleştirme denilen “tahrip”, bu görünen ve hissedilen mu’cizeliklerin ço-

ğunu üzerine asit dökülmüş resim tablosu gibi silip atmış...
Peki; neyin hatırına ?

Nümunelerini göstermiş olduğumuz dört ayrı sadeleştirmenin “ortak vasfı” ; metnin manasını bozmasıdır.

Özetle; Sadeleştirmeye “karşı çıkmak”; Risale-i Nur’un ve Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin emrine uymaktır. Risale-i Nur’da tevafuk ile tezahür eden “İrade-i İlahiye’ye itaat etmektir”! Zira; tevafuk Külli-yatan atılan İlahî bir imza ve gaybî bir tasdik mührüdür. Sadeleştirme ise O İlahî mührü bozmak, Rabbanî imzayı silmektir.

“Temlik” ile “ibahe” nin farkını bilmeyenler!

Risale-i Nur’lardan bizim irticalen, mealen anlatmamız **bir duyurma ve tanıtımdır.**

Nur’un metnini aynen ifade ile ya da okuyarak duyurmamız; **bir tanıştırma ve tattırmadır.** Fakat Sultan Sofrasında bizim istifademize “ibahe” edilen O manevi gıdayı -Sultan’ın rızası olmadan- sulandırarak; tadını, ter-kibini , kıvamını değiştirerek; “İşte Sultan Sofrası’ndaki yemek budur!” diye başkalarına takdim etmek, **ibaheyi temlik zannetmektir. Evvela Sultan’a saygısızlıktır. O sofranın edebine aykırıdır. Risale-i Nur’lar bizim istifademize “ibahe edilen” bir rahmet sofrasıdır. Mülk edinip dilediğimiz gibi tasarruf edebileceğimiz bir mal değildir. İstifade etmiş olmak, mülk edinerek bozmak, değiştirmek hakkını doğurmaz. Düşünebilene bu kadarı yeter!**

YEDİNCİ BÖLÜM

Üstadımızın
Vasiyeti.
Sadeleştirme
düşüncesinin
kaynağı.
Ve ortaya çıkan
problemler

*Hadiseyi
anlayabilmek için
farklı bir bakış..*

NÜBÜVVET İLE VELÂYET NAZARININ FARKI VE; HAZRET-İ ÖMER (R.A.)’IN; HADİS-İ ŞERİFLERİ YAKTIRMASI !?

Üstadın talebesi ağabeylerden çok defa işittiğimiz bir hatıra var: --“Abdulkâdir Geylanî gelse;-‘Ya Said; şu mesleğini birazcık değiştir. Milyonlarca taleben olacak!’ dese.. Elin öper, derim ki;-‘ Ey üstadım; Ben bu mesleğimin bir tek meselesini (*düsturunu-ölçüsünü*) değiştirmem. Çünkü; Üstad-ı Hakikiden böyle ders al-

dım! böyle gitmeye mecburum!”..

Şu “sadeleştirme” konusu gündeme gelince, ben bu hatırayı daha iyi anlamaya başladım. Dikkat ederseniz; Üstadın “farazi” muhakemesindeki ‘teklif’ velayet cena-

hından geliyor.. Yani, Hz. Gavs “velayet” açısıyla bakıyor. **Ve teklifin gerekçesi ise; kalite değil, “kemiyet”, yani “çokluk”..Milyonlarca talebe !**

“Değiştirmem” cevabı ise; “Nübüvvet” nokta-i nazarıyla veriliyor.. Gerekçesi ise; yine “nübüvvet”! Yani; Velâyet-i Ahmediye’den değil, “Üstad-ı Hakikiden böyle ders aldım! ” Yani; “Benim meslek ve meşrebim; velayet yolu değil, Nübüvvetin meslek ve meşrebi.. Sadece “esas” değil, “usulü” de metot ve tarzı da nübüvvet usulü..”

Peki; hangisi daha doğru ve isabetlidir ?

Elbette hiç şüphesiz; Nübüvvetin nokta-i nazarı, usul ve esasları daha doğrudur... Zira; Nübüvvet; Alemlere Rahmet iken, velayet O’na nazaran daha dar ve hususidir.. Risale-i Nur’ların sadeleştirilmesi konusunda; “Sadeleştirilsin” diyenler, nazar-ı velayet ile sayı çokluğuna bakıp, istifade edeceği düşünülen uzaktaki insanlara şefkat cihetiyle bunu istiyorlar.. **Nübüvvetin bakışı ise; daha geniş ve şumullü.. Şefkati daha şiddetli ve umumi ki, o Rahmet sofrasının bekasını ve o sofradan istifade edecek olan gelecek nesilleri, cin ve melaike ve ruhaniyatı dahi düşünerek “aslı muhafazayı” esas alıyorlar..**

Konu daha iyi anlaşılması için; İslam tarihinden iki örnek vereyim: Birincisi: Peygamber s.a.v.’e Sakîf kabilesi temsilcileri Müslüman olmaları karşılığında bazı imtiyazlar talep edip, bazı sorumluluklardan da “muaf tutulma” ayrıcalıkları isteyen “bir teklif” ile gelirler.. –“Biz sana iman edeceğiz amma, Araba karşı iftihar edebileceğimiz bazı müsaadeleri bize vermelisiniz. Bizden zekat almamalı, biz harbe iştirak etmemeliyiz. Namazlarda eğilip bükülmemeliyiz. Faiz alacaklarımızı tahsil etmeliyiz. Amma faiz

borçlarımız affedilmelidir. Lât (adındaki putumuzu terk için) bize bir sene müsaade verilmelidir. Vb.” -Hasan Basri Çantay meali: El-İsra suresi 73-75 Ayetlerinin izahında.-

Şimdi; **bu durumda, onlara acıyıp, şefkat ederek; “İslamiyet’e alışincaya kadar, varsın öyle olsun! Hem de sayımız artsın..” gibi bir mülâhaza ile kabul etmek beşeri bir bakış açısıyla gayet normal..** Fakat Nübüvvetin nazarı ise; İslamiyet’in temellerinden taviz verir isek, bu İslam ağacının tahrip ve kurumasını getirir. Dolayısı ile de, gelecek nesillerin Allah’ın Rahmet sofrasından Hidayet alması imkanı kalmaz. Bu da kurt-kuş, melek-semek ne varsa topyekun Kainat ağacının ölmesi demektir..” gibi daha geniş ve şumüllü bir şefkat ile baktığı için, o mezkur kabileye “Gidin ! İslamiyet’in bu şartlarını da kabul ettiğiniz zaman gelin!” cevabı verilir.

Bu konuyu M. Fethullah Gülen Hoca efendi, Sonsuz Nur isimli eserinin 2. Cilt 216 ve 217 sayfelerinde daha güzel anlatıyor. Sözü O’na bırakıyorum: --“..Din, bir bütündür. Onu bölüp parçalamak, sonra da ona yine din demek mümkün değildir.. **Eğer O (s.a.v.), -farz-ı muhal- nübüvvetle serfirâz olmayan, mücerred bir ideal ve aksiyon adamı olsaydı, kendisine dehalet etmek isteyen bu insanların düşüncelerine mümâşât ve mülâyemet gösterebilir ve onları kendine bağlamaya çalışabilirdi. Çünkü insan fıtratında bu türlü zaafılar vardır.** Fakat, Allah Resulü, her türlü zaaftan korunmuş bir nebidir. ... -Ayette geçen- “Onlara meyledebilirdin” ifadesinden şu manaları anlamak da mümkündür:

Eğer, Biz seni tesbit edip, bütün davranışlarını kontrol altına almasaydık, sen de, başkaları gibi, dini

tebliğde akıl ve mantık yolunu tutup gitmiş olsaydın, senin de şöyle düşünmen ihtimal dahilindeydi: Ben, bunları böylece kabul edeyim; sonra da onları yavaş-yavaş dine ısındırır, tam ve kâmil mü'min olmalarını sağlarım.. Sende böyle bir sine ve böyle bir şefkat varken, onların hidayeti adında, getirdikleri teklifi kabul eder ve onları hidayet kapısından geri çevirmezdin. Fakat, Biz sana bütün duygularında ölçü ve istikamet verdik. Böylece seni ifrat ve tefritten korumuş olduk. Şefkatin ifratı, seni onlara meylettirebilirdi; fakat Bizim korumamız sayesinde sen, onlara meyletmedin. Çünkü; senin şefkatin ölçülüdür. “Kime, ne zaman ve ne ölçüde şefkatli davranılır” bunu sen çok iyi bilmektesin. **Onun için sen, merhametini, ilahi merhametin önüne geçirerek bir sapık düşünceye taviz verecek değilsin...”**

Evet, Hoca Efendi; Allah'ın koruduğu ile korumadığı arasındaki farkı.. Beşeri düşünce ile nebevî bakış arasındaki çelişkiyi çok güzel izah etmiş..

İşte insandaki bu zaaf nedeni ile, Üstadın, “varis” talebelerine defaatle Kur'an'a el bastırarak ; “Risale-i Nur'un ve üstadın meslek ve meşrebine SADAKAT” yemini ettirmesi daha iyi anlaşılıyor !.. Ki; üstad da Risale-i Nur'un neşir ve hizmetinde muhtar değil. Yani; “Al, bu Kur'an mesajını istediğin gibi neşret, talim et!” diye serbest bırakılmamış.

Bu, elbet tek örnek değildir.. İkinci örnek: Hz. Ebûbekir döneminde başlayıp, Hz. Ömer ve Osman zamanında da devam eden ve tam 25 yıl süren bir Hadis rivayet etme, toplama ve yazma yasağı var.. Gerekçe; İnsanların ; asıl ve esas olan Kur'an ayetlerini ihmal

etmeleri.. Dikkatlerinin ayetlerden, hadislerle kayması.. (Hadislerin Kur'an ayetlerine karışması endişesinin de yasakta etkili olduğu yorumları var...)

Vefat-ı Nebevîden sonra insanlarda bir Hadis-i Şerif öğrenme, toplama, yazma merakı başlar. Adeta, Kur'an ayetlerini öğrendiler, bitirdiler de.. Sanki; Hadis-i Şeriflerde, Ayetlerde bulunmayan hakikatleri bulacaklar, bilinmeyen manaları öğrenecekler gibi bir bakış, bir merak saikası ile nazarlar Kur'an'dan, Hadis'i Şeriflere kayar.. Bazı tufeyliler de Hadis-i Şeriflere "ayet-i kerime" gibi bir değer atfeder.. İşte "asla" zarar veren bu Hadis rivayet etme, toplama ve yazma işi "yasaklanıyor." Ve Hz. Ömer r.a. siyerde bilinen çok hadis rivayet eden İbn-i Mes'ud, Ebû Derda gibi meşhur hadis ravilerine "yasak" koyuyor. (Bir rivayette bu nedenle hapse atılıyor..) Medine dışında olanları yanına çağırıp "gözetim" altında tutuyor. Elinde, toplanmış hadis olanlara da "yakın" diyerek "emir" verip, yaktırıyor..

Şimdi; bizler, insani ve velayet nazarı ile bakarsak; Hz. Ömer'in bu icraatını "yanlış" bulabiliriz.. Çünkü; neticede Hadis-i Şerifler de Peygamber s.a.v.'in sözleridir.. Ayetlerin açıklaması, İslamiyetin bir kaynağıdır. İnsanların istifade edeceği nasihatlerdir... Fakat; Nübüvvet akli ve bakışı ise şöyle görüyor: "Eğer; daha az faydalı olan, daha çok ve umumi faydalı olan "asla" zarar verecek ise, "aslı" korumak için, yasaklanır!"

Evet ! Daha az faydalı olan, daha çok faydalı olana zarar veriyor ise, yasaklanır.. **"Risale-i Nur size yeter! Başka kitaplara bakmayınız !" yaşağı da bu kabildendir..** (Ayrıca din adına yazılmış ve zarar vermesi muhte-

mel kitaplar da mevcut !) Şahsi kemâlâta sebep olan “Nâfile” ibadetler de , şayet İslamın devam ve teâlisi için şart olan “Tebliğ, cihad, İman, ilim, tefekkür ve Kur’an hizmeti” gibi temel farzlara engel olacak bir konum ve rağbete gelir ise, yasaklanır.. Zira; nâfile ibadetlerde sadece şahsın istifadesi varken, iman hizmetinde umumun, hatta bütün melaîke ve ruhaniyat dahil kainatın istifadesi vardır..(Ki, tebliğ, ilim, irşat, hizmet gibi umuma bakan farzlardan hasıl olan şahsi kemâlât, nâfile ibadetlerin vereceği kemalattan kat be kat fazla olduğu da aşıkardır..) İşte bunun içindir ki, nâfile oruç, namaz vb. ibadetler, kişinin üzerine farz olan iman-Kur’an hizmetine mani oluyor ise !? Nübüvvet bakışı yasaklar.. Velayet nazarı ise, teşvik edebilir..

Peki; bu piyasada bulunan ve tamamen beşeri ölçülerle düşünerek sadeleştirilmiş Risale-i Nur’lar için “Nübüvvet bakışı” nedir dersiniz ?

Uğrunda bu kadar mücadele verilmiş, çile çekilmiş, bedel ödenmiş Kur’anî bir eserin YAYIM- NEŞİR VE HİZMETİNİN sahihsiz, kuralsız, başıboş bırakılmayacağı aşıkardır.. İşte, Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin bu husustaki vasiyeti ve vazifeli “varisleri”:

ÜSTADIMIZIN VASIYETİ;

--“..Azami ihlâsı kırmamak için Risale-i Nurun has talebelerine, hususan nafakasını tedarik edemeyenleri tam tamına idare edecek derecede Risale-i Nurun satılan nüshalarının beşten birisi Risale-i Nurun hakkı olduğu cihetle şimdi elli-altmış talebesine kafi sermayesi çıkıyor.., .. **Şimdi bütün talebelerin fevkinde diyerek değil, benim en yakınımda hizmetimde olup bir derece tam tarz-ı hareketimi bilenler ve yakından görenler içinde dört-beş adamı “MUTLAK VEKİL YAPIYORUM”.** Ben ölsem veya hayatta şuursuz kalsam, Nurlara karşı hizmetimin tarzını bilerek tam yapabilsinler. Şimdilik Tâhirî, Sungur, Ceylan, Hüsnü ve bir-iki adam daha **“MUTLAK VEKİLİM” OLARAK VASIYET EDİYORUM.** Şimdi Risale-i Nurun satılan nüshalarının sermayesi, Risale-i Nurun malıdır. Said de bir hizmetkârdır. Hayatta tayinini ala- bilir...”

Emirdağ Lahikası 2. Ciltte yer alan bu vasiyetteki diğer iki şahıs; Zübeyir Gündüzalp ve Bayram Yüksel ağabeylerdir. Ayrıca; Said Özdemir ağabey gibi, Risale-i Nur Neşriyatı için özel izin verdiği talebeleri de vardır..

Binaenaleyh; varislerin izin ve rızası dışında Risale-i Nur’ların -korsan- basımı dahi “şer’i bir vebal” doğururken, nerede kaldı ki, bir de metnini değiştirerek basıp piyasaya sürmek “helal” olsun !? Buna “haktır, helaldir” diye fetva verebilen varsa, biz de bilelim!.. **“Haram yolla, hayır işi yapmak helal midir ?”**

Bediüzzaman Hz.lerini ;“üstad” kabul edenlerden vasiyetine “riyeti”, Kur’an’a “kitabım” diyenlerden de “şeriatına” ittibayı beklemek, haksızlık olmasa gerek !

BİR İKAZ !

Bazı kardeşlerimiz kendilerini “hayat dairesinin” görevlileri adlediyorlar. Hayat dairesindeki “iman hizmetini” de kendi beşerî anlayış ve düşüncelerine göre yapmakta kendilerini serbest ve yetkili zannediyorlar.

Halbuki hayat dairesi de şariat dairesi de iman dairesine bağlıdır. Ve imanın inkişafından inkişaf edecektir. Yani hayat ve şariat maksud-u bizzat değil, iman için, iman adınadır. İmanı hayata hakim kılmak içindir. Dolayısıyla o dairelerin imam ve görevleri de iman dairesinin imamına tabidir.

Bediüzzaman Hazretlerinin; **“hayatın geniş daire-sinde asıl sahiplerine ve gelecekteki zatlara zemin hazırlaması” demek; gelecek olanlar “esas ve asıl”, Üstad ise -haşa- “tali ve tabi” anlamında değildir.** Mugalata ile hayatı esas, imanı ise o hayata bir basamak ve tabi yapmak, külliyatı anlamamak demektir. (Esasen, Külliyyatın ‘anlaşılmamasının’ önemli bir nedeni de budur. Yani; bir başka

şeyin aleti, basamağı gibi görmek!... Ahir-zaman müceddidini, ileride gelecek başka zatlar için ‘zemin hazırlamak-la görevli’ zat zannetmek!...) Halbuki; Risale-i Nur, hiç bir şeyin aleti, basamağı olamaz. “Hayat dairesinin inşası için ihtiyaç olan -iman enerjisini- Nur’lardan alır, gerisini de duruma göre inşa ederiz!” mantığı, doğru değildir.

Azimetini esas tutup, İslam’ı hayata hakim kılmaya çalışan Hz. Ali r.a. ile, “ihtiyaçtan” fetva bularak İslam’ı hayata uydurma yolunu ihtiyar eden Hz. Muaviye r.a. arasındaki en büyük ihtilaf ve anlayış farkı budur. Zaman içerisinde Hz. Muaviye’nin anlayışı galip gelse de; hakikatte Hz. Ali r.a.’ın haklı olduğu tescillenmiştir. Malum ;“güçlü ve galip olmak, haklı olmak anlamına gelmiyor.”

SADELEŞTİRME NETİCESİ ORTAYA ÇIKAN MAHSUR ve PROBLEMLER

1) İzin alınmadığı için “Telif” hakkı ihlal edilmiştir. “Korsan kitap” basıp satanlar;-“Nasıl olsa hayır işi yapıyorum!” hoyratlığı ile başkasının arazisine “izinsiz ve rızasız” bir şekilde mescid yapmak gibi.. Ya da, bir Sultanın sofrasında misafirlerine “ibahe” edilen nimetleri “temlik” zannedip -rızasına muhalif olarak- tasarrufla “Sultan’a saygısızlık” eden bir duruma düştüler.

2) Sadeleştirme işine Risale-i Nur’lar ve müellifi Bediüzzaman Hz.leri de karşı olması hasebiyle O muhterem ve muazzez üstadın vasiyeti ve manevi hukuku ihlal edilerek, şahsiyeti ve ruhaniyeti rencide edilmiştir.

3) Kur’an’a ait bu “kamu malında” yapılan “ruhsatsız

tebdil ve tağyir”, O Kamu malının muhafaza, neşir ve hizmetine hayatını vakfeden binlerce mü’minin ruhunu incitmiş, kalbini kırmış ve kardeşlik hukuku ihlal edildiği için

uhuvvet örselenmiştir... *(Bir hizmet gemisinde bazı tayfaların "başına buyruk" hareketi, iyi niyetle dahi olsa, fitneye sebebiyet vererek diğer mürettebata da, yolculara da, geminin istikametine de "zarar" vereceği, izahtan varestedir..)*

4) Yapılan sadeleştirme ile Risale-i Nur'a Kur'an'dan in'ikas eden i'caz lem'aları uçup gitmiş. Ortaya sıradan bir kitap çıkmış.. Yani; Risale-i Nur'un belagat vasıfları yontularak "tahrip ve tahrif" edilmiş.. Ve bu hali ile yeni nesle –"İşte Risale-i Nur!" diye takdimi, Kur'an'ın ahir zaman mesajına büyük bir haksızlık olmuştur..

Okuyup istifade edecekler düşünülürken, bu hali ile, Külliyyatı küçük görüp Risale-i Nur'lardan, dolayısı ile iman ve Kur'an hakikatlerinden uzak kalacakların "ahiret vebali" hesaba katılmamış.. Risale-i Nur'u okuyanların ona verdiği değer ve ihtimam, yalnızca "ilmi bir tefsir" oluşundan değil, onun akla, kalbe, nefse, ruha ve diğer latifelere verdiği iman hali, feyiz, sürur gibi vasıfları nedeniyledir. Sadeleştirilmiş halini okuyanlar ise, fitri olarak bütün o vasıfları göremeyecek ve aslını okuyanların bulduğu ince manaları bulamayacaklar. Sadece "ilmi bir tefsir" görecekler. Ondan sonra da, başkalarından Risale-i Nur'lar hakkında duydukları senâkârâne sözlerden şüpheye düşeceklerdir. *(Güneşin vasıflarını, fotoğrafında arayanlar, elbette bulamaz !)*

5) Sadeleştirme ile ortaya çıkan metinde, bu işi yapanların beşeri anlayış ve ifadeleri "kutsi" bir kaynağın ifadelerine "monte" edilerek "Risale-i Nur" diye takdim edilmekte. Dolayısı ile de bu arkadaşların "eksik, hata ve yanlışları" da Risale-i Nur'a mal edilmiş olmakta.. Sanki Nur'larda bir "yanlış ya da noksan" varmış gibi görüntüye isteyerek sebebiyet verilmekte.

Mevcut kitap aynı halde kalmak kaydı ile “Risale-i Nur ve Bediüzzaman” denilmeden “Lem’alar’dan anladığımız” şeklinde bu arkadaşların isim ve imzası ile çıksa idi ne olurdu ? O zaman, aynı ciddiyet ile bakılıp okunmazdı. Fakat, hatalar, yanlışlar yayıncıların, güzellikler ise Risale-i Nur’un olur. Kaynağın kutsiyeti korunmuş olurdu.

6) Daha şimdiden iş, “muhatap kitlemiz” diye belirtilen insanlarda kalmadı. Bazı işgüzarların; “artık bundan sonra evde, derste, mecliste bu kitaplar okunacak!” edasıyla alıp, herkese satıp- dağıtması vakıaları var. Risale-i Nur’u aslından okuyup anlayabilen kişilerin “hazır sadeleştirilmiş var” diye kafa yormamak için alıp bu kitapları okuması var.. Şimdi düşünün bakalım. Bu insanlar açısından sadeleştirme, tekamüle mi sebep oldu, yoksa “tedenniye” mi?

Risale-i Nur’lara “mana” vererek sadeleştirme yapanlar şayet; Üstad Hazretlerinin Risale-i Nur’un neşri ve hizmeti hususunda kaideler koyduğunu ve “varisler” bıraktığını bilmeyecek kadar bu işe “uzak” kimseler ise, **bu işte “ehliyet ve liyâkatleri” yok demektir..** Yok şayet, ne üstadın ve ne de varislerinin “izin ve rızasının” olmadığını bile-bile böylesine “veballi” bir işi yapmışlarsa, o takdirde, böyle kimselerin “ebedi saadetimizi kurtaracak ulvi hakikatlere” verdikleri manalara itimat edilebilir mi ? Emniyet edilip, o manaların rehberliğinde ebedi yolculuğa çıkılabilir mi? Kısacası: Bu işi yapanlar; Haram yolla, hayır işi yapılmayacağını bilmeyen kimseler mi? (Eksik, kusur ve yanlışlarla dolu tercümelerini Kur’an adına “Risale-i Nur tefsiri” diye piyasaya sürebildiklerine göre!?)

Nasıl olur da; bütün ömrü “kural-kaide-usul-esas-

düstur-prensip" içinde geçen şahıslar, Risale-i Nur hizmetinin ve neşriyatının sahipsiz, kuralsız, kaidesiz, başboş olduğunu zannedebilirler ? Bu kadar kıymetli eserlerin neşir ve hizmetinin, şahısların keyfine, arzusuna, iradesine bırakılmayacağını düşünemezler?

Artık vakıa; bütün "uyarı ve ikazlara rağmen" yapıldığı için; bir "hata, kusur, yanlış" olmaktan çıktı. "Kur'an'ın emrini çiğneyerek Kur'an'a hizmet etmek" gibi çetrefilli ve veballi bir yola girdiler.. Sadeleştirme meselesini iç dünyalarında "bir takıntı, bir saplantı" haline getirenlerin en büyük mazeretleri şu: "Televizyon ve internet gençliği anlamıyor!" Sanki, bunun "suçlusu ve sorumlusu" Risale-i Nur'un dili ve üslubu imiş gibi.. Sanki, mevcut hali ile okuyup anlayan milyonlar, aynı televizyon ve internet gençliği değilmiş de, Osmanlıdan günümüze ışınlanmış insanlarmış gibi !?..

Hülasa:

Sadeleştirmenin Gerekçesi Geçersiz: Çünkü aslını okuyup anlayan milyonlarca tv. ve internet gençliği var.

Delilleri Geçersiz: Zira; Kastamonu Lahikası'ndaki "Gençliğe teshilat" kelimelerinden böyle bir sonuç çıkmaz! Vazifeli, yani yetkili ve sorumlu olmayan şahısların, bu husustaki düşünce ve beyanları da geçerli bir delil ya da "fetva" sayılmaz! İctihadî bir mes'ele değil ki, "hata eden de sevap kazansın!". Şahısların inisiyatifine ya da arzu ve iradesine bırakılmış bir husus değil ki; "Bence, bana göre.." gibi fikir ve kanaatler nazar-ı itibara alınsın!

Usulleri geçersiz: Zira, şer'an, aklen, hukuken, bu işe yetkileri yok! Hakları yok! İzinleri Yok!

Maksatları Meşuk ve Geçersiz: Zira sadeleştiril-

miş halini okuyanların “anlayacakları” iddiası sadece bir “var sayım”. Vehmi bir ihtimal.. Kaldı ki, sadeleştirme ile pek çok yerde, anlaşılması daha da zorlaşmış.. Halbuki; **“Muhakkak maslahat, mevhum mazarrata feda edilmez..” Öyle ise bunun mana-yı muhalifi ; “Muhakkak mazarrat, mevhum maslahat için kabul edilemez !” Ve; “def-i şer, celb-i nef’a racihtir!” esaslı bir kaidedir!..**

(Sadeleştirilmiş halini okuyan kişilerin anlama oranları ile, aynı şahısların aslî halini okuyup anlama durumlarını kıyaslayıcı bir sonuç elimizde yok. Ayrıca; Beşerin tefhimi, hiçbir zaman “vahyin” tefhiminden daha ileride olamaz. Risale-i Nur’lar, Kur’an’ın –kendini, kendisinin- açıklaması ve anlatmasıdır yani tefhimidir !.. Bizlerin Nur’lardan yapacağı şerh, izah, açıklama vb, ise “bizim anlayıp-anlatmamız” olması hasebiyle ancak bizlerin kabiliyeti kadar olur. Yani; aynı miktardaki sulandırılmış bal (şerbet), asla aynı miktar balın kendisi kadar doyurucu ve besleyici olamaz. Kaldı ki; günümüzün “zeki” dijital gençliği için, “külliyatı okuma ve anlama” –samimi istedikten sonra- hiç de zor değildir. Bir tuşla, anında bilmediği kelimeyi de, kavramı da açıklaması ile birlikte bulabilir durumdadır..)

Sonuç: Tahrif edilmiş bir ‘şaheser’!.. Kırılmış kalpler.. İncitilmiş gönüller.. İhlal edilmiş maddi ve manevi haklar, hadler, hukuklar.. Ve, mücbir bir sebep olmadan ortaya çıkarılmış, ‘ruhları yakan’ bir fitne!..

Bu arkadaşlar hizmet etmek istiyorlar. Amenna! Hizmette tane taşıyan karıncayı incitmeyelim. Tamam ! Lakin, aşkla-şevkle çalışan karıncalardan bazıları da bilmeden “hizmet ediyorum” niyetiyle ambara zarar verecek haşerattı getiriyorsa, ambarı muhafaza etmek için, onların şevk-

lerini kırmadan durdurmak da, ambarı sevenlerin üzerine bir vecibedir... Kur'an'ın elmas hakikatlerinin, marangoz üslubuyla yontulmasına seyirci kalmamak, o hakikatlere hürmetin bir icabıdır.. İyi niyetle de olsa, bu ortaya çıkan tahrif ve sonuçlar, sebep olanları 'ahirette mesul etmez!' diye "fetva" verebilenler varsa şayet; söylenilecek söz kalmamış demektir!..

--- "Şaka gibi !"..

Hani bazı şeyler olur da, insanların inanası gelmez. Akli almadığı için "şaka mı bu!?" diye tepki verirler ya ! İşte, aynen öyle!.. Olan-biteni insanın akli almıyor. Biliyoruz mes'elenin şaka kaldıracak bir tarafı yok. Lakin Üstad Hazretlerinin bazı manaları anlatma sadedinde "makama münasip latife" yerleştirmesi bize de cesaret verdi..

Yirmi Dokuzuncu Mektup, Desise-i Şeytanîye bahsinin "Şöhret" bölümünde şöyle bir misal veriyor:-" *O bîçareler, "Kalbimiz Üstad ile beraberdir" fikriyle kendilerini tehlikesiz zannederler. Halbuki ehl-i ilhadın cereyanına kuvvet veren ve propagandalarına kapılan, belki bilmeyerek hafiyelikte istimal edilmek tehlikesi bulunan bir adamın, "Kalbim safidir. Üstadımın mesleğine sadıktır." demesi, bu misale benzer ki: Birisi namaz kılarken karnındaki yeli tutamıyor, çıkıyor; hades vuku buluyor. Ona "Namazın bozuldu" denildiği vakit, o diyor: "Neden namazım bozulsun, kalbim safidir."*

Bu "sadeleştirme olayını, evvelini-ahirini kimseye sormadan, delillerini nazara almadan -de facto- fiili durum yapıp, "ben yaptım, oldu!" edasıyla ortaya koyanlara; " kardeşim; böyle hizmet olur mu?" diye sorulduğunda, alınan cevaplar neye benziyor biliyor musunuz? Hani, adamın

birisi bir hocaya sormuş; “Hocam, abdestsiz namaz olur mu?” Hoca da; “Ben kıldım, oldu!” diye cevap vermiş ya!..

“Tüy Dikmek”!

Çakma eserlere orjinal telif hakkı!

Ufuk yayınları Risale-i Nur’ları izinsiz telif hakkı ödemedi, değiştirmiş, bozmuş, başkalaştırmış ve basmış. Bu işi “izinsiz” yapanlar yaptıkları işin izinsiz kopyalanamayacağını, çoğaltılamayacağını hak iddia ediyorlar. Ne ayrıcalıkları varsa, kendilerine “mübah” kıldıkları bir fiili başkalarına “haram” ediyorlar. Bu vesile ile de kendi yaptıklarının “gayr-i meşru” olduğunu itiraf etmiş oluyorlar. **Buyrun:**

“Copyright -C- Ufuk Yayınları 2012

Bu eserin tüm yayın hakları Yaran Yayıncılık Tic. Ltd. Şirketi’ne aittir. Eserde yer alan metin ve resimlerin Yaran Yayıncılık Tic. Ltd. Şirketinin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemiyle çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.”

İntihal -aparma- bir eserde “Hak” iddiası!

Nasıl bir akıl-mantık ve anlayış ile karşı karşıyayız ben anlamadım. Aynı mantıkla Kur’an; kendi eserini izinsiz alıp değiştirip satmaktan mahşerde bu arkadaşlara “telif hakkı ihlali” davası açmayacak mıdır?

Hak ihlal edip haksızlık edenlerin “Haktan” bahsetmeleri ne kadar garip!? Kardeşlik hukukunu çiğneyenlerin tepkiler karşısında yine “kardeşlik hukukuna” sığınmaları ne kadar manidar!?

Cenab-ı Hak, cümlemize, İman-Kur'an hizmetine zarar vermeden, ihlas ve istikamet üzere gidip hüsn-ü hatime nasip etsin !

Kur'an'a hizmet ibadetinde "imam" diyerek ittiba ettiğimiz Üstadın, talebelerine talim ettiği tarza sadakat ve sebat versin !

Amin...

**“Kur’an’a –sarahatan-,
Risale-i Nur’a ise–
işareten- İnce bir
mana..“**

Ve, Külliyyattan Konuya HÂTİME

Yirmidokuzuncu Mektubun Beşinci Nüktesinin ahirinde: “...Acaba o câmi ve i’câzdârâne olan lisan-ı nahvî ile mucizekârâne bir surette ve her ciheti birden bilir, irade eder bir ilm-i muhit içinde zuhur eden kelimât-ı Kur’âniye, sair elsine-i terkibiye ve tasrifîye vasıtasıyla, zihni cüz’î, şuuru kısa, fikri müşevveş, kalbi karanlıklı bazı insanların kelimât-ı tercümiyesi nasıl o mukaddes kelimat yerini tutabilir? ...” (Mektubat, sh. 393)

--“Evet envâr-ı hidayeti ilham eden ve Şems ve Kamer’in Hâlik-ı Zülcelâlinin kelâmı olan Kur’an’ın melâike-misâl zîhayat kelimatı nerede; beşerin hevesâtını uyandırmak için sehhar nefisleriyle, müzevver incelikle-

■ _____ Risale-i Nur'da
riyle ısırıcı kelimatı nerede!.. Evet ısırıcı haşarat ve böcek-

lerin mübarek melâike ve ruhânîlere nisbeti ne ise, beşerin kelimâtı, Kur’an’ın kelimatına nisbeti odur. , ...

Bin üçyüzelli senedir Kur’an-ı Hakîm, bütün hakai-kını kâinat çarşısında açıp teşhir ettiği halde; herkes, her millet, her memleket O’nun cevâhirinden, hakaikından almıştır ve alıyorlar. **Hâlbuki ne o ülfet, ne o mebzuliyet, ne o mürur-u zaman, ne o büyük tahavvülâtlar; O’nun kıymetdar hakaikına, O’nun güzel üslûblarına halel verememiş, ihtiyarlatmamış, kurutmamış, kıymetten düşürmemiş, hüsnünü söndürmemiştir. Şu hâlet tek başıyla bir İ’câzdır.**

Şimdi biri çıkrsa Kur’anın getirdiği hakaikden bir kısmına kendi hevesince çocukça bir intizam verse, Kur’an’ın bâzı âyâtına muâraza için nisbet etse, “Kur’ana yakın bir kelâm söyledim” dese, öyle ahmakane bir sözdür ki, meselâ: Taşları muhtelif cevahirden bir saray-ı muhteşemi yapan ve o taşların vaziyetinde umum sarayın nukuş-u âliyesine bakan mizanlı nakışlar ile tezyin eden bir ustanın san’atıyla o nukuş-u âliyeden fehmi kasır, o sarayın bütün cevâhir ve zinetlerinden bîbehre bir âdi adam, âdi hanelerin bir ustası, o saraya girip o kıymettar taşlardaki ulvî nakışları bozup çocukça hevesine göre âdi bir hânenin vaziyetine göre bir intizam, bir suret verse ve çocukların nazarına hoş görünecek bâzı boncukları taksa, sonra: “Bakınız! O sarayın ustasından daha ziyade meharet ve servetim var ve kıymetdar zînetlerim var” dese; divanece bir hezeyan eden bir sahtekârın nisbet-i san’atı gibidir.” [XXV]

Risale-i Nur Külliyyatı

<i>Sözler</i>	<i>Barla Lâhikası</i>
<i>Mektubât</i>	<i>Kastamonu Lâhikası</i>
<i>Lem'alar</i>	<i>Emirdağ Lâhikası</i>
<i>Şuâlar</i>	<i>Sikke-i Tasdik-i Gaybî</i>
<i>Mesnevî-i Nûriye</i>	<i>Tarihçe-i Hayat</i>
<i>İşârâtü'l-l'câz</i>	<i>Îmân ve Küfür Muvâzeneleri</i>
<i>Asâ-yı Musâ</i>	<i>Muhâkemât</i>

<i>Küçük Sözler</i>	<i>El Hüccetü'z-Zehrâ</i>
<i>Uhuvvet Risâlesi</i>	<i>Gençlik Rehberi</i>
<i>İhlâs Risâlesi</i>	<i>Hizmet Rehberi</i>
<i>Hastalar Risâlesi</i>	<i>Ramazan, İktisat, Şükür</i>
<i>İhtiyarlar Risâlesi</i>	<i>Risâleleri</i>
<i>Haşir Risâlesi</i>	<i>Sünnet-i Seniyye Risâlesi</i>
<i>Meyve Risâlesi</i>	<i>Otuz Üç Pencere</i>
<i>Münâcât</i>	<i>Miftâhü'l-Îman</i>
<i>Îman Hakikatleri</i>	<i>Dîvân-ı Harb-i Örfî</i>
<i>Yirmi Üçüncü Söz</i>	<i>Sünuhât</i>
<i>Münâzarât</i>	<i>Beyânât ve Tenvirler</i>
<i>Hutbe-i Şâmiye</i>	<i>Nur'un İlk Kapısı</i>
<i>Latîf Nûkteler</i>	<i>Nur Âleminin Bir Anahtarı</i>
<i>Âyetü'l-Kübrâ</i>	<i>Tiryak</i>

